BÁRBATUL IDEAL

JOAN ELLIOTT PICKART

Loveswept

Joan Elliott Pickart

Bărbatul ideal

Traducere de Sorana Dorobanțu

Editura MIRON
București

Kaleidoscope
by Joan Elliott Pickart

© copyright 1987 by
Joan Elliott Pickart

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

ISBN 973-95056-8-1

Capitolul Unu

Telefonul se auzi strident în camera întunecată și o mînă subțire se întinse și lovi puternic alarma ceasului deșteptător.

Telefonul sună din nou.

– Telefonul, mormăi o voce. Telefonul? Oh, telefonul!

Mallory Carson se ridică din pat și bîjbîi cu o mînă după telefon, în timp ce cu cealaltă răsuci comutatorul veiozei de lîngă pat. Reușind să facă amîndouă lucrurile în același timp, clipi des la

contactul brusc cu lumina.

– Da. Alo! spuse ea în receptor.

– Mallory? Bună, draga mea, mama ta e la telefon.

– Mama? întrebă Mallory, trezită acum pe deplin.

– Da, mama ta. Toți avem una la un moment dat al vieții, știi? Ce faci, draga mea?

Mallory își frecă ochii albaștri și privi ceasul de pe noptieră.

– Mamă, e unu dimineața! De ce m-ai sunat? S-a întîmplat ceva rău?

– Rău? Nu, nu chiar, am doar nevoie să-mi faci un mic serviciu.

– La ora unu dimineața?

– Nu țipa, Mallory. Nu-i frumos pentru o doamnă. Mă întrebam dacă te deranjează să vii pînă în centru și să mă iei cu mașina?

– Să te iau cu mașina? repetă Mallory, clătinînd ușor din cap. În centru! La ora unu dimineața!

– Începi să vorbești ca un papagal, repeți tot ce spun eu. E o rugăminte foarte simplă. Mașina mea e indisponibilă în acest moment și am nevoie să fac un drum. Îți explic totul cînd ne vedem. Vrei să vii?

– Da, sigur, acceptă Mallory, strîmbînd din nas și închizînd ochii. Unde ești?

– Vizavi de Community Center.

Mallory își deschise brusc ochii.

– Vizavi de... secția de poliție se află vizavi de Community Center!

– Bingo! Sînt la răcoare. Pe curînd, draga mea. Pa-pa!

– Mamă? Mamă! chemă Mallory în receptor, dar nu auzi decît tonul. Trînti receptorul la loc, aruncă așternutul și fugi spre baie, dîndu-și jos cămașa de noapte din mers.

– Îi sucesc gîtul! bombăni ea. Sînt prea bătrînă, ca să-mi facă una ca asta! Mă înnebunește pur și simplu!

Noaptea de februarie, din orașul Tucson, era umedă și răcoroasă. Mallory conduse cu viteza permisă de lege pînă la secția de poliție. Aruncase pe ea primele haine pe care pusese mîna... o pereche de blugi decolorați, un tricou roșu, cu mînecă lungă, pe care scria: „Copiii sînt și ei oameni", iar în picioare încălțase niște tenișI care cunoscuseră cu siguranță și zile mai bune. Încercarea de a-și aranja părul lung și negru dăduse puține rezultate, astfel că arăta total răvășit de

pe urma somnului. Strîngea puternic din buze, în timp ce mîinile îi erau fixate pe volan.

– La închisoare! rosti ea printre dinți, în timp ce accelera pentru a nu prinde lumina roșie a semaforului. Mama mea e la închisoare! Alte mame fac prăjituri cu ciocolată, dar Clarissa Carson? Nu-u-u, nu Clarissa Carson. Ea e la zdup, la ora unu dimineața!

Cînd se apropie de secția de poliție, Mallory reduse viteza, hotărînd în sinea ei că nu era momentul potrivit pentru o amendă. Intră în spațiul destinat parcării și frînă brusc în clipa cînd o mașină sport, de culoare neagră, îi ieși în cale din direcția opusă și parcă în spațiul spre care se îndrepta ea.

Mulțumesc foarte mult, spuse Mallory în sinea ei. Parcă alături de mașina sport, opri motorul și deschise portiera, lovind aripa mașinii negre, cu zgomot.

– Hei! Ai grijă! strigă o voce profundă. Ai lovit o mașină scumpă.

Mallory trînti portiera cu mai multă putere decît era necesar și văzu îndreptîndu-se spre ea un bărbat înalt. Lumina portocalie, care ilumina parcarea, conferea o strălucire ciudată bărbatului,

transformîndu-l într-o creatură uriașă, de culoare portocalie.

– Nu ți-am lovit mașina, se răsti ea, dîndu-și capul pe spate pentru a-i privi fața portocalie. Avea peste un metru și optzeci înălțime, își spuse ea, apreciind asta, după durerea pe care o simțea în ceafă, cînd își dăduse capul prea mult pe spate. Avea niște umeri excesiv de lați și era îmbrăcat într-un tricou cu mînecă scurtă și blugi, care erau probabil albaștri, dar în acea lumină păreau să aibă o nuanță spălăcită de verde. Privindu-i părul portocaliu și umbrele pe care lumina le făcea pe fața lui, Mallory simți că e străbătută de fiori de groază.

– Scuzați-mă, spuse ea înțepată, dar, vă rog, vreți să vă dați la o parte din calea mea? Trebuie să intru neapărat în secția de poliție.

Bărbatul se aplecă lîngă mașină și-și trecu palma peste tablă, în locul unde fusese lovită.

– Într-o clipă, zise el morocănos. Mda, bine, nu ați lovit-o și nici nu i-ați luat vopseaua. Dar ar trebui să aveți mai multă grijă.

– Eu? întrebă Mallory, punîndu-și mîinile în șolduri. Tu ai fost cel care conduceai ca un nebun! Mi-ai tăiat drumul și te-ai băgat aici! Oh, las-o

baltă, spuse ea, învîrtindu-se în jurul lui. Am alte lucruri mai importante de făcut decît să stau aici şi să te ascult cum te lamentezi pentru maşina ta strălucitoare.

Îşi aruncă poşeta pe umăr şi porni cu paşi repezi, dar în clipa următoare fu depăşită de bărbatul înalt, ale cărui picioare lungi străbătură parcarea, şi intră în clădirea poliţiei înaintea ei.

– E chiar foarte grăbit, şopti ea printre dinţi. Ce fiinţă grosolană şi portocalie!

Mallory deschise uşa şi intră în clădirea luminată intens. Un ofiţer în uniformă stătea în spatele unui ghişeu înalt, alţi cîţiva se învîrteau prin jur, dar în rest atmosfera era liniştită. Foarte liniştită. Bărbatul din parcare vorbea cu voce scăzută cu ofiţerul din spatele ghişeului. Amîndoi o priviră cînd se apropie de ei.

– Mă scuzaţi, spuse ea, aş dori să...

– Aşteaptă-ţi rîndul, bombăni bărbatul înalt. Am treburi importante aici.

– Ei bine, şi eu la fel! exclamă ea.

Bărbatul se răsuci pentru a o privi, şi Mallory fu surprinsă de ceea ce văzu: acest bărbat nu era deloc portocaliu! Părul avea mai multe nuanţe de blond-cenuşiu, iar figura, incredibil de fru-

moasă, era intens bronzată. Tricoul era de un verde-pal şi acoperea un piept larg şi foarte musculos. Blugii erau albaştri, decoloraţi şi se mulau pe şoldurile lui înguste. Era în Technicolor! Şi era nemaipomenit!

– Uite, spuse bărbatul, încruntîndu-se, în timp ce-şi trecu mîna prin părul ciufulit, n-am vrut să fiu obraznic. Sînt însă puţin cam nervos în momentul de faţă.

Oh, săracul de el, gîndi Mallory visătoare, cu privirea aţintită asupra feţei lui.

– Înţeleg perfect, răspunse ea, zîmbindu-i dulce. Du-te înainte şi vorbeşte cu ofiţerii ăştia amabili, iar eu îmi voi aştepta rîndul. Nu e nici o problemă. În afară de faptul că mama ei se afla la închisoare, îşi spuse ea în gînd. Sfinte Doamne, mama mea e în închisoare! Dar grăbeşte-te! adăugă ea.

Bărbatul o privi îngrijorat, apoi îşi reîndreptă atenţia asupra ofiţerului plictisit de la ghişeu.

– După cum vă spuneam, continuă el, am venit s-o iau pe Mary Louise Patterson. Sînt Michael Patterson, fiul ei.

Ochii lui Mallory se lărgiră.

– Tu eşti Mikey? îl întrebă ea.

Maxilarul lui Michael Patterson se crispă şi el se întoarse din nou spre Mallory, îngustîndu-şi ochii.

– Numele meu, şuieră el printre dinţii încleştaţi, este Michael.

– Oh, zise ea aprobînd din cap, bineînţeles. Probabil că îţi strică imaginea. Numai că Mary Louise îţi spune Mikey.

– Ştiu asta! Ştiu, dar nu-mi place. Tu cine naiba eşti?

– Eu? Ah, sînt Mallory Carson. Am venit să-mi iau mama, Clarissa.

– A-ha, spuse Michael, întinzînd un deget lung spre ea.

Mallory sări într-o parte. Clarissa Carson este un adevărat pericol! A făcut din mama mea o puştoaică delincventă!

– Să-mi fie cu iertare. Mama mea era o fiinţă absolut normală pînă a cunoscut-o pe Mary Louise Patterson, acum o lună. Mama ta a făcut-o pe mama mea s-o ia razna. A făcut-o să ajungă la închisoare, asta a făcut!

– Oameni buni, interveni ofiţerul, toată discuţia asta e deosebit de fascinantă, dar n-o puteţi continua în altă parte? Oh, şi luaţi-vă şi mamele

cu voi! Nu sînt arestate, doar cred că sînt. Le voi aduce. Sînt în spate şi joacă gin-rummy cu o pereche pe care am reţinut-o.

– Oh, Sfinte Doamne! exclamă Mallory.

– De fapt, cum au ajuns mamele noastre aici? întrebă Michael, încruntîndu-se din nou.

– Păi, spuse ofiţerul, au fost la concertul de rock de vizavi, de la Community Center. Nu era voie să se facă fotografii, dar mamele voastre şi-au scos aparatele. Cînd ofiţerul, care asigura paza, a încercat să le confişte aparatele, l-au lovit în cap cu genţile. N-a fost un exemplu grozav pentru copiii ăia de acolo, aşa că le-am luat şi le-am adus aici.

– Oh, Sfinte Doamne! exclamă din nou Mallory.

– La naiba, oftă Michael. Totul e din cauza acelei cărţi la care lucrează. Cartea aia blestemată la care visează maică-ta, Mallory Carson!

– A mea?! Mama ta e cea care pretinde că ar cunoaşte personal un editor în New York care va fi absolut încîntat să o publice. Nu pune asta pe seama mamei mele, Mikey Patterson!

– Michael.

– Nu începeţi din nou, le ordonă ofiţerul, ridi-

cînd receptorul. Formă două cifre, apoi aşteptă. Bud? Adu-i pe Bonnie şi Clyde, vrei? Mulţumesc.

Mallory îşi încrucişă braţele peste piept şi începu să bată nerăbdătoare din picior, observînd absentă că degetul ei mare ieşea afară printr-o gaură din vîrful tenisului. Îşi lăsă capul într-o parte, admirînd stratul de ojă care îi acoperea unghia. „Ploaie de zmeură" era o nuanţă drăguţă, hotărî ea în gînd.

Un chicotit înfundat o făcu să-şi ridice capul şi să privească spre Michael Patterson. El privea direct spre ea, zîmbind şi inima ei începu să bată repede cînd observă transformarea apărută pe faţa lui. Zîmbetul îi produsese uşoare riduri în jurul ochilor şi îi dezvelise nişte dinţi de un alb strălucitor care erau mult prea perfecţi. Era un zîmbet absolut minunat. Şi o irita nespus pe Mallory că venea din partea unui bărbat care spusese nişte lucruri atît de urîte despre mama ei.

– Ai vreo problemă? îl întrebă ea, încruntîndu-se. Toată această situaţie nu mi se pare prea amuzantă.

– Situaţia, nu, zise el încă zîmbind. Tu, însă, da. Nu pari mai mare decît o adolescentă, aşa cum stai aici, cu degetul mare ieşindu-ţi prin gaura

tenisului. Apropo, e un deget drăguț.

– Ești prea amabil, spuse ea, apoi pufni indignată pe nas. Și te asigur că nu sînt o adolescentă.

Privirea lui alunecă de-a lungul corpului ei, într-o examinare leneșă.

– Mallory, zise el, sînt perfect conștient de asta.

Ea deschise gura pentru a-i trînti o replică usturătoare, dar nu găsi nimic potrivit. Michael Patterson nu mai zîmbea. O privea de parcă putea să vadă prin hainele ei și ea simți furnicături în stomac, care se răspîndiră apoi în tot corpul. Nu era o privire prostească și nici una nerușinată, ci pur și simplu o privea, de parcă aprecia cu adevărat ceea ce vedea.

Doar Dumnezeu știa că și ea îl examinase rapid, dar la fel de amănunțit. Și, Doamne, cît era de frumos! Și ce corp! Perfect proporționat și bronzat.

– Iată-le, spuse ofițerul din spatele ghișeului, în carne și oase. Cei doi criminali de temut!

– Bună, bună, ciripi Clarissa de parcă ar fi fredonat o melodie.

– Salut, copii, zise și Mary Louise.

– Mamă? rostiră Mallory şi Michael la unison, cu ochii măriţi de uimire.

Cele două femei în vîrstă erau îmbrăcate complet în negru: tricouri negre, lungi pînă la genunchi, şosete negre, ce aveau nişte fluturaşi roz aplicaţi, şi pantofi negri cu tocuri înalte şi ascuţite. Părul le era ridicat în sus, susţinut parcă de o forţă invizibilă şi era vopsit într-o nuanţă ciudată de albastru-verzui.

– N-am mai văzut-o pe femeia asta niciodată, spuse Mallory. Ofiţerul rîse. Mallory îl privi fix.

– Okay, fac o încercare, zise Michael, în timp ce sprîncenele lui întunecate se uniră într-o încruntătură. Ce aţi vrut, de fapt, să fiţi?

– Rockeri punkişti, decretă Clarissa, fani ai muzicii heavy-metal. Am vrut să ne încadrăm în atmosfera concertului. Ne-am descurcat foarte bine pînă cînd tînărul acela a încercat să ne ia aparatele de fotografiat. I-am spus că facem poze publicului, nu interpreţilor, dar n-a vrut să înţeleagă, a spus că regulile sînt reguli. Aşa că, am ajuns aici, direct la răcoare. A fost o experienţă minunată.

– Oh, da, adăugă Mary Louise. Foarte revigorantă. Şi, în plus, ai cunoscut-o pe Mallory,

Mikey.

– Michael, rosti el ferm. Crezi că am putea pune capăt coşmarului ăsta şi să mergem acasă?

– Ce s-a întîmplat cu maşina ta, mamă? întrebă Mallory.

– Oh, au spus că rămîne încuiată peste noapte, în spatele gardului de la Community Center, pînă mîine dimineaţă.

– Te aduc eu mîine în centru să o iei, zise Mary Louise.

– Nu, n-o vei aduce, spuse Michael. Eşti pedepsită. Nu ai voie să ieşi din casă.

– Oh, taci prostuţule! exclamă mama lui. Mă tratezi ca pe un copil neascultător.

– Pentru că aşa te comporţi! Asta pune capăt la toate, mamă. M-am săturat. În ultima lună, aţi mers amîndouă pe motociclete, purtînd ochelari şi spunîndu-vă Sneak şi Snake...

– Snake şi Jake, îl corectă Mary Louise.

– Nu contează! Aţi frecventat baruri deocheate, aţi făcut parte din pichete de grevă, fără să ştiţi ce revendicări aveţi, aţi zburat cu un balon cu aer şi Dumnezeu ştie ce-aţi mai făcut. E de-ajuns!

– Cu siguranţă că nu e! conchise Mary

Louise. Am strîns date pe computer, am adunat fotografii din toată America pentru cartea noastră.

– Am ştiut eu, spuse Michael, încruntîndu-se spre Mallory. Am ştiut că totul e pentru nenorocita aia de carte. Asta e ideea ţicnită a mamei tale.

– Oh, nu, colaborăm! exclamă Clarissa. Amîndouă vom avea trecute numele pe copertă.

– Cred, zise Mallory, că ar trebui să mergem cu toţii acasă şi să analizăm lucrurile la rece, mîine dimineaţă.

– Bună idee, spuse ofiţerul.

– De ce n-am merge cu toţii la o cafenea care e deschisă toată noaptea şi să ne luăm micul dejun? propuse Mary Louise. Astfel, Mallory şi Mikey s-ar cunoaşte mai bine. N-ar fi plăcut?

– Nu, hotărî Michael.

Oh, la naiba! gîndi Mallory.

– Noi plecăm. Chiar acum, spuse ea, luînd braţul mamei sale. Ce Dumnezeu e chestia aia din părul tău? Nu contează. Nu vreau să ştiu. Noapte bună. Vă mulţumim pentru răbdare, se adresă ea ofiţerului.

– Noapte bună, oameni buni, le ură el. Succes!

– Vom avea nevoie, bombăni Mallory printre

dinți.

Afară, Clarissa și Mary Louise o luară înainte, călcînd cu grijă pe tocurile ascuțite și trăncănind despre seara lor aventuroasă.

– Mallory, rosti Michael cu voce scăzută, trebuie să facem ceva amîndoi împotriva ăstora două.

– Amîndoi? repetă ea, privind în sus spre el. Oh, ce ușurare, gîndi ea, era din nou portocaliu. Numai că acum își amintea fiecare detaliu din felul cum arăta, din felul în care respira, în Technicolor. Am avut impresia că ești de părere că tot acest dezastru se datorează mamei mele, spuse ea.

El oftă.

– Nu, mama mea e vinovată în egală măsură. Dar trebuie să fie oprite. Purtarea lor începe să devină periculoasă.

– Sînt femei de șaizeci și cinci de ani, Michael, nu sînt copii.

– Viața este un cerc complet. Ele își joacă rolul și au nevoie de o mînă care să le conducă. Uite, n-am putea lua prînzul mîine împreună și să mai discutăm despre asta? Amîndoi vom fi în stare să găsim o soluție care să potolească puțin acest duo dinamic.

Prînzurile erau plăcute, gîndi Mallory, dar şi mai plăcute şi mai romantice erau cinele, la lumina lumînării, într-un restaurant intim, cu viori care cîntă în surdină. Oh, foarte bine!

– Eşti liberă mîine la prînz? întrebă Michael.

– Da, cred că e o idee bună. Ne întîlnim undeva?

– Am economisi timp în felul acesta. Va trebui să mă întorc înapoi la birou. La Marie Callender, pe Wetmore, la ora douăsprezece şi jumătate, e bine?

– Da, sigur.

Michael se opri şi puse o mînă pe umărul lui Mallory. Ea privi în sus spre el.

– Îmi pare rău că am fost atît de nepoliticos cu tine, spuse el.

– Grosolan e cuvîntul care mi-a venit mie în cap, spuse ea, zîmbindu-i. Dar eşti iertat. N-a fost ceea ce se poate numi o seară tocmai normală.

El o privi drept în ochi.

– Nu, zise el, cu siguranţă nu.

Inima lui Mallory începu din nou să bată repede. Îşi porunci să înceteze să mai privească în acei ochi adînci, hipnotici, dar nu putu face nici o mişcare. Rămase acolo, privindu-l fix, întrebîn-

du-se cum ar fi să fie strînsă la pieptul acela lat și sărutată de buzele lui senzuale, și...

– Atunci, la prînz, spuse Michael cu voce ciudat de răgușită.

– Unde? Oh! Da, sigur, la prînz. Mîine la ora douăsprezece și jumătate. Noapte bună, Michael, spuse ea, după care se răsuci și se îndreptă spre mașina ei.

Clarissa o aștepta lîngă mașină, arătînd triumfătoare cu ciuful ei de păr albastru-verzui. După ce amîndouă urcară, Mallory scoase mașina din spațiul de parcare, avînd grijă să stea cît mai departe de mașina lui Michael. Mama ei îi făcu veselă cu mîna lui Mary Louise, dar Mallory privi drept în față prin geamul parbrizului, concentrîndu-se numai asupra condusului. Cînd tocmai ieșea din parcare se recunoscu învinsă și aruncă o privire prin oglinda retrovizoare. Michael stătea acolo, în toată splendoarea lui „portocalie", privind-o, cu mîinile înfundate în buzunarele de la spate ale blugilor. Mallory respiră adînc înainte de a fi în stare să-și continue drumul.

– Nu-i așa că Michael este un tînăr chipeș? o întrebă Clarissa.

– N-am observat, răspunse Mallory. Mamă,

în legătură cu ce-ai făcut în seara asta...

– A fost prima dată cînd l-am văzut pe Michael, dar Mary Louise mi-a povestit multe despre Mikey al ei.

– Mikey, spuse Mallory, zîmbind. Pare să nu fie prea încîntat de numele ăsta. Am auzit-o pe Mary Louise vorbind despre „Mikey", cînd ați venit în ziua aia să mă vedeți. Trebuie să recunosc, Michael Patterson este destul de diferit de imaginea pe care mi-o făcusem despre „Mikey".

– Atunci înseamnă că ai observat ce bine arată, comentă Clarissa. Ați face o pereche minunată, draga mea.

– Oh, nu, nu începe din nou. Să nu îndrăznești să încerci din nou să mă cuplezi cu un bărbat.

– Nici nu mă gîndesc, spuse Clarissa, rezemîndu-se de spătarul scaunului. Te-ai purtat atît de urît cînd ți-am aranjat întîlnirea aceea cu fiul măcelarului, încît m-am simțit foarte jenată.

– Avea cincizeci și șase de ani, mamă! Iar fiul poștașului avea un metru și cincizeci. Iar drăgălașul fiu al grădinarului fusese căsătorit de patru ori. Vrei să continui?

– Ai dreptate. Dar trebuie să recunoști,

Mallory, că Michael e un bărbat care are cu ce umple o pereche de blugi!

– Mamă!

– Nu fi atît de demodată.

– Nu sînt demodată. E doar şocant să te aud pe tine vorbind aşa... atît de plastic! Chiar are cu ce umple o pereche de blugi? Ce Dumnezeu, mamă!

– Ei bine, are.

Nu era o glumă, gîndi Mallory. Umplea de minune şi tricourile! Bun, îşi spuse ea, era un bărbat nemaipomenit, dar o mamă de şaizeci şi cinci de ani nu trebuia să vorbească în felul acesta.

– Mă îngrijorezi, Mallory, zise Clarissa, oftînd adînc.

– Eu? Nu eu sînt cea care a aterizat în închisoare azi-noapte. Eu dormeam liniştită în patul meu.

– Singură? Aici e miezul problemei. Ai nevoie de un bărbat în patul ăla, care să doarmă cu tine. Un bărbat sexy, viril, un bărbat trăsnet.

– Dă-mi, Doamne, putere! exclamă Mallory, dîndu-şi ochii peste cap şi privind rugător spre cer.

– Cu bărbatul potrivit, spuse Clarissa, rîzînd

veselă, ai avea nevoie de multă putere. Uite, Michael Patterson arată ca fiind...

– Mamă, ajunge!

– Timpul tău biologic se scurge foarte repede, Mallory. Trebuie să te gîndești serios și să faci un copil înainte de a fi prea tîrziu.

– De-abia mi-am sărbătorit a douăzeci și noua aniversare, luna trecută. Nu prea cred că mi-a trecut timpul.

– Timpul zboară...

– Și atunci cînd mă mai distrez? Să-mi pescuiesc mama din închisoare la miezul nopții nu e tocmai distractiv.

– Ocolești subiectul. E timpul să te căsătorești și să faci un copil. Aș vrea să fi fost suficient de libertină și să te fi încurajat să faci un copil, indiferent dacă ești sau nu căsătorită. Mai am de lucrat la mentalitatea mea în privința asta. Bărbații sînt niște ființe ciudate, totuși ai nevoie de unul. Știu că ai cunoscut o mulțime de tineri și din cîte mi-ai povestit aveau toți cariere strălucite, în domenii diferite. Dar, Dumnezeule, draga mea, toți intră și ies din viața ta atît de repede, încît nu pot să le mai țin socoteala. Nu ești pregătită să te legi de nici unul dintre ei? Îmi doresc atît de mult

un nepot, Mallory. Nu vrei să-i îndeplinești mamei tale o ultimă dorință înainte de a muri?

– Nu ești pe moarte!

– Ei, voi crăpa într-o bună zi. Vrei să mă duc fără să cunosc bucuria de a fi bunică? Să-ți fie rușine!

Mallory clătină din cap și o luă pe aleea ce ducea spre casa mamei ei.

– Intră în casă, porunci Mallory ferm, și bagă-te în pat. Eu una sînt epuizată. Tocmai venisem de la o întîlnire și de-abia adormisem, cînd ai sunat. Noaptea trecută am fost la concert, iar sîmbătă am fost cu Alison la Phoenix să facem cumpărături. Aventura din noaptea asta nu era trecută în program și mîine trebuie să mă scol devreme. Sper din suflet că vei putea să-ți scoți vopseaua aia din păr. Vorbim mîine.

– Bine, draga mea, zise Clarissa, deschizînd ușa. Mulțumesc că m-ai adus. Oh, și te rog, acordă puțină atenție faptului că Michael Patterson e un bărbat nemaipomenit de chipeș. Pa-pa!

– Pa! spuse Mallory epuizată.

Odată Clarissa intrată în casă, Mallory se îndreptă spre apartamentul ei. Somn, gîndi ea.

Avea nevoie de somn. Tot ce-şi dorea era să se bage în pat. Singură? Bineînţeles că singură. Da, voia să se căsătorească şi să aibă copii într-o bună zi, dar nu era chiar atît de uşor. Voia să fie îndrăgostită nebuneşte de bărbatul pe care îl alegea pentru a-şi petrece restul vieţii, dar pînă acum nu se îndrăgostise de nimeni.

Ceea ce spusese mama ei era adevărat, gîndi ea. Cunoscuse o mare varietate de bărbaţi. Majoritatea proveneau din cercuri influente, ca acela în care crescuse şi eă. Erau strălucitori şi plini de succes. Le plăcea să trăiască bine şi cîţiva erau chiar interesaţi să întemeieze o familie. Dar asta nu avea importanţă pentru Mallory, pentru că ea îi găsea pe toţi plictisitori. Cîţiva bătuseră apropouri despre căsătorie, dar ea nu era încîntată de ei.

Era oare prea pretenţioasă? se întrebă ea. Se aştepta ca „Domnul Perfect" să iasă de după un tufiş şi să-i declare că e îndrăgostit nebuneşte de ea? Cerea oare prea mult dacă îşi dorea un bărbat tandru, inteligent şi iubitor, care să iubească copiii şi cîinii? Care să fie curajos şi îndrăzneţ? Un bărbat care s-o facă să se topească, atunci cînd o atingea şi o săruta. Un bărbat frumos, viril,

un bărbat trăsnet, care să aibă cu ce umple o pereche de blugi? Un bărbat ca Michael Patterson!

– Ce? întrebă ea cu voce tare. De unde mi-a venit ideea asta? Pleacă de aici, Michael!

Ajunsă, în sfîrșit, în dormitorul ei, Mallory își scoase tenișii și se aruncă în pat, așa cum era îmbrăcată, adormind imediat.

Capitolul Doi

Deoarece noaptea trecută Mallory anulase alarma deșteptătorului, a doua zi dimineață se sculă tîrziu. Bombănind-o pe mama ei, se îndreptă grăbită spre duș. După ce-și pieptănă părul negru și des și-l răsuci, în opturi, la spate, întinse automat mîna după blugi. Apoi ezită o clipă, amintindu-și de întîlnirea pentru prînz, pe care o avea cu Michael.

Nu, își spuse ea, nu era o întîlnire în adevăratul sens al cuvîntului. Se întîlneau să discute

despre mamele lor neascultătoare. Dar totuşi...

Jumătate de oră mai tîrziu, Mallory deschise uşa şi intră la Honey Bee. Rîsul copiilor îi ajunse la urechi şi o făcu să zîmbească. Honey Bee era una dintre cele mai bune grădiniţe din Tucson şi îi aparţinea. Visul ei devenise realitate.

La ora douăsprezece şi jumătate fix, Mallory intra pe uşa de la Marie Callender, aranjîndu-şi cu grijă sacoul pe braţ, pentru a ascunde pata umedă de pe fusta unde îi căzuse jeleul de struguri. Rochia de lînă, de culoarea mentei, nu era tocmai potrivită pentru a-ţi petrece ziua printre douăzeci de copii. Descoperise însă prea tîrziu acest lucru şi acum nu mai era nimic de făcut.

Îl văzu pe Michael Patterson, înainte ca el s-o zărească, şi-l examină din creştetul capului pînă în vîrful picioarelor. Stătea sprijinit de bar, într-o poziţie degajată, vorbind cu un alt bărbat. Era îmbrăcat într-un costum maro, o cămaşă de un galben-pal şi cravată.

Culori, constată ea. Şi noaptea trecută şi acum era foarte conştientă de culorile lui Michael, de la părul în diferite nuanţe de blond şi pielea intens bronzată, pînă la culorile hainelor pe care le purta. Poate pentru că prima oară cînd îl văzuse fusese atît de portocaliu. Ce ciudat să te gîndeşti la un bărbat în diferite nuanţe de culori! Ce culoare semnifică forţa? Dar blîndeţea? Sau rîsul? Rîsul era simbolizat de culoarea galbenă, precum cea a soarelui. Forţa era reprezentată de culoarea neagră: o forţă profundă, plină de putere. Blîndeţea de un albastru întunecat. Dar cum era Michael Patterson, cînd făcea dragoste? În nuanţele pămîntului...bogat, vibrant, profund.

– Un caleidoscop, şopti ea, cu privirea aţintită asupra lui Michael.

Ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, el întoarse capul, şi privirile li se întîlniră de-a lungul încăperii. Michael puse paharul jos pe tejgheaua barului şi-i zise ceva bărbatului de lîngă el, dar privirea îi rămase tot timpul aţintită asupra lui Mallory. Apoi se îndepărtă de bar şi începu să meargă spre ea.

Mallory simţi deodată nevoia să pună cît mai multă distanţă între ea şi Michael Patterson. El

se apropie de ea, cu siguranța unui vînător care-și vînează prada și ea se simți ca prinsă într-o capcană, țintuită în acel loc. Un fior îi trecu de-a lungul coloanei vertebrale și auzi în urechi bătăile propriei inimi.

Se comporta ridicol! gîndi ea. Era într-un restaurant plin cu oameni și se întîlnea cu un bărbat pentru a discuta despre mamele lor trăsnite. Lipsa de somn, din noaptea trecută, îi paraliza creierul. Dar un vînător trebuia să fie îmbrăcat în haine de culoare verde, pentru a se confunda cu pădurea sau cu jungla, unde urma să-și captureze...

– Bună, Mallory, spuse Michael, întinzîndu-i mîna.

– Michael, zise ea, auzindu-și vocea care suna foarte neliniștită. Își puse mîna subțire în mîna lui puternică, simțind căldura care începea să-i urce de-a lungul brațului și care pătrundea apoi în corp.

– Arăți nemaipomenit, spuse el, încă ținîndu-i mîna. Deși aveai ceva absolut fermecător și azi-noapte.

– Dacă îți plac haimanalele, zise ea, trăgîndu-și ușor mîna din mîna lui. Am fost scoasă

direct din pat.

– Părul tău arăta nemaipomenit, așa ciufulit ca al unei țigănci.

– Aaa... păi, îl prefer mai degrabă ordonat, spuse ea, atingîndu-și cu mîna cocul de la spate. Nu crezi că ar trebui să ne așezăm? Presupun că nu prea ai mult timp liber.

– Am făcut o rezervare, zise el. Masa e gata. Intrăm?

Restaurantul avea ferestre din sticlă tăiată hexagonal și era decorat cu numeroase antichități, care te făceau să te simți, undeva, într-o altă epocă. Mallory comandă creveți cu avocado. Michael un sandviș cu șuncă. După ce chelnerița plecă, Michael se lăsă pe spate, sprijinindu-se de spătarul scaunului, își încrucișă brațele peste piept și se încruntă ușor. Mallory își aranjă șervetul în poală pentru a-și acoperi pata umedă, apoi îi întîlni privirea.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea.

– Nu, nu tocmai. Am auzit numele de Mallory Carson foarte des în ultima lună, de cînd mama mea a cunoscut-o pe a ta, dar de-abia acum îmi dau seama că știu foarte puțin despre tine. Cu

excepția faptului că ai o mamă nebunatică.

– Asta avem în comun, zise ea, zîmbind.

– Cred că ar trebui să descoperim ce altceva mai avem în comun.

– De ce?

El păru surprins, apoi izbucni în rîs.

– De ce? Pentru că vreau să aflu cine ești, Mallory Carson, în afara unei femei frumoase. Ce faci pentru a-ți plăti impozitele?

Frumoasă? repetă Mallory în gînd. Atrăgătoare, poate. Drăguță, da, dar frumoasă? Oh, Doamne! Michael Patterson nu era genul care face complimente gratuit, pentru a cuceri o femeie.

– U-hu, spuse el zîmbindu-i. Crezi că sînt genul masculului seducător, pentru că ți-am spus că ești frumoasă, nu-i așa?

– Am fost luată prin surprindere, zise ea, încruntîndu-se ușor. „Frumoasă" e un pic cam mult. Încearcă „atrăgătoare" și voi accepta.

El rîse.

– Nu, spuse el, întinzîndu-și brațele peste masă. Rămîne „frumoasă". Sînt un tip sincer, care spune întotdeauna ceea ce gîndește. Acum, că

am stabilit faptul că eşti o femeie frumoasă, spune-mi cu ce îţi cîştigi existenţa.

– Sînt proprietara lui Honey Bee[1].

– Ai o albină, care face miere? O singură albină?

– Nu, şopti ea, rîzînd. E un centru de îngrijire zilnică a copiilor. Am aprobare pentru a mă ocupa de douăzeci de copii. Am deja douăzeci şi o listă care aşteaptă mai multe locuri.

– Foarte frumos. Îţi plac copiii, înţeleg.

– Îi ador.

– Dar nu ai unul al tău?

– Nu încă.

– Ai fost vreodată căsătorită?

– Nu. Dar tu?

– Nu, spuse el printre dinţi. Şi nu am de gînd să mă căsătoresc...vreodată.

Chelneriţa veni cu comenzile lor şi Michael se dădu la o parte, făcîndu-i loc tinerei femei să aşeze tava cu mîncare.

Mallory îi studie faţa un moment îndelungat, înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra mîncării.

1– Honey Bee (Honey – miere, Bee – albină, limba engleză În text)

Era clar că subiectul căsătoriei îl enerva, gîndi ea. Cum nu fusese niciodată căsătorit, motivul nu era că trecuse printr-un divorţ neplăcut. Interesant! Şi decepţionant, în acelaşi timp. Oh, era o prostie. Ce-i păsa ei dacă Michael Patterson voia să rămînă burlac toată viaţa? Nu schimba cu nimic lucrurile în ceea ce o privea. Părea să aibă în jur de treizeci şi şase de ani. Îl privea cum opta să-şi trăiască viaţa. Nu era în nici un fel treaba ei!

– Ce ai împotriva căsătoriei? îl întrebă ea. Oh, Sfinte Doamne, ce spusese? Şi mai pretindea că n-o ia gura pe dinainte!

– Pur şi simplu nu cred că e un mod realist de a trăi, pentru oameni, în general. Viaţa de zi de zi este şi aşa destul de stresantă şi plină de tensiune pentru a mai pune doi oameni sub acelaşi acoperiş şi a-i obliga să se suporte, indiferent care sînt circumstanţele. Oamenii au nevoie de spaţiu, de libertate şi de intimitate.

– Dar au nevoie şi de o companie, nu crezi? De dăruire. De dragoste.

– Le găsesc în jurul lor, atunci cînd simt nevoia.

– Poate. Dar pui semn de egalitate între dra-

goste şi sex? Mă refer la dragoste în adevăratul sens al cuvîntului, la a fi îndrăgostit. Nu poţi găsi asta într-un bar, unde te duci la agăţat, să te simţi bine pentru o noapte şi apoi să pleci vesel mai departe.

– Nu simt că-mi lipseşte ceva în viaţă, pentru că n-am fost îndrăgostit niciodată, spuse el. De fapt, din ceea ce am văzut, dragostea îţi poate lua minţile uneori. Nu spun că nu există şi căsnicii reuşite, pentru că ştiu că există. Părinţii mei au avut o căsnicie fericită timp de treizeci de ani, pînă la moartea tatălui meu. Dar statisticile au demonstrat că majoritatea căsniciilor sfîrşesc prin a fi un dezastru. Am petrecut foarte multe ore, încercînd să-i „lipesc" la loc pe membrii unor asemenea căsnicii.

Ea băgă în gură un crevete.

– Cum îţi cîştigi existenţa?

– Sînt avocat, specialist în divorţuri.

– Oh, înţeleg, murmură ea încet. Asta explică un pic lucrurile. Nu te-ai întîlnit tocmai cu „frişca" căsniciilor.

– Din păcate, nu, spuse el, încruntîndu-se. E aproape de neimaginat ce sînt în stare să-şi

facă oamenii care odată au pretins că se iubesc. Mă refer, pe plan sentimental, mai degrabă decît fizic.

– De ce te-ai specializat în divorțuri?

– Mi-am făcut specializarea în psihologia burlacului, înainte de a face dreptul. Îmi plac ambele domenii și în felul ăsta pot să-mi folosesc cunoștințele psihologice în unele cazuri de divorț. Prima mea responsabilitate este să încerc să împac cuplul. Dacă asta eșuează, îmi ofer serviciile dacă au nevoie de cineva cu care să vorbească. Divorțul este o experiență traumatică pentru marea majoritate a oamenilor. Vreau să fiu bine înțeles, nu sînt doctor în psihologie, dar unii oameni ezită să solicite ajutorul de care au nevoie.

– Sînt impresionată, recunoscu Mallory. Sînt convinsă că majoritatea avocaților nu acordă atîta interes clienților lor. Zîmbi. Și sînt bucuroasă că nu ești un doctor în psihologie, plin de ifose. M-ai face să mă simt nervoasă și să mă tem că la sfîrșitul întîlnirii noastre, vei ști mai multe despre mine decît știu eu.

– Mă limitez doar la a te cunoaște, spuse el, luîndu-i mîna în mîna lui.

Din nou acea căldură, gîndi Mallory, simțind cum îi gîdilă brațul. Căldura aceea dogoritoare, degajată de mîna lui Michael Patterson. Era plăcut, doar plăcut, dar totuși...

– Stai puțin, zise ea, trăgîndu-și brusc mîna dintr-a lui. Dacă ai studiat psihologia atît de aprofundat, cu siguranță că poți găsi o explicație în legătură cu mamele noastre nebunatice.

Michael își dădu capul pe spate și izbucni într-un hohot de rîs.

– Mallory, spuse el, zîmbindu-i, aceste două scumpe doamne nu sînt nebune. Sînt plictisite! Vociferează întruna despre nemulțumirea produsă de faptul că nu au nepoți. Mama mea îmi spune mereu că toate prietenele ei sînt bunici și că și ea așteaptă acest lucru din partea mea. Sînt unicul ei copil și mama mi-a spus că și tu ești la fel.

– Plictisite? întrebă Mallory. Și de aceea se bagă singure la închisoare? Se prostesc, mergînd pe motociclete și pretinzînd că sînt Sneak și Freak?

– Cred că era Snake și Jake.

– Cui îi pasă? Adevărul e că purtarea lor e cam deplasată, ca să exprime doar plictiseala sau

dorința de a legăna un bebeluș pe genunchi. Mama mea este văduvă de cînd aveam zece ani și n-a lucrat în viața ei, dar nu-mi amintesc să o fi auzit, spunînd vreodată că s-ar plictisi. Nu a avut niciodată probleme în a-și umple timpul cu ceva.

– Nici mama mea, spuse Michael, mușcînd din sandvișul cu șuncă. Știi, ar mai putea fi posibilitatea reală de a vrea să realizeze cartea aceea a lor. Dacă e adevărat, atunci n-a fost tocmai frumos din partea noastră că nu le-am luat în serios. Nimeni nu-i prea bătrîn pentru a-și realiza un vis.

– Ce frumos sună!

– Ca titlul unui cîntec, dar e adevărat.

– Ce zici de varianta asta? întrebă ea, aplecîndu-se spre el peste masă. Scumpele de ele vor să ne cupleze și au pus la cale un plan pentru a ne face să fim împreună.

El se încruntă.

– Nu m-am gîndit la așa ceva. Mama a mai încercat asta o dată sau de două ori în trecut.

– Oh, a mea e specialistă în așa ceva. Nu s-a potolit pînă ce n-am amenințat-o că mă mut în Siberia și-mi deschid acolo un centru de îngrijirea copiilor. Michael, cum să aflăm ce se petrece,

cu adevărat, în capetele lor? Avem o întreagă listă de posibilități. Dacă acea carte este, cu adevărat, importantă pentru ele, ar trebui s-o termine odată. Dînd dovadă, bineînțeles, de mai mult bun-simț. Dacă însă e vorba de plictiseală sau de vreun plan ascuns, atunci le-aș suci cu plăcere gîturile.

– Sînt întru totul de acord. Partea cea mai grea este pînă aflăm ce au pus, de fapt, la cale.

– Să le întrebăm? spuse Mallory plină de speranță.

– Ha! Mary Louise Patterson ar minți cu nerușinare, dacă ar crede că o face pentru „o cauză bună", ca s-o citez întocmai.

– La fel ar face și Clarissa Carson, cred, zise, oftînd Mallory.

– Știi că mama s-a prefăcut că și-a scrîntit glezna odată, pentru că voia să mă cupleze cu o asistentă? A pretins că avea nevoie permanentă de cineva care s-o îngrijească, apoi inventa diverse motive pentru care mă chema la ea acasă. Am prins-o însă. Am venit pe neașteptate și am găsit-o, jucînd popice!

Mallory izbucni în rîs.

– Foarte ingenios!

– Ei bine, tot ce putem face este să aşteptăm şi să le urmărim de acum încolo cu atenţie. Fii mereu pregătită, Mallory. Încearcă să găseşti orice ne-ar putea ajuta să înţelegem ce se întîmplă. Vom ţine legătura şi vom compara observaţiile.

– Da, bineînţeles, spuse ea şi se concentră asupra mîncării din farfurie. Strict profesional, gîndi în sinea ei. Michael lăsa asta să se înţeleagă foarte clar. Îi spunea că e frumoasă, pentru ca în clipa următoare, să nu fie pentru el decît fiica cuiva. Cît de puţin măgulitor! Cît de dezamăgitor! Ei bine, ce ar fi vrut? se întrebă ea. Ca Michael Patterson să o trîntească pe masă şi să o seducă? Oh, cît era de ridicol!

– Hai să trecem la un subiect mai interesant, zise el, trezind-o din reverie. Spune-mi mai multe despre Honey Bee.

– E minunat, spuse ea, punîndu-şi jos furculiţa şi zîmbind emoţionată. E ceva luminos, o lume veselă şi fericită. Primim copii între doi şi patru ani. Am trei femei care lucrează pentru mine şi care se poartă minunat cu copiii. Sînt licenţiată în ştiinţe administrative, în principal, iar secundar,

în dezvoltarea copiilor. Recunoscînd că am avut banii de la tatăl meu, cu care mi-am început afacerea, munca grea şi construirea unei reputaţii serioase a căzut însă numai în sarcina mea şi au necesitat multe, multe ore de muncă.

– De ce un centru pentru îngrijirea zilnică a copiilor?

– Pentru că iubesc copiii. Întotdeauna am suferit că am fost singură la părinţi. Obişnuiam să-mi închipui că am o casă plină de fraţi şi surori. Acum am douăzeci de copii care mă înconjură în fiecare zi.

– Dar nu sînt ai tăi cu adevărat. Părintele apare la o anumită oră şi îl ia pe fiecare copil acasă. Astfel eşti liberă să-ţi petreci seara cum doreşti.

– Ce vrei să spui? întrebă Mallory, încruntîndu-se uşor.

– Nu ştiu, zise el, ridicînd din umeri. E o situaţie convenabilă, cred. Te poţi juca, făcînd pe mama, fără să ai responsabilităţile reale pe care le implică un asemenea rol.

Ea deveni foarte rigidă în scaun.

– Ţi-ai intrat în pielea de psiholog, domnule

Patterson? şuieră ea printre dinţi. Nu-mi pasă de insinuarea ta cum că aş juca rolul unei mame frustrate la Honey Bee. Copiii aceia sînt cu adevărat importanţi pentru mine.

– Hei, îmi pare rău, spuse el, acoperindu-i mîna cu a lui. Îmi cer scuze, Mallory. Cred că am gîndit cu voce tare, încercînd să-mi imaginez cum e la Honey Bee. Nu m-a preocupat niciodată pînă acum un astfel de lucru, pentru că nu am avut de ce. Femeile care muncesc sînt norocoase că există asemenea locuri, unde îşi pot lăsa copiii şi unde pot fi sigure că primesc toată îngrijirea şi dragostea de care au nevoie.

– Dar? întrebă Mallory, încă încruntîndu-se. Am impresia că nu ţi-ai dus ideea pînă la capăt.

– Păi, zise el încet, îmi dau seama că avem foarte multe în comun. Sîntem amîndoi bine pregătiţi profesional şi oferim o asistenţă de care e mare nevoie. Cu toate acestea, ne putem bucura de faptul că stăm la graniţă, fără să ne implicăm emoţional. Eu depun eforturi maxime cînd stau de vorbă, de exemplu, cu soţia bătăuşului cronic, dar nu sînt în pielea acelui bărbat şi nici nu-l iau cu mine seara acasă. Amîndoi avem de-a face

cu viețile oamenilor, Mallory, dar la sfîrșitul zilei băgăm totul într-un sertar al minții și nu ne mai gîndim la asta pînă a doua zi dimineața.

Culoarea pentru Michael Patterson: gri, gîndi Mallory dintr-o dată. O ceață confuză, deasă, cenușie. Nu era sigură că-i plăcea ceea ce spusese el referitor la ea și la copiii de la Honey Bee. Suna atît de rece și de profesional, atît de lipsit de orice sentiment.

– Încă mai ești încruntată, observă el. Înțeleg că nu ești de acord cu ceea ce am spus.

– Nu știu. Deschizi uși la niște domenii la care nu m-am gîndit niciodată. E derutant și destul de neplăcut.

– Subliniez doar cît de multe avem în comun. Mi se întîmplă foarte rar să găsesc pe cineva care să activeze în același domeniu cu mine. Rar, dar înviorător și foarte deosebit. Îmi pare bine că te-am cunoscut, Mallory Carson.

Mallory clipi o dată și apoi realiză că Michael începuse să-i mîngîie mîna. Cuvintele „rar, înviorător și foarte deosebit" îi răsunau în minte, ca și senzația, de acum familiară, a furnicăturilor pe care le simțea în stomac și care apoi i se răspîn-

deau în corp. Vocea lui Michael avea un timbru gros şi calm ce părea că o învăluie ca o mantie. Se simţi aproape hipnotizată de ochii lui căprui, adînci, şi simţi pulsul accelerîndu-i-se.

Deodată, un sunet ciudat se auzi de sub haina lui Michael. Şi-o descheie repede şi băgă mîna în interior.

– Pager-ul meu, o informă el. Trebuie să sun la birou. Mă scuzi pentru o clipă?

– Da, sigur, spuse ea.

Îl privi în timp ce traversa încăperea, observînd puterea degajată de corpul lui musculos aflat în mişcare. Respiră adînc, apoi duse la gură o altă furculiţă plină cu creveţi.

Michael Patterson era, hotărî în sinea ei, cel mai neobişnuit bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Cînd o privise cu acei ochi de culoarea ciocolatei, aproape că nu mai putuse să judece clar. Acele furnicături, pe care le simţea în corp, erau ceva ce nu i se mai întîmplase pînă acum.

Nu era sigură că-i plăcea efectul pe care el îl avea asupra ei. Şi nu era sigură că-l plăcea pe Michael însuşi. Ceea ce spusese el despre lipsa de implicare emoţională în munca ei cu copiii de

la Honey Bee nu era adevărat, nu-i așa? Încuia oare, într-adevăr, ușa la ora șase în fiecare seară, pentru ca apoi să nu se mai gîndească la acei copii, pînă a doua zi dimineața?

Dar să afirme că se juca de-a mama, fără să aibă responsabilitățile ce decurgeau din această situație... Ce tupeu pe capul lui! Asta era chiar o grosolănie. Portocaliu și grosolan, exact cum fusese în parcarea de la secția de poliție.

Cel mai bun mod de a-l aborda pe Michael Patterson, își spuse ea, era cel strict profesional, în legătură cu mamele lor trăsnite, și să-l privească doar ca pe fiul lui Mary Louise și nimic mai mult.

În acel moment el se așeză din nou în scaun și-i zîmbi.

– Ești gata pentru niște plăcintă de casă? întrebă el.

– Da, aici este delicioasă. Vreau una cu cremă de nucă de cocos. Ceva important la birou?

– Nu, doar o modificare în program. Trebuie să stau de vorbă cu un presupus criminal, care încearcă să dobîndească un certificat de nebun.

– Un criminal? repetă Mallory cu ochii mari.

El rîse.

– E o muncă interesantă. Mintea omului e fascinantă. Nu-ți dai seama cînd unul dintre copiii de la Honey Bee e supărat sau preocupat de ceva?

– Păi, ba da. Am o fetiță de patru ani, o cheamă Amy, care devine foarte nervoasă cînd își petrece weekend-urile cu tatăl ei și proaspăta lui soție. Nu cred că și-a revenit încă de pe urma divorțului părinților și nu poate înțelege de ce tatăl ei are acum o altă familie.

– Vezi? Pe tricoul tău de aseară era scris: „Copiii sînt și ei oameni". Ceea ce-i foarte, foarte adevărat. Se opri și o privi, iar ea se gîndi că se va cufunda în ochii lui căprui și adînci. Începi să-ți dai seama cît de multe avem în comun, Mallory?

Ea se forța să nu fie captivată de vocea lui minunată.

– Cred că ar trebui să ne concentrăm asupra mamelor noastre, Michael, răspunse ea. Și, dacă au într-adevăr de gînd să ne cupleze, să le spunem că, pur și simplu, sîntem incompatibili.

– Sîntem? De ce?

– Pentru că n-am de gînd să mă încurc cu

un bărbat cu numele de Michael. Toată lumea ne va arăta cu degetul şi va spune:„Iată-i pe cei doi M".

El rîse şi clătină din cap.

– E nemaipomenit. Cei doi M.

– E un motiv serios. În afară de asta, Mallory şi Michael sună ca într-un vodevil. Sau ca o pereche de caniche-i. Sau...

– Mallory, o întrerupse el, devenind dintr-o dată serios, ţi-e cumva teamă de mine?

– Nu vorbi prostii, spuse ea, aranjîndu-şi şervetul din poală.

El îi ridică bărbia cu degetul lui lung, forţînd-o să-l privească în ochi.

– Te înspăimînt cumva? întrebă el, cu voce scăzută. N-a fost în nici un caz intenţia mea. Nici n-am vrut să te jignesc în vreun fel în legătură cu munca ta. Eşti o femeie frumoasă, interesantă şi de-abia aştept să te cunosc mai bine. Pînă acum, îmi place tot ce-am descoperit despre tine.

Bun! gîndi Mallory. Ba nu! Rău! Nu voia să aibă de-a face cu bărbatul acesta. Bineînţeles, s-ar putea să fie o experienţă plăcută să primească un sărut mic de pe aceste buze senzuale, dar

putea trăi și fără el.

– Oh, Mallory, șopti el, punînd mîna pe masă. Aș dori atît de mult să te sărut. Ai cele mai ademenitoare buze pe care le-am văzut vreodată.

Oh, cerule, gîndi Mallory. Nu avea să supraviețuiască acestei situații. Ce se întîmplase cu buna și inofensiva plăcintă cu cremă de cocos? Voia să o sărute? Nu glumea? Ciudat!

– Doriți și plăcintă? întrebă chelnerița.

– Da, răspunse Mallory, puțin cam tare. Cu cremă de cocos. Și cafea.

– Eu aș dori una cu nuci, vă rog, zise Michael, și cafea.

– Vin imediat, spuse fata, plecînd grăbită.

– În legătură cu mamele noastre, spuse repede Mallory.

– Credeam că am epuizat de mult subiectul acesta, spuse el, zîmbindu-i. Aș prefera, mai degrabă, să discut despre cum ar fi dacă te-aș săruta.

– Ei bine, eu nu!

– De ce?

– Pentru că nu e ceva despre care oamenii discută. O faci și gata, pentru numele lui Dum-

nezeu!

– Voi ține minte asta, spuse el, iar zîmbetul i se mări.

– Michael. Se aplecă peste masă spre el. Dacă mamele noastre chiar au intenția să publice o carte, vor suferi o mare dezamăgire. Au aparate de fotografiat ieftine și nu se pricep deloc la făcut fotografii. Pozele acelea n-au cum să iasă bine. În afară de asta, trebuie să aibă aprobare sau ceva în genul ăsta, de la oamenii cărora le-au făcut fotografii. Nu vreau să văd că idealurile lor sînt sfărîmate.

– Dar încă nu știm care este visul lor.

– Îmi dau seama. Oh, ce încurcătură!

– O vom lua încet de acum încolo. Încearcă doar să fii foarte atentă, vezi, poate dăm de vreo cheie. Ce părere ai? Încercăm așa, încetul cu încetul?

Mallory știa că Michael Patterson nu se mai referea la mamele lor. Inima ei începu din nou să bată repede și simți o senzație ciudată în mijlocul abdomenului. Încetul cu încetul? Ha! Bărbatul ăsta știa să potrivească cuvintele, era un bărbat dat naibii, care avea într-adevăr cu ce umple o pere-

che de blugi. Ce? De unde îi venise ideea asta absurdă?

– Plăcintele și cafeaua dumneavoastră, spuse chelneriţa.

– Slavă Domnului, bombăni Mallory.

Mallory se concentră asupra plăcintei de parcă era cel mai fascinant lucru din lume. O mîncă pînă la ultima firimitură, își șterse buzele cu șervetul, apoi privi încet spre Michael. El stătea sprijinit de spătarul scaunului, cu braţele încrucișate peste pieptul lat. Etala unul dintre zîmbetele lui ameţitoare, și Mallory se încruntă.

– Ţi-a plăcut plăcinta? o întrebă el.

– Da. Privirea i se opri pe plăcinta lui, care stătea neatinsă pe farfurie. Ce nu-i în regulă cu plăcinta ta?

– Nu-mi place crema de cocos. Ai mîncat plăcinta mea cu nuci.

Ea își puse cotul pe masă și își sprijini fruntea în palmă.

– Nu pot să cred, spuse, simţind că-i ard obrajii.

– Hei, zise el, scuturîndu-i braţul. Fă ceva minunat pentru ego-ul meu, spunîndu-mi că eu

sînt cel care te-a tulburat atît de tare, nu mamele noastre zăpăcite. Flatează masculul din mine, fragila mea personalitate şi spune-mi că eu, Michael Patterson, ţi-am luat minţile cu şarmul şi corpul meu nemaipomenit. Hai, Mallory, fă-mi o bucurie pe ziua de azi!

Ea îşi ridică privirea şi izbucni în rîs.

– Cred că ar trebui să-ţi faci o programare la psihologul din tine şi să-ţi verifici sănătatea mentală. Făcu o pauză, apoi continuă: Îmi pare rău că ţi-am mîncat plăcinta.

El îi zîmbi, un zîmbet cald şi liniştitor. Apoi, amuzamentul din ochii lui dispăru, fiind înlocuit de dorinţa sexuală.

– Michael, nu, spuse ea încet.

– Să nu te privesc, să nu te admir, să nu mă gîndesc că vreau să te sărut şi să te ţin în braţe? De ce nu? Reacţiile mele faţă de tine sînt sincere. Nu pretind că nu te găsesc deosebit de atrăgătoare şi că nu te doresc.

– Şi apoi ce urmează? întrebă ea tăios. Sîntem amîndoi maturi, aşa că de ce n-am sări imediat în pat împreună? Nu aprob sexul ocazional, Michael. De obicei, nu particip la asemenea

conversații, dar nu mi-ai dat nici o altă șansă. Acum, trebuie să mă întorc la Honey Bee.

– Mallory n-am crezut nici o clipă că ești adepta sexului ocazional sau că ai sări din pat în pat, în tot Tucson-ul. Nu asta am insinuat. Am simțit imediat că ești genul de femeie sinceră, care nu se joacă, într-o relație, cu un bărbat. Exact asta am făcut și eu: am fost sincer. Ești o femeie foarte frumoasă și atrăgătoare. Acum, vrei să-ți mănînci plăcinta cu cremă de cocos sau mi-o lași mie?

Ea zîmbi și clătină din cap.

– Domnule Patterson, ar fi trebuit să intri în politică. Ai un talent nemaipomenit de a te strecura din diverse situații, dînd explicații evazive.

El se încruntă.

– Și nu mă placi foarte mult pentru că sînt așa, nu?

– Nu te cunosc suficient pentru a avea o părere. Își puse șervetul pe masă. Trebuie să plec.

– Te conduc la mașină, spuse el. Plăti consumația și ea îi mulțumi pentru acest prînz, în timp ce ieșeau din restaurant.

– Plăcerea a fost de partea mea, spuse el. Chiar dacă mi-ai furat plăcinta.

Ea zîmbi.

– E clar că-ţi rămîn datoare cu o plăcintă cu nuci.

– Nu voi uita acest lucru, zise el cu voce scăzută.

Ea îl privi repede, dar el se uita spre cer.

– S-a înnorat cît timp am fost în restaurant, spuse el. Şi s-a făcut şi mai frig. Nu vrei să-ţi pui haina pe tine?

– Da, cred că o voi pune, zise ea, acum că rochia i se uscase.

El îi luă sacoul din mînă şi i-l ţinu. După ce ea îl îmbrăcă, îşi trecu mîinile peste umerii ei, prelungind acel moment. Căldura provocată de atingerea lui o străbătu pe Mallory şi ea se simţi incapabilă să vorbească cînd Michael îi cuprinse umerii cu braţul lui.

– Unde e maşina ta? întrebă el.

– În parcarea laterală, răspunse ea, rugîndu-se ca vocea să-i sune calmă. Parcarea din faţă era plină, cînd am venit.

El aprobă din cap şi porniră împreună pe trotuar. Michael o trase şi mai aproape de el. Mallory era marcată de forţa degajată de braţul

lui, de puterea corpului lui musculos, care era atît de aproape de al ei... Simți chiar mirosul de pădure al aftershave-ului. Senzația de masculinitate, degajată de Michael, o făcu să-și conștientizeze și mai mult propria feminitate și simți o senzație ciudată de siguranță și protecție în timp ce mergea alături de el.

– Iat-o, spuse ea, arătînd spre mașină.

– E albastră? Noaptea trecută mi s-a părut că avea o culoare ciudată, așa, ca supa de mazăre.

Și Michael păruse portocaliu, gîndi ea, zîmbind.

– Din cauza luminii din parcare.

– Ce loc potrivit pentru prima noastră întîlnire, zise el, rîzînd încet, în timp ce se opriră în dreptul mașinii ei.

– Într-adevăr. Îți mulțumesc încă o dată și...

– Mallory, o întrerupse el, cuprinzîndu-i fața în palme, acum am de gînd să te sărut.

Ea înghiți în sec.

– Poftim?

– Știu că ai spus că sărutările nu trebuie discutate înainte, dar m-am gîndit să te avertizez că

te voi săruta.

– În parcare? întrebă ea, cu vocea ciudat de ridicată.

– Sînt nebun în a săruta femei frumoase în parcări, spuse el, coborîndu-și încet capul.

Își apropie buzele de ale ei, apoi își trecu limba peste buza ei inferioară. Ea oftă cuprinsă de o senzație minunată, iar el îi cuprinse gura, căutînd și găsind locul dulce dinăuntru. Ea își ridică brațele și-i cuprinse gîtul, afundîndu-și degetele în părul lui des. Sărutul se intensifică. Limbile lor se împleteau leneșe, în cercuri seducătoare, și Mallory simți că ceva începe să pulseze în adîncul ei.

Culoarea focului, îi șopti mintea ei. Sărutările lui Michael erau ca o flacără mistuitoare, plină de dorință. O pătrundea pînă în adînc, aprinzîndu-i pasiunea din interior. Sînii începură s-o doară și-i simți neobișnuit de grei, iar genunchii îi tremurau.

– Mallory, șopti Michael, cînd buzele lui se despărțiră, în sfîrșit, de ale ei, cred că ar fi mai bine să mă opresc. Chiar acum!

– Ce? șopti ea visătoare.

– Mallory, sîntem în parcare!

– Oh, Sfinte Doamne, zise ea, dîndu-se un pas înapoi.

El îi luă mîinile şi i le duse pe rînd la gură, sărutîndu-i palmele. Mallory se cutremură.

– A fost un sărut pe cinste, domnişoară Carson, zise el cu voce răguşită. Incredibil, aş spune. Ai fi foarte jignită dacă ţi-aş sfîşia hainele şi am face dragoste pe capota maşinii?

Deloc, îşi spuse ea. Părea o idee nemaipomenită.

– Aş supravieţui, răspunse ea, zîmbindu-i.

El îi deschise portiera.

– Vom vorbi în curînd, îi promise el.

– Despre mamele noastre, spuse ea, urcînd în maşină.

– Printre altele.

El trînti portiera, iar Mallory fu nevoită să se concentreze pentru a introduce cheia în contact şi a ieşi din parcare. Cînd privi în oglinda retrovizoare, îl văzu pe Michael stînd şi privind-o, în timp ce se îndepărta. Abia după ce trecu de prima clădire, de după restaurant, Mallory răsuflă uşurată.

Acel sărut, se gîndi ea, o topise complet. Fu-

sese ceva ce nu mai simţise niciodată pînă atunci. Îi luase minţile şi-i transformase trupul într-un vîrtej. Michael Patterson săruta ca un profesionist! Şi era un bărbat foarte periculos!

Cînd fusese în braţele lui, cu buzele şi limba care făceau minuni, îl dorise cu disperare, dorise să facă dragoste cu un bărbat pe care de-abia îl cunoscuse. Doamne, ce se întîmpla cu ea? Nu era adepta sexului ocazional. Nu obişnuia să se sărute la lumina zilei, în parcări aglomerate. Dar totuşi o făcuse. Se lipise de trupul lui Michael, ca un lipici foarte puternic şi-i răspunsese la sărutări, prin abandon. Cît de minunat fusese acel sărut!

– Nu te mai gîndi la asta, zise ea cu voce tare. Uită că s-a întîmplat vreodată. Ha! Pe cine voia să păcălească?

La Honey Bee era linişte, pentru că era ora somnului de după-amiază. Mallory intră în biroul ei şi se aşeză, oftînd, în scaun.

– Ai luat un prînz plăcut? întrebă o voce de femeie, băgînd capul pe uşă.

– Bună, Patty, spuse Mallory. Da, a fost un prînz plăcut, deşi n-a produs nici o soluţie miraculoasă.

– Cele două mame de temut? întrebă Patty, rîzînd. Intră în birou și se așeză în scaunul din partea opusă lui Mallory. Eu încă sînt de părere că ele joacă un rol, așa cum fac copiii. Ce crede fiul lui Mary Louise?

– Michael nu știe sigur ce pun la cale. Am hotărît să așteptăm și să le urmărim pentru o vreme.

– Credeam că-l cheamă Mikey.

Mallory rîse.

– Numai pentru Mary Louise. Crede-mă, Patty, acest bărbat nu arată a „Mikey".

– Oh? Pare interesant. Arată bine?

– Nemaipomenit!

– Adevărat? întrebă Patty, îndreptîndu-se în scaun. Crezi că l-ar interesa o femeie de treizeci și doi de ani, divorțată, cu un băiat de patru ani? O femeie care are numai cîteva zeci de kilograme în plus și un nas cît toate zilele? O femeie care, bineînțeles, sînt eu.

– Nu e nimic rău în legătură cu nasul tău.

– E urît, dar la fel e și corpul meu. Las-o baltă! Am fost căsătorită cu un bărbat superb. Viitorul meu soț va trebui să fie urît ca noaptea.

Asta va reduce riscul de a umbla din femeie în femeie. Cu ce se ocupă frumosul Michael?

– E avocat, specializat în divorțuri. Mai are studii de psihologie, cu care își ajută clienții cînd e nevoie.

– Oh, u-hu, chiar că las-o baltă. N-aș putea niciodată să ascund că sînt un pic cam nebună. Michael e în întregime al tău, Mallory. Du-te și ai binecuvîntarea mea.

– Nu intenționez să mă duc nicăieri cu Michael Patterson, spuse Mallory. Numai în pat, șopti mintea ei. Nu!

– Hei, zise Patty, n-am vrut să te supăr.

– Îmi pare rău, sînt doar obosită. Încep să cred că viața mea mondenă atît de agitată e mai mult decît pot face față. Pe lîngă asta, să alerg în toiul nopții la secția de poliție îmi reduce și mai mult timpul destinat somnului. Dacă veni vorba de somn, presupun că drăgălașii tăi dorm cu toții?

– Mda. Sau, cel puțin, stau cuminți. Sper că nu va ploua. Devin atît de sălbatici cînd ești nevoit să-i ții în casă, timp de patru ore. Te termină pînă la sfîrșitul zilei.

– Și apoi mai ai în față o seară întreagă cu

Andy, spuse Mallory, încruntîndu-se.

– Bineînțeles. De unde își ia toată energia, nu voi reuși să aflu niciodată. Mergem acasă, mîncăm, apoi vine ora băii, după aceea povestea sau un joc, apoi bea de zece ori apă înainte de a se culca.

– În timp ce eu, doar încui aici și merg acasă în apartamentul meu liniștit sau petrec o seară în oraș.

– Oh-h-h, gemu Patty. Sună dumnezeiește. Nu, glumesc. Nu mi-aș putea imagina viața fără Andy. Tatăl lui e o lichea, dar eu am un copil tare drăgălaș. Sigur, sînt zile cînd îmi doresc ca, a fi mamă, să nu fie ceva ce să-mi ocupe toate cele douăzeci și patru de ore dintr-o zi. Tu ai fost deșteaptă, Mallory. Ești mămică toată ziua și îți aparții în întregime seara.

– Michael a spus ceva asemănător azi la prînz. Nu știu, Patty. Asta sună de parcă aș fi egoistă, de parcă nu m-aș implica emoțional în ceea ce fac cu acești copii. De parcă mă păstrez pentru serile mele distractive.

– Nu m-am gîndit că ai fi egoistă, zise Patty, ridicînd din umeri. Ai un stil de viață excitant, foarte

ocupat, asta-i tot. Căsătoria și copiii par să nu se potrivească în schema ta de viață. Nimic nu e rău în asta. Mă duc să pregătesc paharele pentru suc.

– Vin și eu într-o clipă, spuse Mallory încet.

– Nu te grăbi, zise Patty, ieșind din cameră.

Mallory își apăsă degetele tremurînde pe tîmple. Întîi Michael, acum Patty, gîndi ea. Ei bine, se înșelau amîndoi. Voia cu adevărat propriii ei copii și un soț pe care să-l iubească. Nu-i așa? Da, sigur, voia. Dar ce spusese Michael? Că ei doi își închideau grijile profesionale într-un sertar, la sfîrșitul zilei și se gîndeau din nou la ele a doua zi dimineața. El nu se punea în pielea unui bătăuș, care-și bătea nevasta..., iar ea nu se punea în pielea unei mame.

La naiba cu Michael Patterson! Totul fusese atît de clar pentru ea pînă acum, atît de clar își imaginase totul în mintea ei. Se va căsători cu bărbatul viselor sale, vor avea copii, iar cînd copiii vor crește suficient îi va aduce la Honey Bee în fiecare zi. Va avea ce e mai bun din amîndouă... o familie iubitoare și o carieră strălucită. Dar ce știa ea, ce știa cu adevărat, despre asta? Nu fusese niciodată îndrăgostită și, Dumnezeu s-o

ajute, nu fusese nici mamă pînă acum. Se juca de-a mama cu copiii altor femei.

Avusese ea vreodată grijă de un copil bolnav? se întreba. Nu, mamele își țineau copiii acasă, cînd erau bolnavi. În timp ce Patty îi făcea baie unui Andy neastîmpărat, ea stătea într-o baie plină cu spumă, sorbind leneș dintr-un pahar cu vin alb. În timp ce ea se îmbrăca cu o rochie elegantă pentru a merge la o petrecere, Patty probabil citea „Cei trei purcelușI" băiețașului năzdrăvan din brațele ei.

Cerule, parcă totul s-a întors cu fundul în sus, își zise ea, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Dintr-o dată, se simțea foarte nesigură de ea și de viitorul ei. Ce fel de joc jucase pînă acum? Oare găsise, în subconștientul ei, defecte tuturor bărbaților care avuseseră intenții mai serioase? Fuseseră oare cu adevărat nepotriviți, sau doar ea găsise de fiecare dată cîte o scuză pentru a amîna planurile legate de întemeierea unei familii?

De ce nu se cunoscuse mai bine pînă acum?

Cine era ea? De ce se temea? Ce voia cu adevărat de la viață? Atît de multe întrebări, între-

bări care fuseseră acolo și pînă acum, înainte de a lua masa cu Michael Patterson. El intuise ceva în interiorul ei, simțise ceva ce ea, ea însăși, nu știa că există. O privise cu ochii lui hipnotici și găsise drumul spre sufletul ei. Ce-i făcuse el vieții ei atît de ordonate și liniștite pe care o avusese pînă acum?

Oh, la naiba cu Michael Patterson!

Capitolul Trei

Mallory ajunse devreme în dimineața următoare la Honey Bee. Intră dintr-o cameră într-alta, fără să vadă rafturile pline cu jucării și cărți, fără să vadă mobila de culoare deschisă, de înălțimea copiilor, sau paturile înșirate unul lîngă altul, din camera de dormit. Cartoane, pe care erau desenate albine mari ce-i zîmbeau, atîrnau pe pereți, dar nici asta n-o înveseli.

Petrecuse seara trecută acasă, lucru neobișnuit pentru ea. Și, în timpul acelor ore, ce-i pă-

ruseră nesfîrşit de lungi, rumegase pe toate părţile ceea ce-i spusese Michael la prînz şi comparase cu ceea ce credea că vrea ea de la viaţă.

Înţelegea de ce Michael, un avocat specializat în divorţuri, avea nevoie de o minte perfect ordonată, în care „încuia în sertare" evenimentele fiecărei zile. El avea de-a face cu visurile destrămate ale oamenilor, cu vieţile lor distruse. Pentru el, dacă nu era în stare să lase totul la o parte, cînd părăsea biroul, ar fi fost foarte nesănătos şi lipsit de înţelepciune. Îi înţelegea felul în care se comporta, avînd o profesie atît de solicitantă.

Dar ce putea spune despre ea? Cum îşi justifica ea comportamentul faţă de copii? Era ceva automat, atunci cînd îi strîngea în braţe, cînd le ştergea lacrimile sau rîdea împreună cu ei? Oare chiar nu ştia cum să dăruiască dragostea cu adevărat?

Mallory oftă, simţindu-se obosită atît fizic, cît şi emoţional. Avea, probabil, nevoie de o vacanţă, dar nu avea cum să şi-o ia acum. Nici nu voia să se gîndească în ce necazuri puteau intra Clarissa şi Mary Louise cu aventurile lor. Ea şi Michael trebuiau să le supravegheze cu atenţie.

Michael...

În acel moment, uşa de la intrare se deschise şi trei copii dădură năvală, întrecîndu-se şi salutînd-o veseli. Cu un zîmbet slab, Mallory le ieşi în întîmpinare. Ziua la Honey Bee începuse.

Două ore mai tîrziu, Mallory se aplecă asupra unei măsuţe joase, ajutînd o fetiţă să lipească bucăţile unei căsuţe din hîrtie. Rezultatul acestei activităţi trebuia să fie agăţat pe perete şi fiecare copil îşi aducea contribuţia cu propria lui imaginaţie. Patty scosese un ţipăt de groază cînd Andy desenă un chip foarte rotund, declarînd că este mama lui.

– Mallory? strigă secretara, băgînd capul pe uşă. La telefon!

– Mulţumesc, Denise, spuse Mallory. Se spălă repede de lipiciul de pe mîini, se şterse cu un prosop de hîrtie şi se îndreptă spre birou. Mă întorc imediat, Patty.

– Nici o problemă, răspunse Patty. Andy şi

cu mine vom avea o discuție foarte serioasă despre viziunea voluptuoasă, pe care o are asupra mamei lui. Jason, nu-i colora nasul lui Sally. Limitează-te la hîrtie, tinere!

În biroul ei, Mallory ridică receptorul.

– Mallory? se auzi o voce gravă la celălalt capăt al firului.

Michael! se gîndi ea și-și ținu respirația...

– Aici e Michael Patterson.

Știa asta. Îi cunoștea vocea, gustul, mirosul...

– Bună, Michael, spuse ea, lăsîndu-se într-un scaun.

– M-am gîndit că ar fi bine să te avertizez, zise el chicotind ușor. Vei avea o vizită.

– Vizită?

– Mary Louise Patterson și Clarissa Carson vor descinde la Honey Bee pentru a face fotografii copiilor pentru cartea lor.

– Oh, nu!

– Oh, da! Tocmai am sunat-o pe mama și am prins-o cînd ieșea din casă pentru a o lua pe Clarissa.

– Minunat! bombăni Mallory. Am nevoie de asta, cum am nevoie de o durere de dinți.

– Înveselește-te! Ar fi putut fi mai rău.

– Mă îndoiesc. Cum, mă rog, ar fi putut fi și mai rău?

– Vin cu mașina mamei mele, nu călare pe motocicletele lui Snake și Jake.

– Drăguț, Michael. Prea drăguț pentru a fi exprimat în cuvinte!

El izbucni în râs.

– Fii pe fază, colega, spuse el. Vezi ce informații poți să culegi, vreo cheie, știi tu ce vreau să spun. Avem nevoie să aflăm mobilul acestei acțiuni, iubito.

– Dacă asta a vrut să fie în stilul lui Bogart, zise Mallory, rîzînd, nu prea ți-a reușit.

– Hm, nu? Oh, bine. Ascultă aici. Dacă ești liberă, ce-ar fi să ne întîlnim diseară și să luăm cina împreună? Astfel îmi vei putea spune ce-ai descoperit în legătură cu cele două doamne care au speriat Tucson-ul. La șapte e bine?

Ea se încruntă, în timp ce-și examină agenda. Avea o întîlnire după-amiază, dar numai pentru ceva de băut. Ar putea fi acasă pe la...

– Ce zici de șapte și jumătate? îl întrebă ea.

– Foarte bine. Ce zici dacă voi cumpăra piz-

za în drum spre tine? Ai adresa trecută în carte?

– Da, este trecut apartamentul.

– Grozav! Ne vedem atunci. Oh, și...succes!

– Mulțumesc, spuse ea sec.

– Și...Mallory? Lasă-ți părul liber diseară, te rog. Pa.

– La revedere, răspunse ea tonului care se auzea în receptor. Să-mi las părul liber? repetă ea în gînd. Ce tupeu! Era o neobrăzare din partea lui să-i spună așa ceva. Cum ar fi dacă ea i-ar spune să vină fără cămașă? Era o idee de-a dreptul tentantă. Oh, ce Dumnezeu!

– Bună, bună, se auzi vocea mamei ei care dădu buzna în biroul lui Mallory, urmată de Mary Louise.

– Vai, vai, ce surpriză, spuse Mallory, încercînd să pară surprinsă. Cărui fapt datorez onoarea acestei vizite, doamnelor?

– Vrem să facem fotografii cu copiii, pentru cartea noastră, spuse Clarissa.

– Mamă, nu sînt sigură că poți folosi în carte fotografiile diverselor persoane, dacă nu le ceri înainte permisiunea. Ai discutat asta cu avocatul tău?

– Nu m-am gîndit niciodată la așa ceva, zise Clarissa, privind plafonul. Am putea rămîne în fundul gol.

– Din nou ai o exprimare foarte plastică, constată Mallory, ridicîndu-se în picioare.

– Mikey s-ar supăra foarte tare pe mine dacă aș rămîne în fundul gol, spuse Mary Louise. Ar înjura și ar urla zile în șir.

– Și eu aș face la fel, zise Mallory.

– Păi, spuse Clarissa veselă, vom opri orice acțiune, pînă ce voi discuta cu sfătuitorul meu legal. Dar, de vreme ce tot sîntem aici, ți-am putea da o mînă de ajutor cu copiii.

– Bună idee, spuse Mary Louise.

– N-ați vrea, mai degrabă, să mergeți direct la avocat? le întrebă Mallory. Vreau să spun, la urma urmei, cartea este în capul listei voastre de priorități, nu-i așa?

– Este? întrebă Clarissa. Oh, da, bineînțeles că este. Dar pari obosită, Mallory. E datoria mea de mamă să-mi ajut copilul de cîte ori este posibil. Vino, Mary Louise. Să vedem ce fac copiii. Oh, sper că micul Jeffy este aici. Pur și simplu mă topesc cînd îmi zîmbește.

În timp ce cele ele ieşeau din cameră, Mallory se sprijini de colţul biroului. Toată povestea cu cartea aia era un pretext! gîndi ea. Nici nu le interesa dacă se va publica vreodată sau nu. Scopul pentru care veniseră la Honey Bee, în dimineaţa asta, era acela de a se juca cu copiii. Nu exista nici un dubiu asupra acestui lucru. Michael avusese dreptate. Clarissa şi Mary Louise se plictiseau... şi doreau să fie bunici. Oh, aveau ele un vis, dar nu pe acela de a termina cartea şi de a-şi vedea numele trecut pe copertă. Visul lor era legat de nunţi, apoi de a face baie unor bebeluşi. Dar pînă unde mergea oare toată fantezia lor? Includea şi binecuvîntarea lui Mallory Carson şi Michael Patterson? Sau s-ar fi mulţumit să se căsătorească fiecare, indiferent cu cine, atîta vreme cît le era astfel asigurată posibilitatea de a deveni bunici? Interesant. Foarte interesant. Ei bine, avea oricum ceva nou de raportat lui Michael diseară.

Michael, se gîndi ea. Venea la ea pentru a mînca împreună pizza la cină. Nu era mare lucru. Se putea descurca. Oh, chiar? Putea oare, ea, care se lipise de corpul lui şi-l sărutase ca o nebu-

nă, într-o parcare plină de lume, să se comporte decent în propriul ei apartament, singură cu Michael? Sigur că putea. Doar nu era o femeie desfrînată. Îi va povesti ce aflase despre mamele lor, îl va sătura cu pizza şi-l va trimite acasă. Foarte simplu!

Ziua trecu repede la Honey Bee. Copiii le adorară pe Clarissa şi Mary Louise, iar Mallory nu avu ce face decît să zîmbească, văzînd raportul dintre cele două generaţii.

– Mamele sînt nemaipomenite, îi spuse Patty lui Mallory după-amiază. Mulţumită lor, nu voi ajunge acasă total epuizată în seara asta. Poate îl voi lua pe Andy diseară să mîncăm în oraş, ca premiu.

– De ce nu chemi o baby-sitter să stea cu Andy şi să-ţi oferi şi ţie o cină în oraş, ca premiu? întrebă Mallory. Poţi vedea şi un film după aceea.

– N-ar fi cinstit, răspunse Patty. Andy merită să fie recompensat pentru faptul că are o mamă care nu e tocmai cu picioarele pe pămînt. Ne vom distra bine împreună. Am de gînd să le dau Clarissei şi lui Mary Louise un pupic mare la plecare. Au atîta răbdare cu copiii!

– Da, ar fi niște bunice minunate, spuse încet Mallory.

– Ei, poate bătrînul Mikey le va cadorisi cu unul. Știi tu, poate ia o fată care să-i facă cîțiva Mikey mai mici.

– Pe mine nu mă crezi în stare să produc un nepot? întrebă Mallory, încruntîndu-se.

– Oh, păi... da, sigur, zise Patty, ridicînd din umeri. Dar credeam că tu ți-ai planificat deja viața, în felul în care o dorești.

– Jucîndu-mă de-a mămica în timpul zilei și avînd serile libere pentru tot ce-mi poftește inima, spuse Mallory, simțind un nod în gît.

– Exact. Au! Kevin și-a vărsat sucul. Am eu grijă de asta. Treaba unei mame nu se sfîrșește niciodată, adăugă ea în timp ce se îndepărtă în grabă.

A unei mame adevărate, gîndi Mallory cu tristețe. Una care se pretinde doar a fi mamă, care se joacă de-a mama, încuie ușa la ora șase seara și pleacă.

La şapte şi jumătate, în aceeaşi seară, Mallory se întoarse repede acasă. Aruncă geanta şi jacheta pe canapea şi intră grăbită în dormitor. Acolo luă repede o pereche de blugi foarte scumpi şi un tricou albastru, din caşmir, şi se schimbă. Îşi perie părul, pînă cînd deveni o cascadă întunecată ce se revărsa peste umeri. Îşi aminti de rugămintea lui Michael de a-şi lăsa părul liber, apoi începu să-l răsucească în vîrful capului într-un coc. În clipa următoare avu un moment de ezitare şi lăsă şuviţele grele de păr să-i cadă din nou peste umeri.

– Oh, la naiba, de ce nu, la urma urmei? se adresă ea propriei reflecţii din oglindă. Putea foarte bine să recunoască faptul că îmbrăcase tricoul albastru, pentru că făcea lucruri nemaipomenite cu ochii ei şi ştia că blugii aceia scumpi erau strîmţi exact acolo unde trebuia. Se îmbrăcase pentru Michael, atunci de ce nu şi-ar lăsa şi părul, aşa cum îi plăcea lui? Nu avea nici un rost să se joace cu toată povestea asta.

Jocuri. Să joci nişte jocuri. Din nou acest lucru, sursa ei de confuzie şi nefericire. Cumva,

undeva, se pierduse pe sine, pe Mallory Carson, în viața pe care o dusese. Voia cu adevărat un soț și un copil? Voia? Sau de fapt era perfect mulțumită cu viața pe care o ducea? Și, la naiba, de ce nu știa exact?

Se întoarse în living-room și începu să strîngă la repezeală ziarele și revistele care erau aruncate peste tot. Tocmai își atîrnase jacheta în dulap, cînd auzi o bătaie în ușă.

Deschise și dădu ochii cu un Michael Patterson foarte zîmbitor.

– Pizza comandată de dumneavoastră, spuse el, intrînd în apartament. E încă fierbinte, dacă-ți vine să crezi sau nu. Ți-e foame?

– Categoric, zise ea, închizînd ușa. Oh, miroase delicios.

– În punga aia de sub brațul meu e bere și apă minerală. N-am știut ce preferi.

– Pizza și bere. Perfect. Urmează-mă, domnule Patterson.

– Oriunde, domnișoară Carson, spuse el cu voce scăzută. Nu trebuie să-mi spui de două ori.

Ea rîse, ignorînd fiorul care-i traversa coloana vertebrală, și-l conduse pe Michael în

sufragerie, iar ea se duse în bucătărie pentru a aduce pahare și șervețele. În regulă, gîndi ea. Deci, Michael arată nemaipomenit în blugi decoloraţi şi în tricou închis la culoare, care-i scoate în evidenţă umerii laţi. Iar, părul lui, de un blond-cenuşiu, pare să-i invite degetele să i se încurce prin el. Era dispusă să recunoască faptul că respiraţia îi devenise neregulată, pentru că el arăta şi mirosea atît de bine. Şi, ce era cu asta?

– Michael, îl strigă ea, am niște noutăți de ultimă oră pentru tine!

– Şi eu am una pentru tine, spuse el, direct din spatele ei.

Ea se răsuci şi se izbi de pieptul lui puternic, ca de un zid. Îşi înălţă încet capul pentru a-l privi şi braţele lui puternice o încercuiră.

– N-am ştiut că erai aici, murmură ea cu voce tremurătoare. Adică, te credeam în sufragerie.

– Trebuia să vin să-ţi spun ultimele mele noutăţi.

– Oh! Şi care sînt acestea?

– Am de gînd să te sărut din nou. Realizez că iar vorbesc înainte s-o fac şi tu crezi că-i o prostie, dar în cazul ăsta e absolut necesar.

– Este? întrebă ea, înghiţind în sec.

– Este. După cum vezi, vreau să-ţi spun de ce am de gînd să te sărut din nou. Pentru că sărutul acela din parcare a fost nemaipomenit. Tu te simţi ca în rai în braţele mele, iar a te săruta este ca şi cum aş gusta nectarul unei flori frumoase. Presupun că sună prostește, dar e adevărat fiecare cuvînt. Am retrăit acel sărut de nu ştiu cîte ori şi acum am nevoie de încă unul pentru a-mi reîmprospăta amintirile. Deci, am de gînd să te sărut...

– Oh-h-h, Sfinte Doamne, şopti ea, simţind că se topeşte în braţele lui. Ăsta a fost cel mai frumos lucru pe care l-am auzit vreodată. Sărută-mă, Michael. M-ai convins că e o idee nemaipomenită.

– Am crezut fiecare cuvînt pe care l-am rostit, zise el, aplecîndu-şi capul.

Gura lui se contopi cu a ei, iar ea se ridică pe vîrfuri pentru a-i încercui gîtul cu braţele. Un oftat de plăcere îi scăpă, iar el îi răspunse despărţindu-i uşor buzele şi pătrunzînd cu limba în gura ei.

La început, sărutul avu consistenţa ceţei şi a tăciunilor ce ard mocnit, dar apoi tăciunii fură

aprinși de flacăra puternică a pasiunii. Mîinile lui Michael alergau pe spatele lui Mallory, apoi se fixară pe fesele ei, lipind-o mai strîns de el. Ea îi simți erecția puternică. El gemu adînc și sărutul continuă.

Mallory simți că ceva ardea puternic în adîncul ei. În timp ce limbile lor se împleteau într-un dans ritmic, sînii începură s-o doară de dorința de a fi atinși de mîinile puternice dar atît de blînde ale lui Michael. Simți cum el se cutremură de dorință și-și lipi corpul mai tare de el.

– Mallory, zise el gîfîind, smulgîndu-și gura de pe a ei. Doamne, cît te doresc! Te doresc al naibii de mult.

– Da, șopti ea visătoare, apoi, peste numai o clipă strigă: Nu! Ce fac?

– Mă săruți, recunoscu el, fără să-i dea drumul din brațele lui. Și vrei să fac dragoste cu tine. Mă dorești cu adevărat, Mallory, știu asta.

– Și eu știu asta, spuse ea, punîndu-și mîinile pe pieptul lui, dar n-am de gînd să fac sex cu tine.

– Nu. Nu vom face sex, nu sex ocazional. Vom face dragoste. E o mare diferență între aceste două lucruri.

– De semantică, Michael.

– De grad de emoții implicate, Mallory.

Ea se trase din brațele lui.

– Așa ceva, spuse ea, din partea unui bărbat care-și închide emoțiile într-un sertar al minții?

Maxilarul lui se încleștă.

– Mă refeream la munca mea, cînd am spus asta. Ar fi necesar să înțelegi că trebuie să-ți lași profesiunea la o parte la sfîrșitul zilei. Și tu faci același lucru.

– Da, cred că trebuie să recunosc că fac același lucru, spuse ea încet.

– Și că n-are nimic de-a face cu noi doi, ca bărbat și femeie, care ne dorim reciproc. Se întîmplă ceva nemaipomenit între noi, Mallory. Nu poți nega acest lucru.

– Da, okay, te doresc, zise ea, cu vocea crescîndu-i în intensitate. Dar nu știu de ce! E oare vorba doar de atracție fizică? Sau e altceva? Ceva nou și deosebit? Ceva ce n-am mai trăit pînă acum? Nu știu. Și știi de ce nu știu? Pentru că nimic nu mi se pare să mai aibă rost în viața mea în momentul de față. Nimic! De cînd te-am cunoscut, din cauza lucrurilor pe care mi le-ai spus

și pe care le-ai făcut, am devenit total amețită și zăpăcită.

– Nu înțeleg, spuse el, frecîndu-și ceafa cu mîna. Lucrurile pe care le-am spus și pe care le-am făcut? Ce lucruri?

– Oh, Michael. E totul atît de complicat și... și pizza se răcește.

– Hei, zise el, apropiindu-se și băgîndu-și degetele în părul ei. Vorbește cu mine. E clar că ești supărată de ceva și cred că pe undeva e din vina mea.

– Nu, nu e vina ta, spuse ea, privind în sus spre el. Nu numai. M-am jucat cu viața mea. Apoi tu... tu ai spus... Patty a spus..... Atunci am știut că n-am fost sinceră în legătură cu... Acum nici nu mai știu ce vreau cu adevărat. Vezi? Ți-am spus că sînt total amețită și zăpăcită.

El clătină din cap.

– N-am înțeles un cuvînt din tot ce ai zis.

– Halal psiholog și avocat mai ești! spuse ea, reușind să zîmbească slab.

– Credeam că sînt unul bun. Eram sigur că pot face față la orice. Dar m-ai amețit complet, copilule.

– Oh, bine, zise ea, ridicînd mîinile în sus. Mă voi descurca eu într-un fel. Cred. Sper. Trebuie!

– În același timp, spuse el zîmbind, hai să facem dragoste.

– Nu, hai să reîncălzim pizza în cuptorul cu microunde.

– Am presimțit eu că nu vom face dragoste. Unde-i berea? Vreau o bere. Merit și cer o bere.

Mallory rîse și scoase două farfurii din dulap, pe care le trînti în mîinile lui Michael. El le duse în sufragerie. Era atît de tandru, de grijuliu și de amuzant, gîndi ea. Fusese foarte nedrept din partea ei să i-o spună în față că era vinovat de confuzia din mintea ei. Dar el nu se supărase, ci dorise sincer s-o ajute. Și el ar fi putut s-o acuze că, după ce îl sărutase așa cum o făcuse, ceruse o pauză, pînă să meargă mai departe. Dar n-o făcuse. Fusese dulce, înțelegător și iubitor. Iubitor? Tipul de bărbat de care s-ar fi putut îndrăgosti?

Dumnezeule mare, nu! Era ultimul lucru de care avea nevoie în momentul de față, își spuse ea. Nici măcar nu știa dacă voia să se îndră-

gostească. Şi chiar dacă voia, Michael nu era bărbatul potrivit. Căsătoria era pentru el o adevărată calamitate. Fugea de ea ca de ciumă. Dacă viitorul ei includea un soţ şi copii, bărbatul potrivit nu era Michael Patterson.

Pizza era fierbinte cînd Mallory o puse pe masa din sufragerie. Se aşeză vizavi de Michael şi-i zîmbi.

– Cît de masculin, constată ea. Bei bere direct din cutie.

– Chiar aşa? Ei bine, scumpo, se prosti el, aşteaptă numa' pîn'ce mă vei vedea strivind cutia într-o singură mînă.

– Scuteşte-mă, spuse ea, rîzînd şi luînd o felie mare de pizza. Oh, arată foarte bine.

– Sînt un aducător grozav de pizza, Mallory. Acum aş vrea să-mi spui cu ce te-am supărat.

Ea scutură din cap şi muşcă din felia de pizza.

– Nu, ha? Se încruntă. Atunci, lasă-mă să mă gîndesc. Am ţipat la tine la secţia de poliţie, dar mi-am cerut scuze pentru asta. Ţi-am făcut mama ţicnită, dar am recunoscut că şi a mea e la fel. Am luat un prînz foarte plăcut împreună, la

care am subliniat cît de multe lucruri avem în comun. Am spus că eşti frumoasă, tu mi-ai furat plăcinta cu nuci. Sărutul din parcare! Asta e, nu-i aşa? Crezi că ţi-am stricat reputaţia, pentru că te-am sărutat în parcarea unui restaurant.

– Nu.

– Oh! Păi, e foarte bine, pentru că a fost un sărut nemaipomenit! Întrecut numai de sărutul din bucătărie. Atunci, ce-am uitat?

– Nimic, Michael, te rog. Îmi pare rău cu adevărat că m-am comportat în felul ăsta. Totul e pentru că am o groază de lucruri în minte, dar de asta nu eşti tu vinovat. Trebuie să-mi fac ordine în nişte gînduri, atîta tot.

– Păi, îţi stau la dispoziţie dacă vrei să vorbeşti cu cineva. Okay? Nu e o discuţie cu psihologul şi avocatul Patterson. Sînt eu, Michael, care te place foarte mult, Mallory Carson.

– Mulţumesc, spuse ea.

Ochii li se întîlniră pentru o clipă lungă, o clipă intimă, apoi Mallory îşi feri privirea şi o îndreptă spre berea din pahar. Michael era atît de drăguţ, se gîndi ea. Ce culoare semnifica acest lucru? Roz. Roz-deschis şi pufos, ca o pătură

moale sau ca un ursuleț de pluș? Nu chiar. El era mare, puternic și foarte musculos, ca un cal de curse. Dar mai era și autoritar și se mișca cu grația unei pantere. Nu, cu părul lui nemaipomenit de frumos, în diferite nuanțe de blond-cenușiu, semăna cu un leu, regele junglei...

– Mallory?

– Ce-i, spuse ea, tresărind ușor.

– Poți să te întorci de oriunde ești și să-mi spui ultimele vești în legătură cu cele două doamne de temut?

– Oh, da, mamele noastre. Michael, cartea este doar un pretext. Sînt sigură de asta. Mi-au spus că au venit la Honey Bee ca să facă fotografii copiilor, și eu le-am spus că ar trebui să ceară permisiunea oamenilor din fotografii, dacă vor să le publice. În loc să dea fuga la avoçat, și-au petrecut toată ziua, jucîndu-se cu copiii. Sînt convinsă că, de fapt, ăsta era motivul pentru care au venit. Cînd au plecat, am alergat în urma lor la mașină, ca să le duc aparatele de fotografiat.

– Nu cartea este visul lor?

– Nu, nu cred. Ai avut dreptate, se plictisesc. Și, după ce le-am privit pe amîndouă, jucîndu-se

cu copiii, cred că tînjesc foarte mult după niște nepoți. Mama a mai trecut pe la mine, dar niciodată nu și-a petrecut toată ziua cu copiii.

– Ți-au stat în drum?

– Cerule, nu! Au fost de un foarte mare ajutor. Am fost toate mult mai puțin obosite la sfîrșitul zilei. Le-am asigurat pe amîndouă că sînt oricînd binevenite, cînd au chef și timp. Personalul meu le va așterne covorul roșu la intrare.

– Nepoți, zise Michael, încruntîndu-se. Minunat! Și ce trebuie să facem noi doi? Să le comandăm o pereche dintr-un catalog de mostre?

– Ar fi o idee. Singura piesă care lipsește din puzzle e dacă vor sau nu să ne cupleze. N-a fost nici o aluzie referitoare la asta toată ziua, așa că nu știu ce să spun. Ți-ai expus vreodată părerile în legătură cu căsătoria, lui Mary Louise?

– Da, zise el morocănos. Mi-a spus că am nevoie de un psiholog.

– Oh, zîmbi Mallory. Un fel de „Doctore, vindecă-te singur"?

– Ceva de genul ăsta. În nici un caz nu a înțeles de unde am aceste idei.

– Păi, ai spus că părinții tăi au avut o căsnicie

foarte fericită.

– Așa e, dar asta s-a întîmplat în altă eră... cu mai puțină presiune, mai puțin stres. Bărbații și femeile din ziua de azi se confruntă cu un alt mod de viață decît părinții noștri. Totul se petrece cu viteză maximă. Un bărbat sau o femeie trebuie să se implice cu totul, trup și suflet, în munca lui, apoi vine acasă și se lovește de nevoile altei persoane. Căsătoria nu e nici măcar pe jumătate un mod realist de a privi viața. Presupun că pare foarte egoist ceea ce spun, dar mă confrunt direct cu aceste lucruri în fiecare zi. Nu vreau să mă căsătoresc cu cineva și apoi să fiu concomitent soț, prieten, sursă de confort și de încurajare.

– Dar ai zis că îți încui treburile de la birou într-un sertar al minții, înainte de a pleca acasă.

– O fac, pînă la un punct. Dar ceva tot mai rămîne, mai persistă un timp. Nu pot începe să rezolv problemele familiei mele de cum intru pe ușă. Ne îndepărtăm de subiect, Mallory și văd că am început să țin o prelegere. Înapoi la mamele noastre. Bun, cartea e un pretext, după cum ai spus și tu. Vor nepoți. Nu știm însă dacă țin cu tot dinadinsul să ne vadă pe amîndoi îmbrățișați în

lumina apusului de soare. Nici n-ar fi așa de rău.

– Nu?

– Nu. Pot veni la Honey Bee să se joace cu copiii cît vor, din moment ce le-ai spus că sînt oricînd binevenite acolo. Asta ar trebui să le satisfacă nevoile materne, pentru o vreme cel puțin. Vom fi atenți dacă există vreun indiciu că ar vrea să ne cupleze. Sîntem cu un pas înaintea lor. Le venim noi de hac!

– Chiar crezi asta?

– Da. Vor trebui să renunțe, mai devreme sau mai tîrziu. În afară, bineînțeles, de cazul că te căsătorești cu cineva.

– Eu? Oh, păi... eu... păi....

– Există vreun candidat la orizont? o întrebă el, privind-o cu un aer serios.

– Nu.

– Sînt surprins. Nu îmi pare rău, înțelegi, dar sînt absolut surprins. Credeam că vreun tip a pus mîna pe tine pînă acum. Ești o femeie frumoasă, inteligentă, pe care și-ar dori-o orice bărbat.

Mai adaugă și „derutată" și „înspăimîntată", gîndi Mallory.

– Nu, spuse ea veselă. Sînt liberă ca pasărea

cerului.

– Sînt foarte bucuros să aflu așa ceva, zise el, iar vocea păru să-i scadă în intensitate. Atunci, nu există nici un motiv pentru care nu ne-am putea întîlni unul cu altul, corect?

– Nu sînt sigură că e o idee bună, Michael. Mamele noastre și-ar putea face speranțe pentru nimic.

– Nu trebuie să știe.

– Păi, cred că am evita multă agitație, dacă n-ar afla că ne întîlnim.

– Atunci ești de acord să ne mai vedem?

– Păi, nu... nu sînt sigură, Michael. Nu prea reușesc să mă comport normal cînd ești în preajma mea. E cam derutant.

– Ce-i derutant? Faptul că am împărțit amîndoi niște sărutări nemaipomenite? Faptul că mă dorești tot atît de mult, cît te doresc și eu pe tine? Asta-i derutant?

– Da! Cu siguranță este.

– De ce?

– Pentru că, în mod normal, avansez foarte încet într-o relație cu un bărbat. Nu mă arunc una-două în brațele bărbaților, în parcări sau în

bucătării. Şi Dumnezeu mi-e martor că nu fac conversaţie despre... De ce discut toate lucrurile astea cu tine?

El zîmbi.

– Cu cine altcineva ai vrea să le discuţi? Îi luă mîna în mîna lui. Vorbim despre noi doi şi despre direcţia spre care ne vom îndrepta de acum încolo.

– Ei bine, nu va fi spre dormitor! spuse ea, eliberîndu-şi mîna dintr-a lui.

– Mă jigneşti, exclamă el. Crezi că umblu după corpul tău?

– Nu, zise ea, izbucnind în rîs. Mi-e teamă că eu umblu după al tău!

El rînji.

– Sună destul de plăcut pentru mine. Să-mi scot hainele chiar acum?

– Oh, Michael, oftă ea. Nu ştiu ce să fac. Ai putea să mă acuzi că vreau să te tachinez, după ce s-a întîmplat în bucătărie. Sînt cu adevărat foarte derutată în privinţa multor lucruri. Poate ar fi mai bine, dacă nu ne-am mai vedea un timp.

– Hei, nu e drept. Nu mă poţi da la o parte ca pe un gunoi. Tocmai te-am găsit. Uite, nu vreau

să te grăbesc. Nu te voi seduce și nu te voi tîrî după mine în pat. Nu se va întîmpla nimic între noi, pentru care nu ești încă pregătită. Am totuși de gînd să continui să te sărut, Mallory Carson. E un lucru situat sus de tot, pe lista mea de priorități. Alături de privitul meciurilor de fotbal și mîncatul sandvișurilor cu unt de alune și maioneză.

– Dumnezeule, spuse ea. Sînt situată chiar atît de sus, pe același loc cu untul de alune și maioneza?

– Da, și e ceva ce nu spun fiecărei femei, pe care o întîlnesc.

– Sînt onorată, domnule.

– Ar trebui să fii. Vrei ultima bucată de pizza?

– Nu, mănînc-o tu. Ai jucat fotbal?

– Un an, la colegiu. Mi-am fracturat însă piciorul și asta a fost sfîrșitul. Acum mai fac doar jogging și înot. Mary Louise mi-a dat un set de crose de golf, pentru că, după ea, avocații trebuie să joace golf. Doamne, urăsc jocul ăsta! E atît de încet.

– Și tu treci prin viață cu viteza unei rachete. Am observat asta de prima dată.

– Da? E o insultă? Pot fi foarte răbdător dacă

situația o cere.

– Da, cred că unele divorțuri sînt foarte încîlcite și complicate.

– Nu mă referem la munca mea. Mă refeream la tine, la noi. Nu știu de ce, dar cred că ai impresia despre mine că sînt foarte repezit și vreau să-ți dovedesc că nu sînt așa. Ne vom mișca într-un pas lent, plăcut și liniștit. Nu ai nici un motiv să-ți fie teamă de mine sau de tine și-ți vei da seama de asta pe parcurs.

– Pari foarte sigur pe tine.

– Nu, doar hotărît. M-ai dat peste cap prin faptul că mi-ai răspuns la sărutări, Mallory. Gîndul la noi doi, făcînd dragoste pur și simplu, îmi ia mințile. Ne va fi atît de bine împreună, încît, la naiba, merită să aștept pentru asta.

– Oh, chiar așa? spuse ea, privindu-l fix. Nu-mi amintesc, pe parcursul discuției, să fi fost de acord să facem dragoste.

– Toate la timpul lor, draga mea, zise el zîmbind, în timp ce-și desfăcea o altă cutie cu bere. Toate la timpul lor.

– Uite ce-i, Michael, eu...

– Ai observat, o întrerupse el, că te-ai referit

la noi doi ca făcînd dragoste şi nu sex ocazional?

– Şi?

– Şi, totul merge foarte bine, chiar foarte bine. Spune-mi, n-ai din întîmplare nişte plăcintă cu nuci ascunsă, pe undeva, prin bucătărie?

Capitolul Patru

După ce-i răspunse arogant lui Michael că nu, nu avea plăcintă cu nuci, Mallory duse la bucătărie farfuriile goale și cutia în care fusese pizza. Cînd se întoarse, îl găsi pe Michael stînd în picioare, cu spatele la ea. Avea mîinile băgate în buzunarele blugilor și examina cărțile aflate în rafturile de pe peretele cel mai îndepărtat al camerei. În ciuda distanței dintre ei, ea simți puterea și senzualitatea aspră pe care o degaja trupul lui. Părea să ajungă pînă la ea, să o mîngîie, făcîndu-i pulsul să se accelereze.

Cum ar fi să facă dragoste – nu sex – cu Michael? se întrebă ea şi ştiu imediat răspunsul. Ar fi fantastic, o împreunare nu numai a trupurilor, ci şi a minţilor şi a sufletelor lor. Şi în asta consta pericolul. Cît de uşor ar fi fost să se îndrăgostească de Michael, un bărbat care nu voia să se căsătorească niciodată!

Totuşi, era irezistibil şi ea traversă camera spre el ca trasă de un fir rezistent şi mătăsos. Ajunsă lîngă el, inhalîndu-i mirosul specific, fu nevoită să se abţină de a nu-l atinge.

El se întoarse şi-i zîmbi.

– Ai ceva cărţi, spuse el. Şi destul de variate.

Ea privi spre rafturile care conţineau o întreagă gamă de cărţi, de la biografii la romane de suspans, multe dintre ele ediţii cartonate, şi ridică din umeri.

– Îmi place să citesc.

– Iar astea, zise el, îndreptîndu-se spre două tablouri ce atîrnau pe peretele din dreapta, sînt picturi, în ulei, originale, nu-i aşa?

Ea privi spre tablouri şi zîmbi, aşa cum făcea întotdeauna cînd le privea. Unul reprezenta o vază cu flori, o adevărată explozie de culori. Celălalt, era un canal din Veneţia, primăvara. Lumina soa-

relui, care se reflecta pe zidurile clădirilor și în apă, era atît de bine conturată, atît de clară, încît tabloul, în totalitate, părea să strălucească.

– Da, sînt originale, spuse ea. Le-am luat din Europa. A fost dificil să le transport pînă acasă, dar a meritat. M-am îndrăgostit de amîndouă de la prima vedere.

El îi studie expresia feței.

– Știi, unii oameni achiziționează astfel de tablouri ca să arate că au bani și că sînt colecționari de obiecte de artă. Dar la tine e evident că a contat mai mult frumusețea lor decît valoarea.

– Oh, da. Se întoarse cu fața spre el. Mama m-a crescut, învățîndu-mă că tata a muncit din greu și datorită acestui fapt noi am avut din ce trăi... mai mult decît confortabil. Dar întotdeauna a fost stresată de faptul că nu trebuie să credem că toate astea ni se cuvin, că nu trebuie să ne mîndrim numai cu ceea ce avem, ci și cu felul în care ne trăim viața.

– Îmi place chestia asta, zise Michael. Și se potrivește cu ceea ce ai spus despre Honey Bee. Ai avut banii cu care să începi afacerea, dar faptul că ai muncit din greu și cu hotărîre ți-a adus succesul.

– Da.

El aprobă din cap şi-şi plimbă privirea prin living-room.

– Este un loc cu adevărat plăcut, spuse el. Luminos, vesel, ordonat. Are amprenta ta, a stilului tău. Neconvenţional, dar elegant. Mama ţine o mie de prostii. Mă înnebuneşte.

– Aşa îmi place, zise Mallory încet. Ordonat.

– Hei, nu deveni tristă, spuse el, zîmbindu-i. Înţeleg că acum te referi la viaţa ta. E atît de rău să trăieşti aşa?

– Nu ştiu. Hai să nu începem din nou să vorbim despre mine şi viaţa mea. Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Am priceput. Se îndreptă spre sofa şi se aşeză. Vino aici, spuse el, bătînd cu palma locul de lîngă el.

– Vrei puţin coniac?

– După pizza şi bere? Nu, mulţumesc. Vino aici.

– Vrei să pun nişte muzică?

– Pune, dacă vrei, dar ce vei face după aceea? Te duci să speli pe jos în bucătărie? E clar că eviţi să vii lîngă mine.

– Aşa e.

– Păi, spuse el, întinzîndu-şi braţele de-a lungul spătarului canapelei, cred că aş putea veni acolo şi să stau lîngă tine, dar vor începe să ne doară picioarele. De ce nu-ţi trîntești drăguțul tău de popou aici, lîngă mine?

– Şi?

El ridică din umeri.

– Şi putem sta de vorbă despre vreme sau îţi pot sfîşia hainele de pe tine şi apoi să-ţi rup oasele, făcînd dragoste, ce îţi convine mai mult. Doresc să-ţi fiu pe plac.

Ea rîse, apoi merse spre canapea şi se aşeză.

– În regulă, spuse ea. Mă comport ridicol.

– Prudent e un cuvînt mai potrivit, zise el, zîmbind. Nu fi atît de aspră cu tine.

– Michael, întotdeauna ai fost atît de... oh, nu ştiu...atît de sigur pe tine? Ai ştiut întotdeauna exact cine eşti, ce vrei şi ce nu vrei?

El se încruntă.

– Aşa dau impresia?

– Păi, da.

– A fost o exprimare politicoasă, pentru „arogant" şi „îngîmfat"?

– Nu cred. Pari să ai control deplin asupra

vieții tale.

– Oh, mi s-a întîmplat să fiu uneori derutat. Nu-mi place acest lucru, dar se mai întîmplă. Sînt și eu om, înțelegi? Fac greșeli, trebuie să dau înapoi, să-mi regrupez forțele și s-o iau de la capăt. Nu acord prea mare atenție acestor lucruri, pentru că-mi încetinesc viața. Nu am prea multă răbdare cu mine însumi.

– Cu toate acestea, accepți greșelile celor ce vin să-ți ceară ajutor pe plan profesional.

– Adevărat, aprobă el, dînd din cap. Dar e dovedit faptul că uneori ne sîntem cei mai mari dușmani. Cînd mă împotmolesc, devin foarte frustrat și nervos. Îmi vine să mă dau dracului.

– Asta nu-i bine, spuse Mallory, încruntîndu-se. N-ar trebui să-ți fii cel mai bun prieten? Oricum, ce-ai face dacă ai descoperi că nu mai ești atît de sigur de cum ți-ai plănuit propria viață? Dacă ai începe să te îndoiești de acțiunile tale, de părerile tale, de scopurile pe care ți le-ai fixat în viață. Dacă ai începe să te întrebi dacă sînt într-adevăr ceea ce vrei?

– N-aș permite să se întîmple așa ceva, rosti el tăios. Dumnezeule, Mallory, am treizeci și șase de ani. Pînă acum ar fi cazul să știu exact ce

vreau, cine sînt și încotro mă îndrept. Altfel, ar fi destul de trist pentru mine.

– Dar oamenii se schimbă.

– Eu nu. Nu am de ce să mă schimb în acest moment al vieții. Drumul meu e stabilit. Sfîrșitul poveștii.

– Dar ai spus singur că nimeni nu e prea bătrîn pentru a avea un vis.

– Eu nu am nici un vis, zise el, ridicînd din umeri. Am tot ce-mi doresc.

Dar dragostea? se întrebă ea. Nu există nici măcar o bucățică din Michael, care să tînjească după iubire și după a fi iubit? Care să dorească să fie o jumătate dintr-un întreg perfect, care să vrea să dăruiască, să rîdă, să plîngă cu cineva? Nu se simțea niciodată singur, trăindu-și astfel viața?

– Hei, spuse el, strecurîndu-și mîna pe ceafa ei. Iar ești undeva departe. Gîndești prea mult, Mallory.

– Oh, îmi pare rău. Mă gîndeam la ceea ce mi-ai spus. Ești un bărbat dificil, Michael.

– Cred că glumești, zise el, rîzînd. Mie nu mi se pare deloc că sînt așa. Merg pe un drum foarte drept și neted, de aici pînă acolo, fără întoarceri,

fără ocolișuri.

– Fără schimbări, spuse ea încet.

– Fără. Și, te rog, nu-mi spune că a te schimba înseamnă a te maturiza. Eu m-am maturizat deja și mă simt foarte bine așa cum sînt. Există un motiv anume pentru această discuție sau doar trăncănim?

– Cum? Oh, încerc doar să te înțeleg, să te cunosc mai bine, cred.

– Asta-i cel mai bun lucru pe care l-am aflat pe ziua de azi. Mallory Carson vrea să mă cunoască mai bine. Deci, mi-ai examinat creierul. Vrei acum să treci la corp?

– Nu, mulțumesc, spuse ea zîmbind. Drăguț din partea ta să-mi oferi.

– Oricînd. Ascultă, ce crezi că trebuie să fac, ca să te sărut din nou? Vrei să te anunț de fiecare dată sau să trec direct la fapte?

– Oh, Sfinte Doamne, gemu ea, dîndu-și ochii peste cap.

– Încearcă doar să cooperezi, zise el, aplecîndu-se spre ea. N-aș vrea să te supăr. Dar chiar trebuie să te sărut, Mallory.

– Eu...

– Eu chiar... își frecă buzele de ale ei...o fac.

La început a fost doar o tentativă de sărut, de parcă Michael voia să dea înapoi, aşteptînd permisiunea din partea ei. Dar cînd ea îşi întredeschise buzele, sărutul deveni mai profund, iar el îşi strecură un braţ în jurul mijlocului ei, iar pe celălalt după ceafă. Ea îşi puse mîinile pe pieptul lui, apoi le plimbă în sus şi în jos, savurînd senzaţia pe care muşchii lui de oţel o produceau în contact cu mîna ei. Îi încercui gîtul cu braţele şi-şi adînci degetele în părul lui des. Limba lui o mîngîie pe a ei, apoi intră mai adînc în gură, iar ea se lipi mai tare de el.

El se lăsă pe spate, întinzîndu-şi picioarele pe canapea şi trăgînd-o pe Mallory după el, pînă ce ea ajunse deasupra lui, cu sînii striviţi de pieptul lui puternic. Îi simţea fiecare bucăţică din corpul musculos, îi simţea excitarea puternică şi fierbinte dedesubtul şoldurilor ei. Un fior de dorinţă îl străbătu şi el îşi băgă mîinile sub tricoul ei. Căldura degajată de Michael, îi aprinse pasiunea din interior şi ea gemu de plăcere.

Cu o singură mişcare blîndă dar fermă, el se rostogoli, astfel că ea ajunse sub el. El o privi drept în ochi şi mîna începu să-i mîngîie sînii. Sfîrcurile se întăriră sub dantela sutienului şi el

începu să-şi rotească ritmic degetul mare pe ele. Buzele lui trasară o dîră fierbinte pe gîtul ei subţire, pînă la locul unde pulsul bătea repede şi apoi urcară din nou spre gura ei dulce.

Mallory savură fiecare senzaţie care o străbătea, savură durerea pasiunii atît de puternice. Culoarea aprinsă, fierbinte a sărutărilor lui Michael se combina cu negrul, care reprezenta puterea, şi albastrul, simbol al blîndeţii lui. Culorile se amestecau una cu alta şi o cuprindeau pe Mallory în mişcarea lor. Mîinile ei nu-şi găseau odihna, căutînd neîncetat. Îi ridică nerăbdătoare tricoul pentru a putea atinge şi mîngîia pielea fierbinte de dedesubt. El tremură cînd îi simţi atingerea şi un geamăt îi scăpă din adîncul sufletului.

– Mallory, spuse el, respirînd întretăiat, smulgîndu-şi gura de pe a ei. Îşi îngropă faţa în parfumul părului ei şi luptă să-şi regăsească controlul.

Îl dorea pe acest bărbat, o fulgeră un gînd. Voia ca Michael să facă dragoste cu ea. Îl dorea atît de tare, încît o durea. Trupul lui promitea plăceri nebănuite, un extaz care putea fi al ei în întregime. Niciodată pînă acum nu se simţise atît de vie, atît de conştientă de feminitatea ei. Dorinţa explodă, fără să mai poată fi controlată, în inte-

riorul ei, făcîndu-i inima să bată sălbatic.

– Oh, Michael, şopti ea. Michael...

– La naiba, spuse el răguşit, apoi se smulse de lîngă ea. Se ridică şi se aşeză pe canapea, sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi frecîndu-şi faţa cu mîini tremurînde.

Mallory se forţă să se ridice şi se aşeză lîngă el, strîngîndu-şi genunchii cu braţele, la piept. Respiră adînc şi-l privi neliniştită pe Michael, ştiind că era furios. O făcuse din nou. Răspunsese sărutărilor lui, îi dăduse de înţeles clar că e de acord să meargă mai departe. Cu toate acestea îi declarase ferm lui Michael că nu era adepta sexului ocazional. Dar faptele ei nu se potriveau cu vorbele şi el era cu siguranţă furios pe ea că îl condusese pe o cale greşită. Merita orice acuzaţie usturătoare i-ar fi adus.

Liniştea atîma grea deasupra lor.

El privi îndelung plafonul, apoi întoarse capul spre ea. Mallory îşi îndreptă umerii, pregătindu-se pentru ce era mai rău.

– Scuze, spuse el aspru.

– Ce? întrebă ea cu ochii mari.

– Îmi pare rău, Mallory. Tocmai am încălcat îngrozitor principiul „încetul cu încetul". Ţi-aş

putea mărturisi că te doresc mai tare decît pe oricare altă femeie pe care am cunoscut-o, ceea ce este adevărat, deşi sună al naibii de ireal. N-o voi spune. Dumnezeule! Îşi scutură capul. Cînd am început să te sărut, adăugă el, nu mai voiam să mă opresc! Îmi pare cu adevărat rău.

– Oh, Michael, te rog, nu spuse asta. Mă simt şi aşa destul de vinovată, fără să te mai aud şi pe tine scuzîndu-te. Ţi-am spus un lucru, dar am făcut exact pe dos. Ţi-am răspuns la sărutări, în caz că n-ai observat. Aş putea să spun că n-a fost aşa, dar ar fi departe de adevăr. N-aş fi fost aşa mirată dacă următorul lucru pe care ţi l-aş fi spus ar fi fost: „Ia-mă, sînt a ta!" Nu ştiu ce se întîmplă cu mine.

El rîse.

– „Ia-mă, sînt a ta", repetă el. Nu credeam că oamenii o mai spun în ziua de azi.

– Adevărul este, spuse ea, încruntîndu-se, că comportamentul meu faţă de tine e total derutant.

– Tu ai spus-o. Eu zic că-i fantastic. Începem din nou să ne înţelegem foarte bine.

– Nu, nu ne înţelegem.

– Ba da, ne înţelegem, spuse el, ridicîndu-se

în picioare. Şi vreau să plec în seara asta cît acest status-quo este încă intact.

– Dar...

– Găsesc singur drumul. Se aplecă şi-şi lipi buzele de ale ei. Noapte bună.

– Dar...

– Vorbim în curînd, spuse el, apoi se îndreptă spre uşă şi dispăru.

– Dar... spuse Mallory din nou, privind fix uşa închisă. Ei, la naiba! Nu m-a lăsat să scot un cuvînt. Fusese Michael din nou portocaliu? se întrebă ea. Nu, nu fusese grosolan. Îşi ceruse scuze doar. Fusese drăguţ din partea lui, mai ales că ea era la fel de vinovată pentru ceea ce se întîmplase. O făcuse din nou, îl provocase. El o atinsese, iar ea se topise. El o sărutase, ea se pierduse complet. Dorise să facă dragoste cu Michael Patterson.

Ar fi făcut-o? se întrebă ea, rezemîndu-şi fruntea de genunchii îndoiţi. Da. Dar de ce? De ce Michael? De ce atingerile şi sărutările lui o făceau să uite de orice urmă de prudenţă, de ce o făceau să i se dăruiască atît de mult şi să-l dorească şi mai mult? Se pare că începea să pună întrebări în legătură cu toate aspectele vieţii.

Trebuia însă să înceapă să găsească şi nişte răspunsuri, înainte de a-şi pierde complet minţile. Confuzia nu era ceva amuzant.

Oftă şi merse la bucătărie să spele vasele, după cina formată din pizza şi bere. Apoi se plimbă fără rost prin apartament, respingînd posibilitatea de a se uita la televizor sau a citi o carte. Era neliniştită, incapabilă să stea într-un singur loc.

Îi era dor de Michael.

– Minunat, bombăni ea. Acum îmi este dor de el. Mă duc să mă culc.

Peste puţin timp stătea întinsă în pat, privind prin întuneric, cu pătura trasă pînă la bărbie. O lacrimă îi curse pe obraz şi furioasă, o şterse repede. Amintirile legate de Michael nu-i dădeau pace. Imaginea lui era atît de vie, încît simţea că dacă ar întinde mîna l-ar putea atinge şi cuprinde în braţele ei. Dorinţa faţă de Michael îi străbătea corpul, făcînd-o să se foiască în aşternut. Patul era prea mare, prea gol, prea singur.

Singurătate. Cuvîntul îi răsună în minte, apoi îi căzu ca un bolovan în inimă. Se gîndi la petrecerile la care fusese lunile trecute, la întîlnirile cu diverşi bărbaţi cu care fusese la concerte, la filme

sau la restaurant. Totul era învăluit în ceață și nu-și putea aminti o singură seară în care să se fi simțit atît de bine ca în seara asta, petrecută cu Michael. Jucase continuu un joc, convinsă fiind că viața ei mondenă era excitantă și o satisfăcea pe deplin. Dar acum, în singurătatea dormitorului ei, știa că nu era adevărat.

Era singură.

În seara asta Michael îi umpluse singurătatea cu masculinitatea lui vibrantă, cu zîmbetul lui, cu atingerile lui, cu sărutul lui. Culorile lui Michael îi transformaseră existența pustie într-una plină de viață și de bucurie.

Deodată, totul îi apăru foarte clar lui Mallory. Se mințise pe sine în toți acești ani. Nu dorea să-și trăiască viața singură...să meargă la serviciu, apoi să iasă în oraș și să se întoarcă acasă, în apartamentul ei gol. Voia să iubească și să fie iubită. Numai că nu găsise pînă acum bărbatul potrivit.

Era Michael bărbatul potrivit? se întreba ea. Nu! se forță ea să răspundă. Michael nu era tocmai bărbatul care-i trebuia. Adevărat, îi făcea plăcere să fie cu el, să vorbească cu el, să-l sărute... Dar el nu avea nevoie de dragoste, nu avea

nevoie de căsătorie, nici acum, nici altă dată. Nu, Michael nu era bărbatul potrivit.

Încercă să se liniștească, deși se simțea de parcă cineva o rupea în două. O parte se simțea ușurată că reușise, în sfîrșit, să afle cine era și ce voia. Dar cealaltă parte era îngrijorată și speriată că se îndrepta spre un dezastru reprezentat de persoana lui Michael Patterson.

În timp ce adormea, ultimul gînd, pe care îl mai realiză, fu acela că-i era nespus de dor de el.

Ziua următoare la Honey Bee, Mallory fu deosebit de atentă la modul cum celelalte femei din personal se comportă față de copii. Comportamentul lor era plin de căldură, de afecțiune și de o răbdare infinită. Îi îmbrățișau, le ștergeau lacrimile, îi lăudau pentru îndeplinirea sarcinilor lor de copii. Mallory observă, pentru prima oară, legătura tacită, invizibilă, ce exista între Patty și Andy. Era de-abia perceptibilă, dar exista, acea legătură specială dintre o mamă și copilul ei.

Răsuflînd ușurată, Mallory înțelese că nu se

jucase de-a mama. Păstrase în inima ei acel sentiment unic, pe care într-o bună zi îl va avea pentru copilul ei. Ea doar completase nevoile acestor copii, pînă la ora cînd ei alergau în brațele mamelor lor.

În aceeași seară, Mallory luă cina cu două prietene vechi, Becky și Janice, amîndouă căsătorite și avînd cîte un copil fiecare. Seara fu plăcută, dar ciudată. Mallory se descoperi, chestionîndu-și prietenele despre copiii lor, întrebîndu-le cum decurgea o zi obișnuită, cît de mult erau implicați soții lor în creșterea copiilor. Becky și Janice refuzară în cele din urmă să mai povestească un singur cuvînt despre acest subiect, declarînd că aceasta era seara lor „extraconjugală". Începură s-o întrebe pe Mallory de ce a devenit dintr-o dată atît de interesată de lumea biberoanelor și a guturaiului.

– Trebuie să fie vorba de un bărbat, spuse Becky. Mărturisește, Mallory. Cine îți biciuiește sentimentele materne?

– Nu fi proastă, spuse Mallory, simțind un val de căldură năvălindu-i în obraji. Sînt doar interesată de viețile voastre.

– Ha! exclamă Janice. Minteai prost în liceu

și la fel o faci și acum. Cum îl cheamă?

– Plăcintă cu nuci, spuse Mallory.

– Ce?

– Asta voi lua desert, plăcintă cu nuci.

Becky și Janice își ridicară brațele în sus, în semn că renunță și schimbă subiectul. Iar Mallory se gîndi la Michael. În timp ce-și mînca plăcinta cu nuci, care lui i-ar fi plăcut atît de mult, se gîndi la Michael. În timp ce conduse înapoi spre casă, se gîndi la Michael. În timp ce traversă parcarea și merse spre apartamentul ei, se gîndi la Michael.

Și iată-l pe Michael!

Rămase cu gura căscată, în timp ce el se dezlipi de ușa apartamentului ei și se îndreptă spre ea, cu mîinile încrucișate pe piept.

– Drăguț din partea ta că ai trecut pe aici, spuse el morocănos cînd ea se apropie. Îți dai seama că e trecut de ora zece?

– Nu plănuisem să ne întîlnim în seara asta, zise ea, băgînd cheia în broască. Michael arată nemaipomenit, își spuse ea. Era îmbrăcat cu o jachetă neagră peste un tricou alb din bumbac, iar blugii erau ușor decolorați și-i veneau exact cum trebuia. Oh, era atît de frumos, dar ea avea o presimțire că înainte ca această discuție să se

încheie, Michael Patterson va deveni portocaliu. Vrei să intri? îl întrebă ea.

– Nu, răspunse el sec, urmînd-o în apartament şi închizînd uşa. Am venit doar să sprijin peretele ăla, timp de trei ore.

– Îţi repet, spuse ea, încruntîndu-se la el. Nu aveam nimic stabilit pentru seara asta.

– Ce trebuie să fac? Trebuie să-mi fixez oră la secretara ta pentru viaţa socială? Nu mi-ai spus că vei ieşi în oraş în seara asta.

– Nu m-ai întrebat!

– Unde naiba ai fost?

– Nu e treaba ta, Patterson.

– Pe dracu' nu e, doamnă! M-am gîndit la tine toată ziua şi n-am avut un minut liber să te sun. Şi atunci ce s-a întîmplat? Am venit înnebunit pînă aici să te văd şi tu nici măcar nu erai acasă.

– Şi ce-ai fi făcut dacă veneam cu un bărbat? Îi aranjai faţa?

– La naiba, da!

– Michael Patterson, ai foarte mult tupeu! Aşa te comporţi întotdeauna cînd te gîndeşti toată ziua la o femeie?

– De unde dracu' vrei să ştiu? Nu m-am gîndit niciodată, pînă acum, la o femeie, o zi întreagă,

Carson!

– Ei bine, asta nu-ţi dă dreptul... Nu te-ai gîndit? Zîmbi fericită. Niciodată?

– Nu, declară el, trecîndu-şi mîna prin păr. Niciodată.

– Fir-aş a naibii, spuse ea.

– Şi nu mi-a plăcut acest lucru, spuse el, ameninţînd-o cu degetul. Trebuie să mă concentrez în totalitate asupra clienţilor mei. Nu-mi pot permite, ca mintea mea să fie îndreptată asupra felului cum te-am sărutat şi cum te-am ţinut în braţe. Nu pot să stau să mă întreb, ce faci tu la Honey Bee, cum se desfăşoară ziua ta acolo.

– Nu, sigur că nu poţi, zise ea dulce. Îmi cer umil scuze, pentru că ţi-am invadat spaţiul mental.

– Sper să faci acest lucru, spuse el, încă încruntat. Şi să nu mai permiţi să se întîmple altă dată.

Ea izbucni în rîs.

– Ţi-ai pierdut complet minţile, domnule Patterson. Nu deţin controlul asupra capului tău. Vrei ceva de băut? Coniac?

– Dă-mi vreo şase pahare, ceru el. Traversă camera şi se trînti pe canapea.

Michael se gîndise la ea, îşi spuse Mallory

în gînd, îndreptîndu-se spre barul în care ținea băuturile. Se gîndise la cum o sărutase, la cum o ținuse în brațe, se gîndise la cum își petrecuse ea ziua. Nu era bucuros de acest lucru, dar așa se întîmplase. Trebuia să însemne ceva, pentru că nu i se mai întîmplase niciodată pînă acum. Părea însă că-i la fel de bucuros de acest lucru, cum ar fi de o durere de spate. Era clar că era furios! Colorează-l în roșu! își spuse ea.

Aduse două pahare cu coniac și-i întinse unul, în timp ce se așeză lîngă el. El privi o clipă, lung, lichidul chihlimbariu, înainte de a vorbi.

– Ei bine, oftă el, îți datorez alte scuze. Nu aveam nici un drept să te întreb unde ai fost. La naiba, nu-mi vine să cred că am făcut acest lucru! Și, în același timp, nu-mi vine să cred ce mi s-a întîmplat azi. Luă o înghițitură mare din coniac, după care rămase cu gura deschisă și-și duse mîinile la gît.

– E coniac, nu bere, spuse Mallory. Probabil că ți-ai topit corzile vocale. De fapt, Michael, nu înțeleg de ce te comporți așa pentru simplul fapt că te-ai gîndit din cînd în cînd la mine.

– Din cînd în cînd! Încearcă „toată ziua" mai bine.

– Nu începe să ţipi din nou. Nu e vina mea, ştii bine. Eu mi-am văzut de treburile mele la Honey Bee, apoi am ieşit în oraş cu două prietene. Şi m-am gîndit la tine, adăugă ea în gînd. Continuu. Dar, cu siguranţă, nu avea de gînd să-i spună acest lucru.

– Prietene?

– Da.

– Oh! Zîmbi dintr-o dată. Drăguţ. Te-ai distrat bine?

– Da, zise ea, punînd paharul pe măsuţa de cafea. Dar nu ai nici un drept să...

El făcu semn cu mîna prin aer, ca să tacă.

– Opreşte-te, spuse el. Îmi cer scuze, pentru că am fost atît de deplasat. Dar trebuie să mă înţelegi, Mallory, e o situaţie foarte neobişnuită pentru mine. Poate am muncit prea mult, adăugă el, privind spre tavan.

– Oh, mulţumesc, bombăni ea.

– Şi mama mă exasperează în fiecare zi cu prostiile ei. Da, cred că am fost suprasolicitat în ultimul timp.

– Acum chiar că eşti portocaliu! răbufni Mallory, ridicîndu-se furioasă în picioare.

– Ce?

– Vreau să spun, grosolan. Eu nu sînt un factor suprasolicitant. Mă faci să mă simt ca un punct pe lunga ta listă cu lucruri enervante. Sînt o femeie, nu o....o muscă enervantă!

– Oh, draga mea, spuse el, zîmbindu-i. Știu că ești o femeie. Crede-mă, Mallory, știu.

– Nu-ți lua aerul ăsta de băiat cuminte, cu mine, Michael.

– Ăsta sînt. Un băiat cuminte!

– Ha! Ești o rachetă.

– Și tu, zise el, apucînd-o de braț și trăgînd-o în poala lui, ești frumoasă.

– Atrăgătoare, spuse ea, cu buzele aproape lipite de ale lui.

– Frumoasă, repetă el răgușit.

Limba lui îi mîngîie buzele, apoi porunci gurii ei să se deschidă pentru un sărut care îi aprinse din nou, în tot corpul, flacăra dorinței pentru el. Își răsuci brațele în jurul gîtului lui, mărind presiunea gurii lui asupra gurii ei. Limba lui începu să se dueleze cu a ei și el o strînse cu putere lîngă el.

Mallory regăsi gustul, senzația, mirosul lui Michael. Culorile lui Michael. Flacăra pasiunii îi străbătu întregul corp, făcînd-o să tremure și Mi-

chael o strînse mai tare în brațele lui.

– Mallory, spuse el cu voce răgușită.

– Hmmm? Deschise încet ochii.

– Îți amintești cînd... se opri și respiră adînc... cînd am spus că ne înțelegem foarte bine?

– Hmmm? Oh, da, îmi amintesc.

– Ei bine, anulează acest lucru, pentru că eu unul sînt într-o mare, mare problemă.

Capitolul Cinci

Înainte ca Mallory să poată răspunde ceva, Michael o ridică din poala lui şi o aşeză pe pema de lîngă el. Apoi, se ridică în picioare şi începu să meargă prin cameră foarte încruntat. Mallory se concentră în a imprima inimii sale un ritm normal, apoi îl privi pe Michael, care măsura camera în lung şi-n lat.

– Ciudat, bombăni el, cînd trecu prin faţa ei. Foarte ciudat!

După ce repetă traseul de şase ori, bombă-

nind cuvinte de neînțeles, Mallory nu mai putu suporta.

– Michael, spuse ea, totul e absolut fascinant. Sau ar putea fi, dacă aș ști care e problema ta, dar nu știu. Începe să fie tîrziu și...

– Mallory, o întrerupse el, oprindu-se în fața ei, ai fi în stare să părăsești un bărbat aflat la nevoie?

– Ce? întrebă ea, apoi izbucni în hohote de rîs.

– La naiba, nu e nimic amuzant!

– Michael, despre ce tot vorbești? Bombăni întruna, dar nu înțeleg un cuvînt din ceea ce spui.

– Atunci ți-o voi spune direct. Am venit aici împotriva dorinței mele.

– Asta, cel puțin, e clar precum cristalul, spuse ea, dînd din cap.

– Nu sînt obișnuit și nu voi tolera ca gîndurile mele să fie interferate de o femeie. În ceea ce privește corpul meu, sînt total neputincios. Te doresc cum n-am mai dorit vreodată o femeie. Acest lucru trebuie să înceteze. Acum. În acest moment.

– Oh, spuse ea zîmbind. Înțeleg.

– Atît? Asta e toată contribuţia ta la impasul în care mă aflu? Mulţumesc foarte mult. Tu şi cu mine activăm în acelaşi domeniu, îţi aminteşti? Înţelegem necesitatea de a privi fiecare lucru din perspectiva lui.

– Spuneai că asta e valabil numai pentru munca noastră, Michael.

– Păi, da, este. Dar nu în întregime. Ceea ce vreau să spun este că uneori e valabil şi în domeniul vieţii private.

– Oh, înţeleg.

– Încetează să mai spui acest lucru!

– Îmi pare rău. Continuă.

– Mallory, unul dintre primele lucruri pe care le-am învăţat la psihologie, este că adesea oamenii au o dorinţă excesivă de a face pe plac părinţilor şi că această dorinţă se extinde şi asupra vieţii lor personale, ca adulţi. Ţinînd cont de circumstanţele în care ne-am cunoscut, există o mare probabilitate să fie vorba despre aşa ceva. Sînt sfîşiat, în subconştient, între dorinţa pe care o simt pentru tine şi dorinţa de a-i fi pe plac mamei mele.

– Asta, zise Mallory, trîntindu-se pe spătarul

canapelei și încrucișîndu-și brațele pe piept, este cea mai mare insultă pe care am auzit-o vreodată. Du-te acasă, domnule Patterson.

– Nu, așteaptă, zise el, așezîndu-se lîngă ea. Are sens ceea ce spun, nu vezi? Uită-te la tine. Tu te comporți normal? Nu. Ai spus singură că nu.

– Și?

– Și, știi cu adevărat de unde vin toate astea? Spuneai că ești derutată în legătură cu viața ta.

– Oh, dar m-am lămurit între timp și...

– Dumnezeule, sînt genial, continuă Michael, fără s-o ia în seamă. Ar trebui să-mi trimit singur o notă de plată. Sîntem amîndoi victime ale goanei după cîștigarea bunăvoinței părinților.

– Începi din nou să mă insulți. Ești foarte aproape de portocaliu și m-am cam săturat. E adevărat, am fost puțin derutată, dar n-a avut nimic de-a face cu mama. Știu cine sînt și ce vreau. M-am regăsit și totul mi-e absolut clar.

– Ești sigură? întrebă el.

– Categoric, răspunse ea, dînd din cap hotărîtă. Scutește-mă de acest sindrom pe care l-ai descoperit. Îți aparține în totalitate.

– Chiar te-ai lămurit? Viața ta e din nou într-o ordine perfectă? Îți satisfaci instinctele materne în timpul zilei, la Honey Bee, apoi intri în lumea celor necăsătoriți în timpul serii. Clar și concis. Fără încurcături, angajamente sau complicații.

– Păi...

– Bravo ție, o întrerupse el din nou. Exact în acest punct mă aflam și eu înainte de a intra în conflict cu subconștientul. Problema e, Mallory, că, punînd diagnosticul, nu ai garanția că automat se va și corecta totul. Întotdeauna trebuie să iei taurul de coarne. Să te lupți, dacă ești în stare.

– Oh?

– Da. Vrei să mă ajuți să rezolv problema asta? Să-mi regăsesc drumul meu normal?

– Cum?

– Petrecîndu-ți timpul cu mine, o mare parte din timp. Sufocă-mă, draga mea. Știu că-ți cer foarte mult, dar nu va dura mult. Ne vom comporta de parcă sîntem total angajați unul față de altul în această relație. Astfel îmi voi întări în mintea mea ideea că nu doresc o astfel de relație și totul va fi nemaipomenit. Subconștientul e un drăcușor poznaș, dar îl pot înfrînge cu ajutorul tău.

Mallory îi studie fața cu atenție pentru a vedea dacă glumește, dar nu găsi nici o urmă de glumă. Era serios, realiză ea. Pentru un bărbat inteligent, era o mare prostie ceea ce spusese. Ar fi trebuit să vrea să pună distanță între ei pentru a-și îndeplini scopul. Nu se gîndise oare nici o clipă că el voia să fie cu ea?

– Este cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse ea, scuturînd din cap. Vrei să petreci mai mult timp cu mine ca să reușești să nu mai vrei să-ți petreci timpul cu mine?

– Da, spuse el, părînd foarte încîntat de sine. Deștept, nu-i așa? Vrei s-o faci? Vrei să mă ajuți? N-ai pleca de lîngă un om gata să se înece, nu-i așa?

– E o prostie.

– Sînt disperat. Mi-am închipuit că ne vom simți amîndoi foarte bine împreună, că ne vom bucura de compania celuilalt, dar lucrurile mi-au scăpat de sub control.

– Ți-ai închipuit că vom ajunge în pat împreună, asta ți-ai închipuit, îi spuse ea, supărată.

– Făcînd dragoste. Oricum, nu-ți face probleme în legătură cu asta. Psihicul meu e con-

centrat, în totalitate, asupra reîntoarcerii pe calea cea bună. Mă concentrez asupra nevoilor spiritului, nu ale trupului.

– Bravo ție, zise ea sec.

– Ei bine? Vrei s-o faci? Vrei să mă ajuți să trec prin această criză?

– Cred că da, spuse ea. Totuși, am o vagă senzație că am fost insultată.

– Îmi salvezi viața, zise el, apucînd-o de umeri. Fii binecuvîntată.

– Acum, vrei să te duci acasă? Sînt epuizată.

– Te cred, spuse el, dîndu-i un sărut înfocat. Se ridică și se îndreptă spre ușă. Ești un adevărat camarad, Mallory. Pe curînd.

– Sigur, spuse ea, după ce ușa se închise în urma lui Michael. Un camarad? repetă în mintea ei. Ce situație ridicolă! Și periculoasă. Michael o înțelesese total greșit. Ea voia tot ceea ce el nu voia: o legătură permanentă, căsătorie, copii. Și petrecuse astăzi multe ore gîndindu-se la un bărbat care nu era dispus să-i ofere nimic din ceea ce-și dorea. Și Michael credea că el are probleme? Ha! Ar fi trebuit să le încerce pe ale ei pentru o variație!

Ar trebui să alerge în direcție opusă de Michael, nu să fie de acord să petreacă și mai mult timp cu el. Și i-ar fi fost de mare ajutor, dacă ar fi știut exact, dacă a fost insultată sau flatată de cuvintele lui. Fusese foarte plăcut pentru ego-ul ei să afle că era prima femeie care îl zdrunginase atît de tare. Dar nu era deloc plăcut să afle, că cea mai mare dorință a unui bărbat era să scape de obsesia care o reprezenta persoana ei. Interferarea ei în lumea lui era la fel de dorită ca termitele și Michael începuse procesul de a o extermina treptat. Ce lovitură! Da, categoric fusese insultată. Dar, totuși...

– Oh, las-o baltă, spuse ea cu voce tare. Mă zăpăcesc singură.

În ciuda confuziei din capul lui Mallory, oboseala ei era foarte mare și adormi de îndată ce se băgă în pat.

Zgomotul care îi tulbură somnul adînc era total nepotrivit și ea deschise un ochi pentru a se

uita la ceas.

– Șase, bombăni ea. Minunat! De ce sînt trezită la șase dimineața? Pentru că cineva îmi bate la ușă, de asta. Îl omor!

Merse împiedicîndu-se pînă la ușă, cu cămașa de noapte înfășurîndu-i-se în jurul gleznelor. Puse mîna pe clanță, apoi ezită.

– Cine e? întrebă ea.

– Michael.

– Michael? șopti ea. Aici? Acum? Ai înnebunit?

– Mallory? Deschide ușa.

– De ce nu? mormăi ea, dîndu-și ochii peste cap, înainte de a deschide larg ușa.

– Bună, spuse Michael vesel. Ce mai faci?

– Grozav. Ce vrei?

– Hei, spuse el, intrînd în apartament și trîntind ușa după el. Ăsta-i felul în care îl primești pe cel care îți aduce comuri proaspete? Cafeaua e gata?

– Nu, cafeaua nu e gata, bufni ea, cu vocea din ce în ce mai ridicată. E ora șase dimineața!

– N-am fost sigur la ce oră te scoli. Arăți senzațional, Mallory. Îți ador părul cînd e ciufulit și

arată sălbatic, ca acum. Şi cine a spus despre cămăşile de noapte, din flanel, că nu sînt sexy, înseamnă că nu te-a văzut pe tine îmbrăcată cu una. Nemaipomenit! Îşi puse mîna pe ceafa ei. Eşti într-adevăr frumoasă, şopti, coborîndu-şi capul încet spre ea.

Gura lui o captură pe a ei cu buzele calde şi limba cercetătoare. Sărutul fu blînd, dar provocator şi Mallory îi răspunse imediat, simţindu-şi sînii frecîndu-se de materialul moale al cămăşii de noapte. Cînd el o trase mai aproape, ea simţi materialul rece al jachetei lui, contrastînd cu căldura degajată de ea, care tocmai se trezise din somn. Simţi o dorinţă aproape imposibil de stăpînit de a-şi plimba mîinile peste corpul lui Michael pentru a-l încălzi la focul ce ardea în interiorul ei. Un foc care o mistuia.

– Cafea, ceru Michael răguşit. O eliberă încet şi se dădu un pas înapoi. Fac eu.

– Eu mă voi... începu Mallory, apoi înghiţi în sec, mă voi îmbrăca.

– Bine, spuse el.

Dar nici unul nu se mişca. Ochii li se întîlniră şi rămaseră aşa o clipă ce păru fără sfîrşit. Zgo-

motul propriilor bătăi de inimă îi răsună lui Mallory în urechi . Simți furnicături prin piele și o căldură ce pulsa undeva în adîncul ei. Atmosfera din încăpere era încărcată de senzualitate, o senzualitate atît de puternică, încît dădea o senzație ce putea fi palpată. Era conștientă de fiecare părticică din corpul lui și fiecare parte din corpul ei părea să tînjească după sărutările lui, după atingerile lui. Înghiți din nou în sec, de-abia putînd să respire, murind de dorință pentru el.

– Mallory, zise el atît de încet, încît de-abia auzi. Du-te și îmbracă-te.

Ea clipi încet, încercînd să revină la realitate, apoi se întoarse și se îndreptă spre dormitor. Foarte vag realiză că picioarele îi sînt grele ca plumbul, părînd că nu vor s-o ajute la mers.

Ce se întîmpla cu ea? se întrebă disperată cîteva minute mai tîrziu, cînd se afla sub duș, lăsînd apa fierbinte să-i biciuiască trupul. Cît timp fusese țintuită locului de privirea hipnotică a lui Michael? Ce putere senzuală exercita bărbatul acesta asupra ei? Dacă o mai săruta sau atingea încă o dată, probabil că s-ar fi transformat într-o grămadă la picioarele lui. Simțise el oare dorința

ce ardea în interiorul ei? O descoperise în ochii ei? Știa el cît de mult îl dorea în acel moment, ce păruse suspendat în timp și spațiu?

Avea reacții total exagerate, se gîndi ea. Totul nu durase, fără îndoială, decît cîteva secunde. Era pe jumătate adormită. Nu-și băuse încă cafeaua dătătoare de viață. Era perfect explicabil, ca lucrurile să pară distorsionate la ora șase dimineața. Acum însă avea lucrurile sub control. Corect? Greșit! La naiba!

Se îmbrăcă în blugi, un tricou roșu cu mîneca lungă și papuci. Își răsuci părul la spate, în forma cifrei opt și se fardă puțin. După ce respiră adînc, se îndreptă spre bucătărie în căutarea lui Michael.

– E gata cafeaua? întrebă ea, forțîndu-se ca vocea să-i sune liniștită. Nu sînt om pînă nu-mi beau cafeaua. Nu pot fi făcută răspunzătoare de nimic ce spun sau ce fac, înainte de a-mi bea cafeaua.

– Poftim, morișcă, spuse Michael, zîmbind, în timp ce așeză două căni pe masă.

– Mulțumesc, zise ea, așezîndu-se pe un scaun. Cornurile arată foarte bine. N-am mai mîncat cornuri proaspete de ani de zile. N-ai cli-

enți în dimineața asta? Nu ești îmbrăcat ca un avocat scorțos.

– Prima întîlnire este de-abia la zece, spuse el, așezîndu-se vizavi de ea.

– Zece? Vai, vai, oră de bancher. Sau de avocat. Trebuie să fie plăcut. Eu...

– Mallory...

– La Honey Bee trebuie să deschid foarte devreme, astfel ca mamele să ajungă la timp la serviciu. Nu mă deranjează, pentru că...

– Mallory.

– Vrei să-ți încălzesc cornul? Îl pot pune la cuptorul cu microunde și...

– Mallory!

– Naiba să te ia, Michael, gemu ea, luîndu-și capul în mîini. Ce vrei să-mi faci? M-ai făcut să mă comport ca o idioată. Dacă sfîrșesc prin a mă îndrăgosti de tine, jur pe ce am mai sfînt că nu mai vorbesc niciodată cu tine!

Michael deschise gura, apoi o închise, apoi o deschise din nou.

– Cum? întrebă el, aplecîndu-se spre ea, peste masă. Să te îndrăgostești? De mine? De ce ai face așa ceva? Ți-ai da peste cap întregul

plan pe care l-ai făcut pentru viața ta.

– Viața mea nu este un joc, spuse ea cu voce ridicată. Sînt o femeie, nu un jucător de baschet. Spui că ai luat lecții nu? Învață mai bine cum să spui anumite lucruri oamenilor, dacă vrei să obții anumite răspunsuri. Da, asta e. Parcă ai face un fel de experiment cu mine.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ha! Viața mea s-a întors complet pe dos, de cînd te-am văzut complet portocaliu, în parcarea de la secția de poliție.

– Păi, nici eu n-am fost de-atunci într-o formă prea grozavă, doamnă, zise el, ridicînd vocea. De aceea mă aflu aici, îți amintești? Îmi vreau înapoi modul meu de viață, Mallory Carson, care în clipa de față este în întregime a ta!

– N-am nevoie de viața ta! Ia-o și du-te unde vrei!

– Ai simțit și tu, nu-i așa? întrebă el cu o voce dintr-o dată foarte joasă și răgușită. Ceva s-a întîmplat cînd am venit aici. Aerul era atît de încărcat, încît, probabil, ai fi putut prăji cafeaua. Te-am privit și... Dumnezeule, Mallory, te doresc atît de mult, încît mă doare. Și tu mă dorești. Am

văzut asta în ochii tăi, pe fața ta.

– Nu, spuse ea, scuturîndu-și capul. Nu. Nu. Nu.

– Ba da, mă dorești.

– Bine, da, în regulă, recunoscu ea, lovind masa cu palma. Te doresc fizic. Ești mulțumit? O recunosc. Dar n-am de gînd să fac nimic pentru asta. Înțelegi?

– Pentru că ți-e frică să nu te îndrăgostești? Nu pot să cred că ai lăsa să se întîmple așa ceva. Ai spus că nu mai ești derutată în legătură cu cine ești și ce vrei.

– Nu mai sînt. Totul îmi este acum foarte clar.

– Atunci care-i problema?

Spune-i, țipă o voce din interiorul lui Mallory. Ar fi trebuit să i-o trîntească în față, să-i spună că se înșela în privința ei. Ea voia un soț, un angajament pe viață cu un bărbat. Michael ar pleca fugind și nu l-ar mai vedea niciodată. Oh, cerule, dar nu voia asta. Să n-o mai țină niciodată în brațe, să nu mai fie sărutată de Michael Patterson. I-ar fi atît de dor de el. Și ar fi din nou singură.

Pentru că... Își mușcă buza și privi în jos la cafeaua ei. Pentru că îl iubea. Se îndrăgostise

de Michael, știa asta și îi venea să-l pocnească direct în nasul lui frumos. Asta era, fără nici o îndoială, cel mai portocaliu lucru pe care îl făcuse el vreodată.

– Hei, vorbi el, ai murit?

Ea privi în sus spre el.

– Ce?

– Te simți bine?

– Da. Mă simt bine. Inima ei urma să fie sfărîmată într-o mie de bucăți, dar în afară de asta se simțea nemaipomenit. Ți-am spus că nu sînt eu însămi, pînă ce nu-mi beau cafeaua.

– Uite, zise el, luîndu-i una din mîini într-a lui. Sîntem amîndoi niște adulți. Sîntem maturi. Sîntem conștienți amîndoi de atracția fizică puternică pe care o simțim unul față de celălalt. Dacă ar fi fost doar atît, ne-am fi putut descurca.

– Nu fi crud.

– Știi ce vreau să spun. Ne-am simți minunat împreună. Am face dragoste, absolut fantastic. Ar fi o experiență unică... am dărui, am primi, am împărți, am descoperi.

Oh-h-h, gemu Mallory în sinea ei. Dacă nu tace, va cădea cu fața direct în cornul de pe masă.

– Poate că tu poți face față acestei situații, continuă el, dar eu nu pot. Nu în momentul de față. Nu știu cum, dar ai reușit să-mi amesteci fizicul cu psihicul și acum trebuie să le separ.

– Ai spus că a fost vina lui Mary Louise, nu a mea. Faimosul tău sindrom, îți amintești?

– Mda, bine, indiferent ce-ar fi, trebuie să înceteze. Ai fost de acord să mă ajuți, petrecînd cît mai mult timp cu mine. Ne-am lovit de o problemă. Ceea ce ai spus... în legătură cu faptul că te-ai putea îndrăgosti... a fost din cauză că nu-ți luaseși doza de cofeină, nu-i așa?

– Bineînțeles, spuse ea, privind fix în cană. Sînt foarte ciudată înainte de a-mi bea cafeaua. Nu lua în seamă nimic din ce-am spus sau am făcut înainte de acest lucru.

– Ești sigură?

– Foarte, zise ea, trăgîndu-și mîna din mîna lui.

– Atunci totul e în regulă? Mă vei ajuta să trec de criza asta? Înțelegi, nu-i așa, de ce nu pot să fac dragoste cu tine, dat fiind circumstanțele?

– Cine te-a rugat să faci? i-o trînti ea.

– Tu m-ai rugat, spuse el, cu o voce insu-

portabil de intimă, privind-o fix în ochi.

Va începe să plîngă, gîndi Mallory disperată. Era la un pas să izbucnească într-un hohot de plîns şi să se facă complet de rîs. Bineînţeles, să te îndrăgosteşti de bărbatul nepotrivit, nu era cel mai nemaipomenit lucru, pe care îl făcuse vreodată. Oh, de ce nu i-a spus de la început să plece, pentru ca apoi să înceapă să se vindece singură? Oh, Dumnezeule atotputernic, nu încă.

– Doamne, Mallory, arăţi îngrozitor de tristă, zise el. Faptul că ne dorim fizic este ceea ce te-a supărat aşa de tare?

– Nu, sigur că nu. S-au întîmplat foarte multe, într-un timp foarte scurt, asta-i tot.

– Într-adevăr. Trebuie să le mulţumim mamelor noastre pentru încurcătura asta. Dar vom rezolva totul, ai să vezi.

– Sigur. Acum trebuie să merg la Honey Bee, spuse ea, împingîndu-şi scaunul în spate.

– Te urmez cu maşina mea.

– Ce? De ce?

– Am suficient timp să mă duc acasă şi să mă schimb, înainte de a merge la birou. Am fost de acord că trebuie să fim împreună cît mai mult

timp putem, îți aduci aminte? Angajamentele totale presupun ca cei doi să fie aproape nedespărțiți. În mintea mea fac deja acest lucru cu tine. Trebuie să-mi urmez planul, ca să-mi demonstrez încă o dată, că n-am nevoie să fiu legat de nimeni, niciodată.

– Oh! Presupun că ai dreptate. Totuși, nu mi te pot imagina la Honey Bee. E foarte mult zgomot, copiii aleargă în toate direcțiile. Cum îți place jeleul de struguri? Nu contează. Fă ce crezi că ai nevoie, ca să te vindeci de ceea ce ți s-a întîmplat. Dumnezeule, e ridicol! spuse ea, ieșind din cameră. Absolut nebunesc!

– Nu este, strigă Michael în urma ei. E un plan psihologic foarte sigur.

– Oh, mai lasă-mă, mîrîi Mallory printre dinți, intrînd în dormitor pentru a-și lua geanta. Mută, era complet mută, își repeta ea în gînd. Îl ajuta pe bărbatul pe care îl iubea, să scape de ceea ce-l enerva cel mai tare: de ea. Ăsta era prețul pe care-l plătea, pentru că se îndrăgostise.

Cînd se întoarse în sufragerie, el stătea în fața ușii de la intrare. Ea își luă jacheta din dulap și o îmbrăcă, apoi puse mîna pe clanță.

– Gata, spuse ea.

– Trebuie să te sărut înainte de a pleca.

– De ce?

– Pentru că e un lucru normal între doi oameni, înainte de a pleca de acasă la serviciu. Am petrecut noaptea împreună, apoi...

– N-am făcut așa ceva, Michael.

– Doar mental, spuse el, bătîndu-și tîmpla cu vîrful degetelor. Am petrecut noaptea cu tine.

– Nu zău? zise ea, zîmbind dintr-o dată. Și ce-am făcut?

– Nu întreba.

– A fost chiar atît de bine, hm? spuse ea, mișcîndu-și sprîncenele în sus și în jos.

– Termină.

– Îmi pare rău. Bine, deci acum mă vei săruta. Fă-o repede, pentru că nu vreau să întîrzii.

– Cît ești de rece!

– Uite, tu ești cel care faci tratament pentru nu știu ce. Încerc să cooperez, dar e destul de ciudat să mă comport ca o actriță care joacă un rol. Nu te aștepta să mă excit la un sărut, pe care l-ai prevăzut dinainte în scenariu. E ceva ce face parte din partea clinică. Hai!

– Nu e nimic clinic în legătură cu sărutările mele, Mallory Carson!

– Vrei să nu le mai analizezi atîta și să-i dai drumul?

– Bine, gemu el și o luă în brațe.

Gura lui se lipi cu putere de a ei și Mallory se simți dintr-o dată pierdută. Acest sărut nu era nici rece, nici clinic. Oh, nu! Era ceva familiar, ceva de culoarea focului. Fierbinți, flăcările dorinței o învăluiră. Oh, gustul lui Michael, senzația produsă de buzele și limba lui. Extaz! Și, oh, Doamne, cît de mult îl iubea!

El își ridică încet capul, respirînd precipitat și-și plimbă degetul mare de-a lungul obrazului ei.

– Șterge „clinic", spuse ea.

– Sperам asta. Dar ai avut dreptate. De acum încolo nu te voi mai săruta, pentru că așa cere tratamentul. Toate sărutările vor fi... sărutări. Adevărate, fără legătură cu problema pe care o avem. Ai înțeles? Nu va fi nimic ciudat dacă te voi lua în brațe și te voi săruta.

– E plăcut, zise ea visătoare.

– Da. Începu să-și aplece din nou capul spre

ea, apoi îl dădu brusc la o parte. E timpul să mergem, spuse el. Honey Bee ne așteaptă.

– Nu mă voi concedia pe mine însămi dacă întîrzii. Celelalte femei vin întotdeauna la timp.

– Degeaba. Afară. Dă-i drumul.

– Nu vrei să mă săruți încă o dată?

El gemu.

– Mallory, te rog. Ieși afară, vrei?

– A fost o întrebare perfect pertinentă, Michael.

– Mallory!

– Foarte bine!

Aerul de dimineață era răcoros și Mallory străbătu repede parcarea, mergînd spre mașina ei, în timp ce Michael se îndrepta spre a lui. Ea așteptă pînă ce el veni în spatele ei și apoi intră în trafic.

Mașina sport i se potrivea de minune, constată ea, privind deseori în oglinda retrovizoare. Era strălucitoare și avea un motor puternic, așa că trebuia să fii un adevărat expert pentru a-i înțelege toată complexitatea. La fel era și Michael. Oh, ce avea să se facă? Nu avea putere să-i gonească, dar el oricum va pleca de lîngă ea. De

îndată ce își va lămuri dilema va ieși din viața ei.

Dar pînă atunci? se întrebă în sinea ei. Se va bucura de prezența lui atîta timp cît era lîngă ea. Dumnezeule, unde îi era mîndria? Mallory Carson îndrăgostită era o ființă nouă și uimitoare. La limita senzației de greață. Începu să se imagineze cum se va atîrna în fiecare zi de Michael, ca o femeie isterică. Nu, ca o femeie îndrăgostită, pentru care nu existau reguli dinainte stabilite. Și cum va rămîne cu nopțile? În timp ce-și va umple mintea și inima cu amintiri legate de Michael, le va include și pe cele legate de cum au făcut dragoste?

Da. Era absolut convinsă că va face dragoste cu Michael Patterson. Deși, nu știa încă cum se va întîmpla acest lucru, pentru că Michael nu avea de gînd. El voia să-și despartă compartimentul fizic de cel psihic, sau ceva în genul ăsta. Ei bine, avea și ea drepturi. Pînă acum făcuse totul după regulile lui. Pînă aici, însă, domnule „Tip Simpatic". Voia corpul acelui bărbat! Oh, Sfinte Sisoe! Să-ți fie rușine! Începea să gîndească precum mama ei.

Dar era oare drept, se întrebă Mallory, să-l

seducă pe Michael – dacă va putea, bineînțeles – cînd el considera că nu era pregătit pentru a face dragoste cu ea? Oh, Doamne, acum conștiința ei își băga nasul în toată încurcătura asta. Trebuia însă neapărat să se gîndească la asta. La naiba!

Oftînd, Mallory intră în parcarea de la Honey Bee. Michael se strecură în spațiul de lîngă ea și se întîlniră în fața mașinii ei.

– Frumoasă clădire, spuse el, plimbîndu-și privirea de la un capăt la altul.

– Am vrut să fie special proiectată, ca să răspundă necesităților copiilor. Vino înăuntru și...Oh, Doamne, ce cauți oare aici?

– Cum?

– Prietena mea Patty știe că ești fiul lui Mary Louise Patterson. Dacă mamele noastre află că ai fost pe aici, vor da o amploare total deplasată întregii povești.

– Adevărat. Bine, am venit ca să-mi continui studiile psihologice pentru a le folosi apoi în practica de avocatură. Voi observa copiii ai căror părinți sînt divorțați, felul în care se adaptează social, cum se comportă față de ceilalți copii și

față de adulți. Cum ți se pare?

– Splendid, spuse ea, zîmbindu-i. Te pricepi la așa ceva, nu?

– Da, mă pricep, zise el încet. Mă pricep, pentru că oamenii care vin la mine, merită să aibă tot ajutorul pe care li-l pot acorda. Sună destul de concis?

– Sună minunat, spuse ea. Și îl iubea și mai mult pentru asta. Cum va suporta cînd acest bărbat va ieși din viața ei? El îi atinsese coarda sensibilă, iar acum toată ființa ei părea că renaște cînd el se afla în preajma ei. Doamne, cît îl putea iubi!

– Pot acum să intru? întrebă Michael, trezind-o din visare.

– Da, bineînțeles, vino înăuntru. Am întîrziat puțin, așa că vei fi întîmpinat de tropăitul piciorușelor mici.

Înăuntru, îi arătă lui Michael diversele încăperi și-l prezentă personalului. Patty își înclină capul și zise:

– Deci, tu ești Mikey... vreau să spun, Michael Patterson. Mama ta e o păpușă.

– Poate fi o adevărată teroare, dacă își pune

în cap, spuse el zîmbind. Dar și ea zice la fel despre mine, așa că sîntem chit.

– Ei bine, Andy al meu o adoră. Nu are o bunică, așa că se bucură imens de compania Clarissei și a lui Mary Louise. Oh, Mallory, mama lui Amy mi-a spus că tatăl lui Amy va veni s-o ia după-amiază pentru weekend. Am pus-o să semneze că e de acord ca el s-o ia. Amy e supărată și spune că nu vrea să se mai ducă vreodată în casa tatălui ei. Am încercat să stau de vorbă cu ea, dar e foarte îmbufnată.

– Vorbesc eu cu ea, spuse Mallory. Mititica! Pur și simplu nu se poate adapta schimbărilor din viața ei.

– Nu e cea despre care mi-ai povestit în ziua aceea, la restaurant? întrebă Michael.

Mallory îl privi surprinsă.

– Ba da. Sînt uimită că ți-ai amintit.

– Tatăl s-a recăsătorit după divorț?

– Da.

– Vrei să mă lași pe mine să vorbesc puțin cu ea?

– Nu te deranjează? întrebă Mallory. Eu mi-am epuizat rezerva de explicații, încercînd s-o

lămuresc, şi mama ei e foarte îngrijorată.

– Păi, o voi întreba doar ce a păţit, ce o supără, să văd dacă pot scoate ceva de la ea. Unde e?

– Acolo, la fereastră. E îmbrăcată în rochiţa aceea roz.

El dădu din cap şi traversă încăperea spre fereastră, se opri la cîţiva metri distanţă de Amy şi privi afară.

– Ce face? îi şopti Patty lui Mallory.

– Nu ştiu, spuse Mallory.

– Mallory, e cel mai grozav, cel mai sexy, cel mai masculin bărbat pe care ochii ăştia bătrîni l-au văzut vreodată.

– Da, este...arată bine.

– Arată bine? E trăsnet! Parcă ar fi înconjurat de o aură, de...

– Taci, Patty, o să te audă. Uite, arată cu mîna afară pe fereastră. Din felul cum îşi scutură capul, deduc că lui Amy nu prea-i place ce-i spune.

Priviră cum Michael se apleacă pînă ajunse la acelaşi nivel cu Amy.

– Oh, oftă Patty, priveşte acele coapse îm-

brăcate în acei blugi decoloraţi!

– Patty!

– Mallory Carson, nu fi atît de încuiată! Mă pot prosti dacă am chef. Îţi dau voie să mă opreşti, dacă vezi că încep să-i deschei cămaşa.

– Oh, bine, spuse Mallory, rîzînd. Voi ţine minte. Priveşte-i coapsele cît vrei!

Michael se aşează pe mochetă, cu spatele la perete şi picioarele întinse şi încrucişate la glezne. Amy era lîngă el, exact în aceeaşi poziţie. Începură să măsoare palma ei cu a lui, apoi comparară lungimea picioarelor. În cele din urmă, Michael îşi acoperi inima cu palma şi continuă să-i vorbească, în timp ce Amy îl asculta cu ochii aţintiţi într-ai lui.

– Înţeleg, şopti Mallory. Sau cred că înţeleg. Îi spune că tăticii au mîini şi picioare mai mari decît fetiţele. Acum îi vorbeşte despre dragostea din inima tăticilor. Sînt sigură, Patty. Îi spune că tatăl ei are o inimă suficient de mare, pentru a o putea iubi şi pe ea şi noua lui familie.

– Oh, ce uşurare, zise Patty. Cred că voi începe să plîng!

Şi ea continua să iubească, se gîndi Mallory.

Pentru totdeauna.

În următoarele cincisprezece minute sosiră, alergînd, mai mulți copii și Mallory îl salută pe fiecare, în timp ce era foarte conștientă că Michael și Amy continuau să vorbească. Cînd, în cele din urmă, Michael vru să se ridice în picioare, Mallory simți că inima i se strînge, văzînd-o pe Amy cum își aruncă brațele în jurul gîtului lui. El o ținu strîns în brațe pentru o clipă, apoi începu s-o gîdile, pînă ce fetița nu mai putu de rîs, după care se îndreptă spre Mallory.

– Drăguț copil, spuse el.

– Mulțumesc, zise ea, clipind pentru a goni lacrimile. I-ai spus cît de multă dragoste are tatăl ei în inima lui, nu-i așa?

– Am ajuns și la asta, spuse el, dînd din cap. Întîi ți-am jignit culoarea ieagănelor, apoi am trecut la lucruri mai serioase. E foarte derutată și nu-și găsește locul. Tatăl ei trebuie s-o asigure că e la fel de importantă pentru el și că o iubește la fel de mult ca mai înainte.

– Voi vorbi cu el cînd va veni să o ia. Nu-ți pot mulțumi îndeajuns, Michael.

– Am auzit ce-ai spus, zise Patty, care trecu

pe lîngă ei. Apropo, cei de la Marină au debarcat.

– Stai puțin, spuse Mallory. Despre ce vorbești?

– Mary Louise și Clarissa tocmai au intrat pe ușa principală.

Capitolul Șase

– Oh, bunule Dumnezeu, spuse Mallory, privind disperată la Michael.

– Nu intra în panică, zise el. E valabilă aceeași poveste. Sînt aici ca să fac cercetări pentru studiul meu. Haide să întîlnim dinamicul duo, în hol.

– Dar... începu Mallory, apoi se grăbi pentru a ține pasul cu picioarele lungi ale lui Michael.

În hol, Michael se opri atît de brusc, încît Mallory se lovi de el. Clarissa și Mary Louise erau deja în dreptul ușii de la intrare și își agățau

hainele în cuierul de lemn.

– Păstrează-ți calmul, îi șopti Michael cu colțul gurii. Nu strica totul acum, iubito.

– Tot prost îl imiți pe Bogart, spuse Mallory. Vrei să mă asculți o clipă? Eu am fost cea de la care ai aflat despre Honey Bee în ziua aceea, la restaurant. Asta înseamnă că te-ai mai întîlnit cu mine, din noaptea aceea de la secția de poliție, ca să afli că acest loc există.

– Oh, bunule Dumnezeu, ca să folosesc limbajul tău, zise Michael. Clădirea asta are vreo ușă prin spate?

– Cum a rămas cu „păstrează-ți calmul, iubito"? întrebă ea.

– Totul se va afla. Ne-am dat singuri de gol.

– Michael, încetează. Mamele nu trebuie să creadă că între noi este ceva.

– Trebuie să găsesc o soluție, spuse el. Sper.

Clarissa și Mary Louise se întoarseră și începură să meargă pe hol. Zîmbiră fericite în clipa cînd văzură perechea ce le aștepta înlemnită. Mallory gemu slab.

– Mikey, strigă Mary Louise, ridicînd capul pentru a-l privi. Ce surpriză!

– Numele meu e Michael, spuse el. Bună, mamă, Clarissa.

– E minunat să te văd din nou, Michael, zise Clarissa. Bună dimineața, Mallory dragă.

– Bună, murmură ea slab.

– Ce cauți aici, Mikey? întrebă Mary Louise.

– Michael. Am venit aici în scop profesional pentru a observa tulburările de comportament ale copiilor ce au părinții divorțați. Acum, subiecții cresc într-un mediu total diferit ca în trecut și e important să fac un studiu asupra gradului lor de maturitate, să trec totul într-un grafic, pentru a putea prevedea impactul lor în societate, mai tîrziu.

– Așa e, zise Mallory, dînd din cap repede. Nu-i așa că-i fascinant? Nu înțelesese totul din ceea ce spusese Michael, pentru că făcuse eforturi supraomenești să nu izbucnească în rîs. Ce explicație găsise!

– Ceea ce-i fascinant, spuse Mary Louise, este că ai ales tocmai Honey Bee pentru a-ți face studiul. Nu-mi amintesc să-ți fi pomenit despre Mallory că deține un centru pentru îngrijirea copiilor.

– Nu? o întrebă Michael, ridicînd din sprîn-

cene. Nu-ți amintești că mi-ai spus despre Honey Bee? Ei, nu te îngrijora, mamă. Nu-i ceva neobișnuit să uiți micile amănunte, la vîrsta ta.

– Michael Francis Patterson! Nu uit micile amănunte, spuse indignată Mary Louise.

– Francis? repetă Mallory, gata să izbucnească în rîs. Francis? Michael îi aruncă o privire furioasă.

– Cum ai aflat despre Honey Bee, Michael? întrebă Clarissa.

– Cum am aflat despre Honey Bee, o imită el. Da. Păi... Am aflat despre Honey Bee, pentru că... pentru că... Își aruncă brațul în jurul umerilor lui Mallory și o trase lîngă el. Mallory și cu mine nu avem secrete unul față de celălalt. Din clipa în care ne-am cunoscut, în atmosfera romantică din parcarea secției de poliție, am fost nedespărțiți. Am rîs, am vorbit, am petrecut împreună... momente foarte plăcute. Sîntem încă în toiul descoperirilor.

– Ți-ai pierdut mințile? țipă Mallory, încercînd să scape din îmbrățișarea lui Michael. El o ținu însă mai strîns.

– E rușinoasă, spuse el. Nu-i așa că-i drăguță? Haide, draga mea, n-are de ce să-ți fie jenă.

– Eşti mort, Patterson, şuieră ea printre dinţi.

– Oh-h-h, dar este minunat, exclamă Mary Louise, bătînd din palme. Sînt atît de emoţionată, încît îmi vine să plîng de bucurie.

– Oh, Doamne, zise şi Clarissa, apăsîndu-şi palmele pe obraji. Este splendid, splendid. I-am spus lui Mallory că sigur ai cu ce să umpli o pereche de...

– Mamă! strigă Mallory.

– Ei bine, are cu ce, declară Clarissa, ridicîndu-şi sfidător bărbia. E un bărbat foarte sexy.

– Mulţumesc, spuse Michael solemn. Mi-ai făcut cea mai mare bucurie pe ziua de azi, Clarissa.

– Nu-mi vine să cred, zise Mallory, dîndu-şi ochii peste cap. E un coşmar, din care mă voi trezi.

– Eşti adorabilă, spuse Michael, sărutînd-o pe tîmplă. Clarissa şi Mary Louise oftară mulţumite. Mallory gemu. Acum, continuă Michael, iată care-i planul nostru. Toţi patru vom merge la cabana mea de pe Mount Lemmon, în weekend.

– Ce? şopti Mallory.

– De ce? întrebă Clarissa, încruntîndu-se. N-ai prefera să mergi singur cu Mallory? Cum veţi

descoperi ceea ce aveți de descoperit unul despre celălalt, dacă veți avea cu voi două doamne în vîrstă?

– Nu aveți nevoie de însoțitori, zise Mary Louise, împingîndu-l pe Michael în piept cu vîrful degetelor. Ești sau nu ești fiul tatălui tău?

– Presupun că sînt, spuse Michael. În afară de faptul că ai avut ceva cu poștașul.

– Știi ce vreau să spun, spuse Mary Louise, bătîndu-l pe braț.

– Vreau să merg acasă, mîrîi Mallory printre dinți, dar nimeni n-o băga în seamă.

– Ascultați aici, spuse Michael. Eu sînt cel care are o diplomă de psihologie, corect? Știu exact ce fac. Mallory și cu mine sîntem doi oameni foarte familiști. Cu alte cuvinte, vă sîntem foarte devotați. Este absolut necesar pentru noi doi, să fim siguri că toți patru putem funcționa ca o unitate și că deci nu există nimic care să ne umbrească relația. Știm că voi două sînteți prietene foarte bune, dar asta este altceva. Nu putem începe descoperirea noastră, pînă nu vedem dacă există armonie între toți patru. De aceea, vom face excursia la cabană.

– Cred că voi ceda nervos, bombăni Mallory.

– Oh, spuse Clarissa, părînd destul de derutată.

– Îmi mai poți explica o dată? întrebă Mary Louise.

– N-am timp, spuse Michael. Trebuie să mă întîlnesc cu niște clienți. Acum, vreți să ne scuzați, doamnelor? Vreau să-mi iau la revedere de la Mallory între patru ochi. Porni spre biroul lui Mallory, iar ea îl urmă. Vă iau pe amîndouă mîine dimineață în jur de ora opt. Luați-vă cu voi haine groase. Va fi frig acolo, sus. Pa! O împinse pe Mallory în birou și închise ușa după ei.

Imediat, Mallory se depărtă de Michael, își puse amîndouă mîinile în șold și îl privi fix. El își ridică mîinile în semn de pace și merse cu spatele pînă se lovi de perete.

– Nu te enerva, spuse el. Îți voi explica totul.

Ea se apropie încet de el, cu pumnii încleștați și ochii albaștri, sclipind de mînie.

– Te voi strangula cu propriile-mi mîini, îl amenință ea. Te voi arunca pînă pe acoperișul lui Transamerica. Te voi da drept hrană la urșii polari de la Reid Park Zoo.

– Există în tine o violență suprimată, știai asta? o întrebă el. Vreau să-ți explic.

– Vorbește, Patterson. Ai trei secunde.

– Uite, era o situație foarte delicată. Mamele noastre sînt dure precum granitul. Dacă le spuneam că ne-am întîlnit și am luat prînzul împreună a doua zi după ce ne-am cunoscut, ar fi putut ghici că ne-am întîlnit ca să vorbim despre ele ca despre niște copii neascultători. Asta le-ar fi dărîmat, Mallory. Le-ar fi zdruncinat încrederea în ele. Nu-mi puteam permite acest risc.

– Continuă, spuse ea, privindu-l fix.

– Weekend-ul ne va servi într-un dublu scop. Vom fi amîndoi împreună, așa cum am stabilit. Ne vom plimba prin pădure... chestii din astea. Dar cît timp vom fi în compania mamelor noastre ne vom ciondăni.

– Ce? De ce?

– Ca să le dăm peste cap orice plan de a ne vedea împreună. Acum sînt absolut fericite că ne-au văzut împreună, dar vor constata cît sîntem de incompatibili. Nu vor vrea să fim nefericiți. Vor dori pînă la urmă să ne despărțim și să ne vedem fiecare de drumul lui.

– Înțeleg, spuse repede Mallory. Și ăsta este, bineînțeles, scopul tău final. Vrei să te eliberezi de acel lucru ciudat, care te-a atras atît de mult

de mine. Ei bine, Michael, sînt de acord. Voi coopera cu tine la planul pentru weekend.

– Grozav, spuse el zîmbind. Eşti un adevărat...

– Camarad, da, ştiu. Nu, nu vei plînge, îşi zise ea în gînd. Dar, oh, cît de tare o durea! Îl iubea atît de mult şi el nu voia decît să scape de ea. Concepuse chiar un plan pentru a fi sigur că mamele lor nu vor mai dori să-i cupleze în viitor. Nu, nu avea să plîngă, pentru că odată ce ar fi început, n-ar mai fi fost în stare să se oprească. Atunci, spuse ea, ai face mai bine să pleci, ca să nu întîrzii la întîlnirea cu primul client.

– Aşa e. Se apropie de ea şi îi cuprinse mijlocul cu braţele. S-a întîmplat ceva?

– Nu, sigur că nu. A fost doar o dimineaţă cam agitată. Vreau să-ţi mulţumesc din nou, pentru că ai stat de vorbă cu Amy.

– După cum am mai spus, e un copil drăguţ. Mi-a zis că funda din părul ei se asortează perfect cu rochia. Mi-a plăcut asta. În ciuda confuziei din capul ei, e încă preocupată de cum arată. Am cunoscut un bărbat, un client de-al meu, care-şi pierduse picioarele într-un accident. Soţia lui n-a putut suporta şi a intentat divorţ. Ei bine, tipul era

o epavă. De fiecare dată cînd ne întîlneam şi vorbeam despre asta începea să plîngă. Îşi scotea o batistă impecabilă, proaspăt călcată, şi plîngea. În cele din urmă l-am întrebat ce-i cu acele batiste. Mi-a spus: „Chiar dacă plîng ca un copil, vreau s-o fac cu clasă". În acel moment, am ştiut că-şi va reveni, şi aşa s-a şi întîmplat.

– Oh, Michael, spuse Mallory suspinînd.

– Hei, îmi pare rău. N-am vrut să te întristez.

– Nu, nu m-ai întristat. Numai că... Michael, te rog, sărută-mă. Îmi dau seama că mă comport ciudat, dar nu lua în seamă şi sărută-mă. Te rog.

Gura lui îi opri suspinul şi buzele se lipiră de ale ei. O sărută blînd, de parcă i-ar fi fost frică să nu spargă un porţelan fin. Ea îşi uni mîinile după gîtul lui şi îşi lipi cu putere buzele de ale lui, pătrunzîndu-i adînc cu limba în gură. El gemu şi fu străbătut de un fior. Sărutul deveni mult mai puternic, iar Mallory îşi şterse cu grijă o lacrimă de pe obraz.

Michael o lipi de el, strivindu-i sînii de pieptul lui lat. Voia doar să-l simtă, să-l guste. Voia să fie epuizată de senzaţii, nu de gînduri, adevăruri, fapte despre situaţia fără speranţă în care se afla. Voia să-i simtă corpul dorindu-l pe al ei, pentru

că știa că el nu va accepta niciodată cuvîntul „dragoste". Se agață de el de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea vreodată drumul să plece.

– Încetează, spuse el în cele din urmă, cu voce răgușită de dorință.

– Îmi pare rău, zise ea, dîndu-se un pas înapoi.

– Oh, Mallory. Își plimbă degetul mare pe dîra lăsată de lacrimă pe obraz. Ce se întîmplă? Te-am rănit cu ceva? N-am vrut să fiu atît de dur.

– Nu, nu, nu m-ai rănit. A fost doar o dimineață foarte încărcată emoțional. Mă simt bine, mă simt cu adevărat bine. Trebuie să pleci, altfel vei întîrzia.

El se încruntă, în timp ce-i examina fața palidă.

– Ești sigură că te simți bine? o întrebă el.

– Foarte sigură, răspunse ea, reușind să zîmbească slab.

– Ce zici de asta? Le dau mamelor noastre niște bani și le însărcinez să cumpere mîncare pentru cabană. În felul ăsta nu vei fi nevoită să faci față toată ziua întrebărilor lor.

– Da, bine.

– Vorbim mai tîrziu, spuse el, apoi își lipi

buzele de ale ei. Pa.

– La revedere, zise ea încet.

După ce Michael închise ușa în urma lui, Mallory traversă camera și se trînti într-un scaun. Își sprijini coatele de tăblia biroului și începu să-și frece tîmplele. Evenimentele din această dimineață, din clipa în care Michael sosise la ea în apartament, o dăduseră complet peste cap.

Viața era formată doar din niște ore, se gîndi ea. Așa părea, cel puțin. Pătrunsese atît de adînc în interiorul lui Michael, aflase cum era el ca bărbat, ca avocat, ca fiu. Era chiar mai sensibil și mai grijuliu decît își imaginase. Da, o viață. Așa simțea, că îl iubește...și îl iubește... de-o viață. Michael avea toate calitățile pe care sperase să le găsească la un bărbat... cu o singură excepție. Nu o iubea, nu credea în dragoste și în viața împreună cu o femeie. Era atît de aproape și în același timp atît de departe de fericirea la care visase. Nu avea nici o speranță, iar acest gînd îi produse o durere în inimă și îi aduse noi lacrimi în ochi.

Suspinînd, Mallory se ridică și merse în baia mică a biroului ei. După ce-și aruncă apă rece pe față, își îndreptă umerii, își ridică bărbia și se forță

să zîmbească. În clipa aceea auzi la ușă un ciocănit.

– Intră, strigă ea.

Clarissa deschise ușa și băgă capul înăuntru.

– Noi plecăm la piață, spuse ea. Mary Louise și cu mine răspundem de haleală. Asta-i expresia din jargon pentru mîncare.

– Oh, înțeleg, zise Mallory rîzînd. Sînt sigură că veți procura o haleală delicioasă.

– Mallory, spuse Clarissa, intrînd înăuntru, ești îngrozitor de palidă. Nu te simți bine?

– Mă simt foarte bine. Probabil am uitat să-mi dau de dimineață cu fard în obraji.

– Ei, e de înțeles. Cu siguranță că ai alte lucruri în minte. Ce șoc plăcut, bineînțeles, să te văd pe tine și pe Michael împreună. Oh, Mallory, e un tînăr minunat și e evident că ține la tine. Sînteți o pereche atît de reușită. Îmi doresc ca...

– Ce-ți dorești, mamă?

– Ești fiica mea, dragă. Îmi dau seama că ești de-acum o adevărată femeie, dar asta nu-mi diminuă instinctele materne. Simt totuși că ceva nu e în regulă. Te-am văzut împreună cu Michael, am auzit ce-a spus, dar am sesizat o urmă de

tensiune la tine, draga mea. Michael părea relaxat și fericit. Dar tu ești fericită, Mallory?

Nu, țipă Mallory în sinea ei. Inima ei se frîngea într-o mie de bucăți. Va plînge probabil cît pentru următorii zece ani. Asta nu avea cum s-o facă fericită.

– Da, bineînțeles că sînt, spuse ea. Totul s-a întîmplat foarte repede, asta e. Acum, duceți-vă și faceți rost de haleală și nu-ți mai face griji din cauza mea. Ne vom simți cu toții nemaipomenit în weekend-ul acesta, pe Mount Lemmon. Poate chiar va ninge. N-ar fi amuzant? Sper să-mi amintesc unde mi-am pus mînușile cu un deget. Trebuie să mă duc s-o ajut pe Patty. Va crede că am părăsit-o.

– Vorbești prea repede, spuse Clarissa, încruntîndu-se. Asta e un semn clar că ești...

– Emoționată, o întrerupse Mallory. O ocoli pe mama ei și se îndreptă spre ușă. Cine n-ar fi? Am un bărbat nou, extraordinar, în viața mea, perspectiva unui weekend palpitant, numai lucruri bune la care să mă gîndesc. Ne vedem mîine dimineață, mamă. Pa, pa.

– Pa, pa, draga mea, spuse Clarissa, încă încruntată.

Dimineața se trezi foarte agitată și Mallory fu recunoscătoare cerințelor multiple ale copiilor. În felul ăsta nu avea timp să se gîndească la relația ei, lipsită de orice speranță, cu Michael. După masa de prînz copiii se culcară și Mallory stătu lîngă Amy, privind-o cum doarme. Văzu funda roz din părul fetiței și zîmbi, realizînd că într-adevăr se asorta perfect cu rochița.

Cuvintele lui Michael îi răsunau în memorie și-și aminti de importanța acordată de el faptului că Amy era preocupată de cum arată. Apoi se gîndi la bărbatul cu batiste călcate cu grijă. Voia să plîngă cu clasă, spusese el.

O panglică roz de satin, se gîndi ea, mergînd încet pe hol. Ceva ce-i era specific lui Amy. La naiba, era sau nu era ea prima femeie care îi luase mințile lui Michael Patterson? Da, era.

– Ei, bravo mie, zise ea cu voce tare, zîmbind dintr-o dată. Nu știam ce zace în mine.

Felul ei propriu de a fi, își spuse ea. Îi dăduse peste cap existența atît de liniștită a lui Michael, fără să facă nimic altceva decît să fie ea însăși. Ce-ar fi să se gîndească serios la asta? Ce-ar fi să înceapă o campanie de cucerire a inimii lui Michael Patterson... burlacul convins?

Dar dacă dădea greș? Oricum va plînge dacă îl va pierde pe Michael, dar măcar așa va ști că a luptat pentru dragostea unui bărbat. Da, tot va plînge, dar va plînge cu clasă!

Mallory nu încetă să zîmbească tot restul zilei. Tristețea ei dispăruse ca luată de vînt și se simțea plină de viață, străbătută de fiori de emoție. Cînd tatăl lui Amy veni s-o ia, îl invită la ea în birou, unde îi explică ceea ce aflase de la Michael. Bărbatul îi fu atît de recunoscător pentru că aflase cauza nefericirii fiicei sale, încît îi scutură mîna lui Mallory, pînă cînd realiză că o doare. Știa că tatăl lui Amy ascultase fiecare cuvînt rostit de ea, pentru că îl auzi spunîndu-i fiicei sale că funda din păr se asortează perfect cu rochița. Amy încuviință din cap.

– Mulțumesc, Michael, șopti Mallory, privindu-i pe tatăl și fiica, plecînd de la Honey Bee, ținîndu-se de mînă.

Traficul de vineri seara era foarte aglomerat, încît, cînd Mallory se întoarse acasă, îi fu necesar un interval dublu de timp, pentru a ajunge acasă. Auzi telefonul sunînd cînd intră în casă.

– Alo? zise gîfîind, ridicînd receptorul.

– Ai întîrziat, spuse o voce groasă.

– Michael?

– Bineînțeles, mormăi el îmbufnat. Cine altcineva știe exact cînd trebuie să ajungi acasă?

Ea se încruntă.

– Ești bine dispus. Ce problemă ai, domnule?

– La naiba, Mallory. Am fost îngrijorat din cauza ta. Știi ce spun statisticile, pe o rază de zece mile de casa ta, în legătură cu accidentele de automobil?

– Nu. Nu știu, zise ea, zîmbind. Ce spun statisticile?

– Oh! Păi, nu știu exact, dar sînt sigur că arată lucruri înspăimîntătoare.

– E foarte frumos din partea ta că ți-ai făcut griji, dar sînt în deplină siguranță, în sufrageria mea. Își făcuse griji pentru ea! Inima ei cînta. Își făcuse, își făcuse, își făcuse... Unde ești? îl întrebă ea.

– Încă la birou și voi mai sta cîteva ore. Datorită faptului că o anumită femeie mi-a scurtcircuitat circuitele mentale, am uitat complet că luni dimineață trebuie să plec în California, pentru a lua parte la o conferință. De vreme ce sînt vorbitorul principal, cel mai potrivit lucru ar fi să-mi pregătesc

discursul pentru blestemata aia de conferință.

– Cît timp vei lipsi?

– Mă întorc cel mai tîrziu miercuri seara.

– Oh!

– Ei, cred că ar fi bine să mă apuc să scriu discursul ăla. Aș fi vrut foarte mult să te văd în seara asta, dar cred că va trebui să amîn pînă mîine dimineață. Te... aaa, ... pleci undeva în seara asta?

– Păi, stai să mă gîndesc, zise Mallory încet. Nu, cred că stau acasă. Am chef să fac o baie lungă, cu multă spumă.

– O baie cu spumă? Cu spumă?

– Cu multă spumă, cu aromă de caprifoi. Îmi voi pune o muzică lentă, în surdină, voi stinge toate luminile și voi aprinde o lumînare în baie. Toate la un loc creează o atmosferă in-cre-di-bi-lă.

– Dumnezeule, gemu Michael, simt că mor.

– Îmi place la nebunie cum se simte pielea mea după o baie cu spumă, e atît de mătăsoasă, de moale și...

– Mallory!

– Da, Michael, spuse ea cu inocență.

– Nimic. Baie plăcută. Ne vedem mîine dimi-

neață. Pa.

– Pa, pa, zise ea scurt, apoi trînti receptorul. Ți-am făcut-o, Patterson, spuse rîzînd. Ți-am făcut-o de-a binelea.

În timp ce se îndrepta spre bucătărie, gîndindu-se ce să mănînce, telefonul sună din nou. Se întoarse și răspunse veselă.

– La naiba, Mallory! țipă Michael.

– Oh, sfinte Doamne, spuse ea, punîndu-și mîna la inimă. M-ai speriat de moarte.

– Asta mă va scăpa de efortul de a te strînge de gît! Cum vrei să mă concentrez asupra unui discurs despre asimilarea psihologiei în practica juridică, cînd stau și mi te închipui făcînd baie cu spumă, la lumina lumînării și pe fondul unei muzici lente? Spune-mi, Mallory, cum vrei să fac asta?

– Păi, Dumnezeule, zise ea, înăbușindu-și rîsul. Ți-am întrerupt șirul gîndurilor? Îmi cer scuze. N-am vrut decît să-ți povestesc cum îmi voi petrece seara. Aici. Singură. Cu ușa încuiată, departe de zgomotul și confuzia lumii de afară. Ah, e atîta liniște și atît de multă spumă!

– Mallory, te avertizez. Încetează!

– Ești într-adevăr foarte nervos, Michael.

– Pentru că mă înnebunești.

– Ţţ, ţţ.

– Asta e. M-am săturat. Acum voi închide şi îmi voi scrie discursul. Refuz să mă mai gîndesc o singură secundă mai mult, la tine şi la baia ta afurisită cu spumă. Ai înţeles? Sînt din nou stăpîn pe gîndurile mele, Mallory.

– Sigur că eşti, Michael, zise ea şi mai dulce. Alungă-mă din mintea ta şi scrie-ţi drăguţul tău discurs. Sînt sigură că va fi extraordinar. Oh, apropo, ce crezi că ar mirosi mai plăcut, esenţa de caprifoi sau de liliac?

El gemu.

– Nu mai pot suporta.

– Ne vedem mîine dimineaţă, zise Mallory.

– Mda, spuse el, apoi trînti receptorul.

Mallory zîmbi cînd puse jos receptorul, apoi mîngîie cu vîrful degetelor plasticul alb. Imaginea lui Michael, senzaţia produsă de atingerea lui îi invadă corpul şi se simţi cuprinsă de dorinţă. Închise ochii pentru a savura fiecare senzaţie care-i străbătea corpul. Era ca şi cum Michael ar fi fost acolo, aproape, trebuia numai să întindă mîna şi...

– Bunule Dumnezeu, îşi spuse ea, făcînd ochii mari şi simţind cum pasiunea din interior creşte. Du-te şi mănîncă, Mallory Carson.

Nu era nici o cale, se gîndi Mallory, o oră mai tîrziu, prin care să creeze atmosfera seducătoare, cu care îl atîtase pe Michael. Nu i-ar fi putut face față. Dacă plăcerea unui hamburger mult prea prăjit, nu-i alungase gîndul de la Michael, consumînd-o, atunci nici baia cu spumă nu-i va schimba dispoziția.

Îi era dor de Michael, știa asta, dar refuza să sufere din cauza acestui lucru. Era prea tîrziu pentru a-și mai înfrîna sentimentele. Îl iubea, pur și simplu. Era jumătatea unui întreg, parte a perechii. Celălalt membru al perechii nu voia să coopereze întru totul, dar va avea ea grijă de asta.

La naiba, se gîndi ea, în timp ce-și scotea geanta de piele din dulap. Michael nu înțelegea ce semnificație avea îngrijorarea lui din seara asta, vizavi de ea? Nu realiza că începuse să țină la ea? Erau oare burlacii, cu diplomă în psihologie, mai isteți decît ceilalți oameni? Nu. Michael era în primul rînd bărbat și apoi psiholog. Un bărbat care nu fusese niciodată îndrăgostit și care, probabil, n-ar avea cum să recunoască acest sentiment, atunci cînd l-ar simți pentru prima dată.

Partea cea mai proastă era că Michael făcea tot ce-i stătea în putință ca să scape de obsesia

ei. Era un comportament absolut portocaliu din partea lui. Ei bine, domnule Patterson, pregăteşte-te, pentru că eu sînt gata să mă lupt cu tine. Să mă lupt pentru dragostea mea. Să mă lupt pentru viaţa mea.

La şapte şi jumătate în dimineaţa următoare, Mallory era un pachet de nervi. Petrecuse o noapte agitată, foindu-se şi răsucindu-se în pat, moţăind din cînd în cînd, pentru a-l visa din nou pe Michael. Excursia la Mount Lemmon o atrăgea din ce în ce mai puţin. Nu voia să le convingă pe cele două mame că ei doi nu erau făcuţi unul pentru celălalt. Voia să facă dragoste, nu să se certe!

Îşi îmbrăcă tricoul verde, apoi îşi plimbă palmele umede pe coapsele îmbrăcate în blugi. Părul îi cădea ca o cascadă întunecată peste umeri, machiajul slab era absolut impecabil. Era mai pregătită ca niciodată, se gîndi ea, dar nu voia să meargă. Dacă acest weekend, la Mount Lemmon, era ceea ce Michael avea nevoie ca să-şi realizeze tratamentul acela nenorocit?

Auzi o bătaie la ușă și merse să deschidă, total ametită. Se forță să zîmbească și deschise ușa.

– Bună, zise Michael.

– Bună. Vino înăuntru. Se dădu înapoi pentru a-i face loc, apoi închise ușa după el.

– Oh, Mallory, spuse el, băgîndu-și degetele prin cascada de păr negru. Ești atît de frumoasă. Îmi place părul tău cînd stă așa. Cu adevărat frumos. Îi cuprinse fața în mîini și se aplecă spre ea.

Un oftat de plăcere scăpă de pe buzele lui Mallory cînd gura lui i-o acoperi pe a ei. El profită de acest lucru și pătrunse cu limba printre buzele desfăcute, în întunecimea caldă a gurii ei. Ea îi răspunse total. Simți că ia foc. Geamătul din adîncul gîtului se împletea cu al lui Michael. Sărutul lui o lăsă fără suflare și plină de o dorință dureroasă pentru el.

– Oh, Mallory, spuse el răgușit, ridicîndu-și ușor capul. Trebuie să existe o lege împotriva a ceea ce-mi faci tu mie.

Ea clipi o dată, apoi încă o dată, dar nu spuse nimic, continuînd să-l privească.

– Nu mă privi în felul ăsta, zise el, dîndu-se înapoi. Știu că există o lege împotriva gîndurilor

care-mi trec acum prin minte.

– Există o lege care îți interzice să faci dragoste? întrebă ea, uimită că mai are încă voce.

– Păi, nu, dar a face dragoste e o hotărîre la care ambele părți consimt și... Destul, nu mai pot suporta această discuție. Unde e bagajul tău? întrebă, privind prin cameră. Ești gata de plecare?

– Da, spuse ea încet. Sînt gata, Michael.

El își dădu capul pe spate și se încruntă ușor în timp ce-i studie fața. Ea își ridică bărbia și îi întîlni privirea severă.

Îi pricepuse aluzia, își spuse ea. Știa că așa era. Acum o rumega în mintea lui și părea că se luptă cu sine însuși. I-o spusese. Îi dăduse de înțeles că era gata să facă dragoste cu el. Ce gîndea oare? Ce va face oare? Ce va spune oare?

– Hai să mergem, zise el morocănos, evitîndu-i privirea. Mamele noastre ne așteaptă. Mary Louise a dormit la Clarissa, peste noapte, așa că nu ne vom opri decît o singură dată.

– Bine, spuse Mallory, oftînd. Dacă era așa de frumoasă, își spuse ea, de ce nu era irezistibilă? La naiba! Cînd Michael își punea ceva în cap, era încăpățînat ca un catîr. Va fi mai greu decît își imaginase ea.

Cînd ajunseră în parcare, Mallory se opri brusc.

– Aşteaptă puţin, spuse ea. Cum pot patru persoane să călătorească într-o maşină sport, cu numai două locuri?

– Nu pot. Am un Bronco cu tracţiune pe patru roţi. Pe aici, doamnă, zise el, arătîndu-i cu mîna.

– Sînt impresionată, domnule, spuse ea zîmbind. Şi, mă rog, cum arată această cabană, că avem toţi patru loc în ea?

– Nu prea rău. Sper că anul viitor voi avea suficienţi bani, ca să trag curent electric şi să aranjez ţevăraia din interior.

– Cum? spuse ea, cu ochii mari. Vrei să spui că nu există... Oh, bunule Dumnezeu!

– Ce păcat, zise Michael, clătinînd din cap. Nu vei putea să faci una dintre faimoasele tale băi cu spumă.

– Minunat, bombăni ea şi Michael începu să rîdă.

Clarissa şi Mary Louise priveau pe fereastră, cînd Michael ajunse în faţa casei. Curînd, cele două lădiţe cu mîncare fură puse în maşină. Mamele sporovăiau despre diverse lucruri, în timp ce Michael se îndrepta spre Santa Catalina Moun-

tains de la marginea orașului. Vîrful lui Mount Lemmon era ascuns printre norii deși și cenușii, iar Michael spuse că se pregătea, fără îndoială, să ningă.

Mallory fusese de nenumărate ori la Mount Lemmon și nu era prea încîntată de drumul în serpentine care urca pînă sus. Michael conducea mașina de teren cu multă grijă, luînd curbele cu viteză mică. Mallory începu să se relaxeze, pînă cînd își aminti ce spusese el despre cabană și-și imagină o casă dărăpănată și friguroasă, plină de păianjeni.

— Brr, spuse ea.

— Ce-i? întrebă Michael.

— Nimic. Mamă, ți-ai adus aparatul de fotografiat ca să faci poze pentru carte?

— Am renunțat la carte, zise Clarissa. Am făcut douăzeci și patru de poze ale indexului lui Mary Louise, pentru că l-a ținut în dreptul obiectivului. Întregul film a ieșit negru. Nu mă întreba cum s-a întîmplat.

— Ați renunțat la carte, hm? spuse Michael. Condoleanțele mele, doamnelor.

— Nu era ceva chiar atît de important, zise Clarissa, ridicînd din umeri. Ne vom îndrepta spre

preocupări mai îndrăznețe de acum, nu-i așa, Mary Louise?

– Oh, absolut, răspunse Mary Louise. Știu că editorul nostru va fi dezamăgit, dar asta e. Își va reveni.

Mallory și Michael își zîmbiră.

– Mai avem zece minute, spuse Michael. Hei, a început să ningă. Va fi ca într-o poveste, acolo sus. Minunat!

O casă foarte, foarte friguroasă, se gîndi Mallory, strîmbînd din nas. A cui fusese ideea asta prostească? Poate că toți păianjenii vor îngheța și vor muri.

– Mikey, dragule, spuse Mary Louise, Clarissa și cu mine ne-am schimbat puțin planurile.

– Michael. În ce fel v-ați schimbat planurile?

– Păi, știu că ai fi vrut să fim toți patru împreună, acolo sus, dar putem încerca asta și în oraș. Are loc un concurs de bridge în apropiere și Clarissa și cu mine am sunat și am făcut rezervări pentru masă.

– Cum? strigară Mallory și Michael în același timp.

– Du-ne pînă acolo, spuse Mary Louise. Știi cît iubesc bridge-ul, Mikey. Doar nu vrei să pierd

această ocazie de a participa la concurs, nu-i așa?

– Nu. Nu, sigur că nu, zise el, încruntîndu-se. Atît că m-ai luat prin surprindere. Sper să vă distrați bine amîndouă.

– Ne puteți lua mîine la orice oră, cînd vă înapoiați acasă, spuse Mary Louise.

– Mda, bine, zise Michael încruntat.

Mallory auzi cîteva voci care țipau în mintea ei. Fără mame? Fără însoțitori? Ea și Michael vor fi singuri, peste noapte, în acea cabană? Singuri? Trebuia să se liniștească, să analizeze totul foarte calm. Era întorsătura cea mai bună pe care o puteau lua lucrurile. Voiam să-l aibă pe Michael numai pentru ea, să-l facă să nu se gîndească la altceva decît la ea și să realizeze astfel cît de tare ținea la ea. Și voia să facă dragoste cu el. Indiferent cum se va sfîrși relația lor, voia să împărtășească această uniune specială cu bărbatul pe care îl iubea atît de mult, singurul pe care-l iubise vreodată. Așa că, foarte bine. Vor fi singuri. Oh, ajută-mă Doamne!

Îi aruncă o privire lui Michael cu coada ochiului și văzu că strîngea atît de tare volanul, încît încheieturile degetelor se albiseră. În ciuda cuvin-

telor calme adresate mamei sale, Michael nu era încîntat de schimbarea aceasta de program. Ei bine, gîndi Mallory, ar fi trebuit să mulțumească din suflet pentru această schimbare. Nu orice bărbat avea norocul să fie singur, cu corpul ei nemaipomenit, într-o cabană pe munte. Bărbatul ăsta, ar trebui, să nu mai înceteze cu binecuvîntările.

– Aici se ține concursul de bridge, spuse Michael. Vă lăsăm aici și noi mergem la cabană.

Singuri, repetă Mallory în sinea ei. Singuri.

Capitolul Șapte

Clarissa și Mary Louise dispărură în clădire, vorbind vesele. Michael întoarse mașina și porni din nou pe drumul în serpentine.

– Pun pariu pe zece dolari, zise el, că nu există nici un concurs de bridge. Uită ce-am spus, că sîntem cu un pas înaintea ăstora două.

– Au intenții bune, spuse Mallory încet.

– Ce să spun!

– Mie îmi pare bine că nu va trebui să ne prefacem că ne certăm, Michael. Nu sînt actriță și, în afară de asta, ar fi fost destul de necinstit.

– Oamenii disperați fac lucruri disperate. Vrei să știi ceva? După ce am reușit să-mi alung din minte imaginea ta în afurisita aia de baie cu spumă și să încep să mă concentrez asupra discursului meu, am început să mă gîndesc la Amy. M-am gîndit dacă s-a împăcat cu tatăl ei, dacă el a fost sau nu receptiv la ceea ce i-ai spus.

– E foarte frumos din partea ta, zise Mallory, privind afară pe fereastră.

Michael izbi cu mîna în volanul de oțel, făcînd-o pe Mallory să tresară.

– Frumos? spuse el. Nu, e vorba de un bărbat care și-a pierdut controlul. Știi de ce m-am gîndit la Amy? Pentru că e o persoană care are legătură cu tine, pentru că te face nefericită s-o știi supărată. Da, vreau ca Amy și familia ei să se înțeleagă, dar grija mea principală este îndreptată spre tine, Mallory.

– Și nu-ți place acest lucru, nu-i așa? întrebă ea răsucindu-se în scaun pentru a-l privi drept în față. Nu poți să suporți să fii îngrijorat din cauza mea, cînd ajung tîrziu seara acasă sau cînd sînt preocupată de soarta unei fetițe. La naiba, Michael. Vocea începea să-i crească în intensitate. Te deranjează atît de tare faptul că ești

îngrijorat din cauza mea? Eşti chiar atît de închis în tine? Oh, Dumnezeule mare, ce lucru îngrozitor îi spusese. Ştia cît de mult îi păsa lui de ceilalţi oameni... şi de ea. Problema era că nu-i plăcea să-şi piardă controlul din cauza sentimentelor faţă de ea.

El îşi smuci capul pe spate şi o privi, apoi imediat îşi îndreptă atenţia asupra drumului, cu maxilarele încleştate.

– Închis în mine? repetă el cu voce scăzută. Egocentric? Egoist? Asta e impresia pe care o ai despre mine? Credeam că înţelegi ce vreau să spun. Mă dedic clienţilor mei în întregime, cît e ziua de lungă, mă implic în situaţii foarte delicate din punct de vedere emoţional. Viaţa mea personală îmi aparţine şi trebuie să o protejez, pentru că e tot ce am. Ce se va alege de mine, omul, dacă nu am grijă de ea?

– Ştiu, spuse Mallory oftînd. Îmi pare rău. Am înţeles ce ai vrut să spui.

– Şi tu îţi conduci viaţa în acelaşi fel.

– Nu, eu...

– Iată cabana, zise el, luînd-o pe un drum îngust.

Privirea lui Mallory se îndreptă asupra

construcției din cărămidă.

– Cabana, spuse ea. E o casă, o casă adevărată. Nesuferitule! Îl lovi peste braț. Nici nu-ți poți imagina ce-mi închipuisem.

El rîse.

– O căsuță dărăpănată, cu ușa pe jumătate spartă?

– La care adaugă diverse insecte cățărătoare. Ești o figură!

El opri motorul.

– Am cumpărat acest loc de la niște oameni care au locuit aici cu ani în urmă. Îmbătrîniseră și au hotărît că drumul e prea lung pentru ei, așa că s-au mutat în oraș. Vino. Îți fac un tur al casei.

– Iau o cutie cu mîncare. Adică, cu haleală.

– Le aduc eu mai tîrziu, spuse el, deschizînd ușa. Vreau să dau drumul la încălzire înăuntru și să fac focul în cămin.

– N-are rost să vin cu mîinile goale. Iau cutia aia cu...

– Nu, zise el ferm. Nu trebuie să cari lucruri grele. Asta e treaba mea și eu o voi face. Hai să mergem.

– Cum vrei, spuse ea, deschizînd portiera mașinii și dîndu-se jos de pe scaun. Cît de mascu-

lin devenise! Aproape că spusese: „Eu Tarzan, tu Jane". Şi era cel mai frumos, cel mai dulce lucru pe care-l auzise vreodată. Oricum, dacă domnul Patterson se aştepta ca ea să gătească, pentru că asta era o treabă de femeie, se înşela.

Afară ningea cu fulgi mari şi ea îşi lăsă capul pe spate şi scoase limba pentru a prinde un fulg de zăpadă. Rîse încîntată, apoi observă că Michael o priveşte.

– Arătai ca o fetiţă cînd ai făcut asta, spuse el.

Ea zîmbi.

– Nu m-am putut abţine. Nu văd zăpadă prea des.

– Ai fulgi de zăpadă în păr, ca nişte mici cristale sau ca ochiurile unei dantele. Eşti atît de frumoasă Mallory. Ce naiba o să mă fac cu tine?

Iubeşte-mă, şopti mintea ei. Asta era tot ce putea face. Renunţă să te mai lupţi şi iubeşte-mă la fel de mult cum te iubesc şi eu pe tine.

– Hai să mergem, zise el îmbufnat, apoi se răsuci şi porni spre uşă.

Cabana de munte era o casă în adevăratul sens al cuvîntului şi Mallory fu încîntată, în timp ce Michael o conduse prin toate camerele. Par-

chetul lucea, mobila, din lemn masiv, părea confortabilă şi îmbietoare. Existau două dormitoare, o bucătărie modernă, în albastru şi alb, şi un cămin mare din piatră în living-room. De asemenea, mai exista, şi Michael făcu mare caz de asta, o baie echipată cu tot ce-i trebuie, care unea cele două dormitoare.

– Mare scofală, spuse Mallory pufnind indignată. Michael izbucni într-un hohot de rîs.

Un foc fu curînd aprins în cămin.

– E o locuinţă frumoasă, Michael, spuse Mallory.

– Da, şi mie îmi place. Nu ajung aici atît de des cît aş dori. Sînt foarte ocupat şi nu ştiu cînd trec săptămînile. Acum, cînd sînt aici, îmi dau seama cît de dor mi-a fost de locul acesta. E atît de liniştit, de relaxant, un adevărat refugiu.

Nu însă şi de data asta, se gîndi Mallory cu o ironie amară, privindu-l în timp ce pleca să aducă bagajele. De data asta îşi adusese problema cu el. Pe ea.

Privirea ei căzu pe uşile deschise ale dormitoarelor. Fiecare avea un pat dublu şi fusese decorat cu un gust tipic masculin. Care era oare camera lui Michael? se întrebă ea. El, bineînţeles,

va pune bagajul ei într-un dormitor şi pe al lui în celălalt. Michael Patterson nu avea nici cea mai mică intenţie să facă dragoste cu ea. Oh, o dorea, fără îndoială. Atîta timp cît ea ştia acest lucru era sigură pe ea. Dar el nu se va lăsa doborît de astfel de dorinţe. Nu un tip dur ca Michael Patterson.

Privi jocul flăcărilor din cămin, apoi se întoarse cînd îl auzi pe Michael intrînd în casă. Avea valiza lui într-o mînă, geanta ei agăţată de umăr şi o cutie cu mîncare în cealaltă mînă. Împinse uşa cu spatele, puse bagajele jos lîngă perete şi duse cutia cu mîncare la bucătărie.

Acum, asta ce mai însemna? se întrebă Mallory, privind bagajele. Nu însemna nimic. Absolut nimic. Michael venise încărcat şi lăsase o parte din lucruri lîngă uşă. Începea să devină paranoică, analizînd şi căutînd explicaţii pentru fiecare mişcare a lui.

Strîmbîndu-se dezgustată de sine, merse la bucătărie şi se oferi să despacheteze cutia cu mîncare.

– Sigur, spuse el. Eu mă duc să o aduc pe cealaltă. După aceea, vrei să mergi la o plimbare prin zăpadă înainte de masa de prînz?

– Da, ar fi nostim, zise ea, cotrobăind prin

cutie.

– Oh, baclavale! Îmi plac la nebunie baclavalele.

– Dacă sînt făcute cum trebuie. Crocante la exterior și moi înăuntru.

– Absolut, spuse ea, rîzînd. Nici nu le-aș mînca altfel. Vezi cît de mult ar fi trebuit să ne certăm de dragul mamelor noastre, Michael? Sîntem de acord și în legătură cu felul cum ne plac baclavalele.

– Mda, zise el încet, se pare că avem foarte multe în comun.

Ea privi repede spre el, surprinsă de tonul lui deosebit de serios. Căută pe fața lui un răspuns, ceva care să-i explice această schimbare de dispoziție. Înainte să poată spune ceva, el se întoarse și ieși din cameră, bombănind ceva în legătură cu cea de-a doua cutie cu mîncare.

Lui Michael îi plăceau baclavalele? se minună ea. Fusese oare tulburat, pentru că aveau aceleași gusturi? N-avea nici un sens. Trecuse destul de mult timp de cînd ea îl colorase în gri: derutant, neclar, cețos. Dar se comportă din nou așa.

El se întoarse însă în bucătărie, extrem de vesel și exclamînd în legătură cu frumusețea ză-

pezii proaspete de afară, iar Mallory își spuse în gînd că psihanaliza cuvintelor și faptelor oamenilor nu era punctul ei forte.

După ce mîncarea fu scoasă din cutii și așezată la locul ei, Michael puse un ecran în fața focului, o luă pe Mallory de mînă și o trase afară din casă.

– Privește, spuse el, arătîndu-i zăpada ce acoperea totul. Arăta ca o ilustrată.

Mallory își puse mănușile.

– Frumos, dar rece, spuse ea. Am face bine să ne mișcăm pînă nu ne îngheață sîngele.

– Nu îngheață așa de repede.

– Crede-mă. Știu eu cum e sîngele meu. Degetele de la picioare deja au înghețat. Și nasul.

– Nu zău? zise el, zîmbindu-i. Ce parte a anatomiei tale urmează?

– Urechile, spuse ea. Își îndoi coatele și începu să alerge pe loc. Trebuie să-mi mențin sîngele în mișcare.

Michael rîse și își scoase mănușile din buzunar. Mallory continua să țopăie pe loc. Din celălalt buzunar, Michael scoase o căciuliță albastră tricotată.

– Urechile le pot proteja, zise el. Mama mi-a

făcut asta.

– E drăguță, spuse ea, fără să se oprească.

– Mallory, oprește-te o clipă cît să-ți pun asta pe cap.

– Oh, zise ea oprindu-se. Dar ce se va întîmpla cu urechile tale?

– Eu am sînge de bărbat. Nu îngheață în următoarele douăzeci de minute.

Îi îndesă căciula pe cap, controlînd cu grijă dacă urechile sînt complet acoperite. Apoi își băgă mîinile înmănușate prin părul ei, aranjîndu-i șuvițele lungi în față. Ea stătu nemișcată, de-abia respirînd și-i privi fix fața care era atît de aproape de a ei. Ochii li se întîlniră... și apoi buzele.

Degete, nas și urechi înghețate fură date uitării cînd simți căldura sărutului lui pătrunzîndu-i în corp, ca un foc de pădure. Își ridică mîinile peste jacheta lui, pentru a-i înconjura gîtul, și el o trase mai aproape. Hainele groase, cu care erau îmbrăcați nu diminuară cu nimic senzația uimitoare de a fi ținută în brațe de Michael. Fulgi uriași de zăpadă cădeau peste ei acoperindu-i, dar nici unuia dintre ei nu părea să-i pese. În cele din urmă, Michael gemu și se desprinse din îmbrățișare.

– Eu... începu el, apoi tuși pentru a-și recăpăta vocea. Nu-și slăbi strînsoarea din jurul ei. Nu știu ce părere ai tu, spuse el, dar eu m-am încălzit. De fapt, pot zice chiar că sînt un pic cam supraîncălzit.

– Oh, Michael, șopti ea. Michael.

– Da?

– Nimic. Doar Michael. Cînd mă săruți în felul acesta nu mai găsesc nimic inteligent de spus.

– Eu aș putea recunoaște că te doresc, că vreau să fac dragoste cu tine, dar nu sînt sigur că e ceva deosebit de inteligent.

– De ce nu e? întrebă ea, apoi respiră adînc. Spune-i, se gîndi ea. Era timpul să nu mai fie timidă, să renunțe la jocuri și la aluzii răutăcioase. Vreau să fac dragoste cu tine, Michael, zise Mallory. Te doresc foarte mult.

El respiră adînc și își strînse brațele în jurul ei. Își ridică privirea spre cer și rămase așa o clipă lungă, lăsînd în mod intenționat fulgii să-i cadă pe față. Cînd o privi din nou, Mallory fu uimită să constate o urmă de dure întipărită pe fața lui.

– Nu știu ce să fac. Te doresc al naibii de mult, Mallory. N-am fost niciodată pînă acum într-o astfel de situație. Niciodată. Mi-e o frică de moarte

să fac pasul ăsta cu tine.

– Michael...

– Vino, spuse el, dîndu-i drumul din brațe și luînd-o de mînă. Hai să ne plimbăm. Să nu uităm că sîngele tău îngheață repede. Ce-ți fac degetele de la picioare?

– Bine.

Mallory își mușcă nervoasă interiorul obrazului cît timp se plimbară. Privi în jur copacii înalți acoperiți în întregime de zăpadă, dar nimic nu reuși s-o înveselească. Era mult prea conștientă de mîna puternică a lui Michael care o ținea strîns, de corpul lui lîngă al ei și de liniștea apăsătoare.

Era liniște, mult prea multă liniște și era sigură că Michael îi putea auzi bătăile sălbatice ale inimii. Și totul în jur era alb. Ce semnifică culoarea alb? se gîndi ea. Însemna oare nou? Începutul? Sau era culoarea singurătății pe care ea o căutase? În interiorul lui Michael se dădea o luptă, o luptă puternică cu sentimentele pe care le avea pentru ea. Voia să facă dragoste cu ea, dar găsea în interiorul lui forța necesară pentru a se rupe de ea. Oh, Michael!

– Mallory, începu el, întrerupînd tăcerea, îmi înțelegi teama? Știu că nu-i frumos să vorbesc

despre femeile din trecutul meu, dar vreau să înțelegi. N-am făcut niciodată sex doar ca să fac, ca să-mi satisfac nevoile organismului. Am dăruit atît cît am primit, am făcut dragoste. Le-am respectat pe acele femei, mi-a făcut plăcere compania lor, atît în pat, cît și în afara patului. Dumnezeule, nu-mi vine să cred că mă plimb și discut despre viața mea sexuală.

– Continuă, spuse ea încet. Te ascult.

– N-am făcut niciodată promisiuni deșarte, n-am mințit. Acele femei au știut întotdeauna pe ce poziție se aflau. Da, le-am respectat și mi-au plăcut, dar nu m-am implicat emoțional, nu cu adevărat. Nu ți se pare că sună îngrozitor?

– Nu, înțeleg.

– Dar cu tine e altfel, nu vezi? Emoțiile mele sînt total scăpate de sub control în ceea ce te privește. Am simțit un bolovan în stomac, seara trecută, cînd ai ajuns tîrziu acasă. Nu mi-am putut-o scoate din minte pe Amy, pentru că era importantă pentru tine, și... La naiba, lista ar putea continua la nesfîrșit. Simt că vreau să te protejez, mă simt posesiv și chiar gelos în ceea ce te privește. N-am mai ținut la cineva atît de mult, încît să fiu gelos, de cînd eram în clasa a șaptea. Îți spun,

Mallory. Pur și simplu nu mă pot controla.

– Și nu ești fericit din cauza asta, nu-i așa? întrebă ea, înghițindu-și nodul pe care-l simțea în gît.

– Drace, nu, nu sînt!

– Oamenii se schimbă, Michael.

– Eu nu. Ți-am mai spus asta.

– Da, îmi amintesc.

– Și ai fost de acord să mă ajuți să trec prin criza asta. De aceea ne aflăm aici. Am crezut că, petrecînd cît mai mult timp cu tine, voi... ei bine, pînă acum, tot ce-am obținut este o durere în abdomen, pentru că vreau să fac dragoste cu tine. Și odată cu această dorință vine și frica. N-am iub... n-am fost niciodată implicat emoțional cînd am făcut dragoste cu o femeie.

– Doar o tăvăleală bună în pat, spuse Mallory. Să te ia naiba, gîndi Mallory. Nu știa dacă să izbucnească în lacrimi sau să-l lovească. Michael începea să se coloreze în toate nuanțele de portocaliu. Își interzicea să recunoască că ține la ea. Cînd vorbise despre sentimentul protector pe care-l simțea față de ea, vorbise ca despre o boală. Nervii ei erau deja întinși la maximum. Nu mai putea suporta. Și te-ai simțit bine cu toate,

adăugă ea, făcînd un gest scurt cu mîna.

– Mda, păi, așa ceva. N-a fost sex emoțional, înțelegi, dar nimic aproape de... Ei bine, știi tu.

– Dumnezeule, Michael, îți este oare cuvîntul dragoste atît de respingător, încît nici nu-l poți pronunța? Oamenii se îndrăgostesc în fiecare zi unii de alții. Se căsătoresc, fac copii, își petrec restul vieții împreună. Nu este o sentință de închisoare pe viață. Este un mod de a trăi.

– Nu pentru oameni ca noi, Mallory. Noi nu trăim în felul acesta. Noi știm exact cine sîntem, ce vrem, spre ce direcție ne îndreptăm. Fără complicații inutile. Sîntem foarte asemănători, ca două boabe de mazăre într-o păstaie.

Asta era prea mult! O furie, imposibil de controlat, izbucni în interiorul lui Mallory și își smuci mîna din mîna lui Michael. Era furioasă, rănită și derutată și nu știa cu ce să înceapă.

– Cum îndrăznești să-mi spui mie cine sînt și ce vreau, strigă ea furioasă.

– Ce? Ce s-a întîmplat cu tine?

– Tu, asta s-a întîmplat cu mine. Mi-ai lipit o etichetă. Crezi că mă cunoști de la A la Z, dar nu mă cunoști deloc. Am făcut tot ce mi-ai cerut, ți-am urmat ordinele. Ei bine, știi ce? M-am săturat! Am

şi eu drepturi, domnule Patterson. Şi am visuri dorinţe şi necesităţi. Ai spus că a face dragoste este ceva la care trebuie să consimtă amîndoi.

El întinse mîna după ea.

– Mallory...

– Taci din gură, spuse ea, ferindu-se de mîna lui, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Noi doi n-am consimţit asupra nici unui lucru. Eu m-am supus. Ei bine, s-a terminat. Cum rămîne cu dorinţele mele? Vreau să faci dragoste cu mine, Michael. Cred că este crud din partea ta că vrei cu atîta disperare să-ţi separi latura emoţională de cea fizică. Cred că este crud că nu te-ai gîndit nici măcar o secundă la ce-mi faci mie în felul ăsta.

– Uite, eu...

– Nu merit aşa ceva, Michael? întrebă ea, dîndu-se înapoi, în timp ce lacrimile începeau să-i curgă repede pe obraji. Trebuie ca totul să fie sub controlul tău? Nu meriţă să-ţi asumi riscul de a face dragoste cu mine?

Se dădu încă un pas înapoi şi se izbi de trunchiul unui copac. Impactul loviturii scutură crengile şi o cantitate mare de zăpadă căzu pe Michael.

– Aaah! strigă el. La naiba, e rece! Mi-a intrat pe sub jachetă.

Ce era atît de amuzant, Mallory nu-şi dădea seama, dar era. Aşa că începu să rîdă. Rîse pînă cînd nu mai putu respira şi se îndoi, ţinîndu-se cu mîinile de burta care o durea. Rîse pînă cînd lacrimile de supărare fură înlocuite cu lacrimi de veselie. Rîse pînă privi faţa lui Michael. Atunci se opri.

– O-ho, spuse ea, văzîndu-i expresia furioasă.

– Îmi pare bine că ţi se pare amuzant, domnişoară Carson, şuieră el printre dinţi, înaintînd către ea.

Încă un hohot de rîs scăpă de pe buzele lui Mallory, apoi se întoarse şi o luă la goană spre casă. El se răsuci, alunecă cu un picior şi aterizâ cu burta în zăpadă.

– Vino înapoi! strigă el. Se chinui să se ridice în picioare, mai alunecă o dată, apoi porni după ea.

În timp ce se îndrepta spre casă, Mallory se gîndi că ar alerga mai repede dacă ar înceta să mai rîdă. Picioarele lungi ale lui Michael o vor ajunge foarte curînd şi nu putea spune că el era în cea mai bună dispoziţie. Ar putea s-o omoare şi s-o ascundă sub zăpadă şi nimeni nu i-ar găsi

corpul pînă la primăvară.

Casa începu să se vadă, iar Mallory se bucură în sinea ei. Tăie prin curte şi ajunse la uşa de la intrare. După ce o trînti, se rezemă cu spatele de ea, răsuflînd uşurată. O clipă mai tîrziu fu împinsă în faţă, cînd Michael intră ca o vijelie în casă. Ea merse cu spatele, alunecînd pe parchet, pînă se lovi de spateaza canapelei. Se aruncă peste canapea şi ateriză pe pernele moi. În clipa următoare o arătare uriaşă, cu hainele complet ude, apăru şi se trînti peste ea, acoperindu-i corpul în totalitate.

– Michael, spuse ea, în timp ce ochii albaştri îi sclipeau amuzaţi, drăguţ că te-am întîlnit aici. Apropo, cîntăreşti o tonă.

– Nu, nu cîntăresc o tonă, spuse el. E zăpada. Grea, udă şi rece. Zăpada care m-a udat pînă la piele. Zăpada care m-a transformat într-un bloc masiv de gheaţă. Zăpada scuturată pe mine de către tine.

– Nu de mine. Copacul a scuturat-o. Oh, ar fi trebuit să vezi ce mutră ai făcut. Unică, absolut unică. Hai, dă-te jos de pe mine, ca să ne schimbăm hainele astea ude.

– Nu.

– Poftim?

– Nu, nu mă dau jos de pe tine.

– Mă strivești.

– Nu te strivesc. Îmi susțin greutatea în mîini și știi asta foarte bine.

– Vom face pneumonie.

– Focul ne va încălzi. Te simți bine sub mine, Mallory, cu hainele ude și tot restul. Foarte bine.

– Oh, spuse ea încet, perfect conștientă de fiecare strop de masculinitate din el... haine ude și restul.

– Fiecare cuvînt pe care l-ai spus e adevărat, continuă el. Am fost egoist și crud. Am fost atît de răscolit de propriul meu zbucium interior, încît nu m-am gîndit nici o clipă la tine, la sentimentele tale. Îmi pare rău. Îmi pare cu adevărat rău. Știu că nu faci sex ocazional și sînt mîndru că vrei să faci dragoste cu mine. Și, Mallory, meriți să risc să-mi pierd complet controlul asupra sentimentelor mele. Voi rezolva asta cu mine însumi dacă se va întîmpla, dar, doamnă, da, meriți acest risc.

– Oh, Michael, șopti ea.

– Voi face dragoste cu tine și pentru tine, spuse el cu vocea răgușită de pasiune. Chiar acum. Chiar aici. Pe această pătură din fața cămi-

nului. Prin consimțământul amîndurora. Consimți, nu-i așa, Mallory? întrebă el, cu buzele aproape lipite de ale ei. Nu-i așa?

Răspunsul ei fu un sunet înfundat, acoperit de gura lui Michael. Sărutul fu devastator și ea nici nu observă că el îi descheiase haina, pînă cînd nu simți mîna lui înmănușată pe abdomenul ei. Valuri de dorință explodară în interiorul ei și începu să se miște nerăbdătoare sub el.

– Pauză, șopti el, ridicîndu-se. Stînd lîngă canapea, el își scoase repede mănușile și jacheta. Mallory se așeză pe canapea și începu cu mîini tremurătoare să-și scoată mănușile, pantofii, ciorapii uzi și căciula albastră. Cu spatele la Michael își coborî încet haina de pe brațe.

Acesta era momentul, cînta inima ei. Momentul pe care-l așteptase, pentru care se rugase atîta. Va face dragoste cu bărbatul pe care-l iubea.

– Mallory.

Vocea lui era ca o catifea de culoare indigo, se gîndi ea visătoare și se întoarse încet cu fața spre el.

Pulsul i se acceleră cînd privirea se opri asupra corpului lui gol. Flăcările din cămin îl luminau, făcîndu-i pielea bronzată să lucească precum o

statuie. Pieptul lat şi picioarele musculoase erau acoperite cu cîrlionţi de păr întunecat. Erecţia puternică îi arăta dorinţa pentru ea..

Acesta era Michael. Bărbatul. În toată splendoarea lui. Era tot şi mai mult chiar decît îşi închipuise ea vreodată.

– Michael! Numele lui suna ca o rugăminte, pe buzele ei.

El se apropie şi-i cuprinse faţa în mîini. Îi sărută fruntea, obrajii, vîrful nasului, gura. Ea îşi plimbă mîinile pe pieptul lui, savurînd senzaţia produsă de părul şi de muşchii lui de oţel. El apucă marginea tricoului ei şi i-l scoase peste cap. Apoi îi scoase sutienul şi-şi ţinu respiraţia în faţa frumuseţii ei.

– Frumoasă, spuse el, cuprinzîndu-i în mîini sînii goi. Eşti atît de frumoasă!

Îşi puse mîinile pe mijlocul ei şi-şi aplecă capul pentru a-i cuprinde în gură sfîrcul de un roz întunecat. Mallory suspină de plăcere şi se prinse de umerii lui. El se mută la celălalt sîn şi ea îşi arcui spatele şi închise ochii pentru a savura fiecare senzaţie.

– Michael, şopti ea. Oh, te rog.

El îngenunche în faţa ei, mîngîindu-i pielea

mătăsoasă de pe coapse. Picioarele nu o mai susținură și ea îngenunche în fața lui, iar el îi supse cu putere gura.

Dintr-o singură mișcare o ridică în brațe, apoi se lăsă jos, împreună cu ea, pe pătura din fața căminului. Ea se lipi de corpul lui puternic, în timp ce continuau să se sărute sălbatic. Singurele zgomote care se auzeau erau focul care trosnea și respirațiile lor întretăiate.

Michael o înălță deasupra corpului său pentru a putea ajunge din nou la sîni. Începu să traseze cercuri cu limba-n jurul unuia, apoi îl trase cu putere în gură. Ea îi șopti numele, gemînd de plăcere.

Apoi, el se rostogoli astfel că ea ajunse sub el. O privi direct în ochi, iar Mallory văzu că ai lui erau întunecați de dorință.

– Spune-o din nou, spuse el cu vocea încărcată de pasiune. Spune-mi că mă dorești. Spune-mi, Mallory.

– Da, oh, da, te doresc. Te rog, Michael, nu mă face să mai aștept. Am atîta nevoie de tine.

El o pătrunse încet, privindu-i fața, în timp ce se adîncea în ea. Ea zîmbi și se desfăcu pentru a-l primi. El pătrunse adînc, tot mai adînc, unin-

du-şi corpul cu al ei şi devenind unul singur. Apoi o sărută uşor, aproape reverenţios şi începu să se mişte.

Îşi strecură mîinile sub şoldurile ei şi o ridică spre el, începînd străvechiul dans al dragostei. Ea îi primi fiecare mişcare fără să ezite, strigînd de plăcere. Culorile aprinse ale pasiunii o orbiră şi se agăţă de el cu putere.

Dragostea lui Michael era aşa cum îşi închipuise: bogată, sinceră. El dăruia şi ea primea bucuroasă ceea ce el oferea, răspunzîndu-i cu toată inima ei. Se înălţă sus, tot mai sus, căutînd, pînă ce curcubeul care o cuprinse dispăru şi ea cunoscu extazul absolut.

– Michael! strigă ea.

El îi acoperi gura cu a lui, în timp ce corpul i se cutremură. Apoi se prăbuşi peste ea, îngropîndu-şi faţa în părul ei parfumat. Nici unul nu vorbi şi nu se mişcă. Focul trosnea, iar ei stăteau întinşi la căldura lui. Apoi, el se ridică şi-i privi faţa îmbujorată.

– Incredibil, spuse el, cu vocea încă plină de dorinţă. N-am simţit niciodată... Incredibil.

– Da, aşa eşti, spuse ea zîmbind.

– Nu eu. Noi. Împreună. Sînt prea greu?

– Nu, ești minunat.

– Mă voi da la o parte. Pe săptămîna viitoare. Îi plasă mici sărutări de-a lungul gîtului.

– S-ar putea să ni se facă foame pînă atunci, spuse ea, rîzînd.

El își scutură capul și-i zîmbi.

– Aș renunța chiar la untul de alune și la maioneză, ca să fac dragoste cu tine.

– Fir-aș a naibii! Nu zău?

El aproba din cap, apoi zîmbetul îi dispăru.

– Nu vreau să încep să mă gîndesc acum, Mallory, spuse el cu voce scăzută. Ceea ce am împărțit amîndoi a fost fantastic. Tot ce vreau să fac este să te privesc, să te sărut, să te simt. Vreau să-mi umplu simțurile de tine, Mallory Carson. Mă voi gîndi mai tîrziu, zise, aplecîndu-și capul spre al ei. Mult mai tîrziu.

Dorința îi cuprinse din nou. Plutiră din nou împreună spre tărîmul de culori și zăboviră acolo. Apoi Mallory îl strînse pe Michael cu putere în brațele sale. Își lipi buzele de umărul lui și-i gustă pielea sărată.

El se întinse și trase cuvertura de pe canapea peste ei. Apoi, la lumina slabă a focului, adormiră, ținîndu-se în brațe.

Mallory deschise ochii şi se întrebă ameţită unde se afla. În timp ce somnul i se risipea, întoarse capul şi-l văzu pe Michael dormind.

Era atît de frumos, se gîndi ea. Chiar şi adormit avea acea aură a puterii. Făcuseră dragoste...Nu existau cuvinte care să descrie, care să exprime extazul trăit. Dumnezeule mare, cît îl iubea!

Se mişcă puţin pentru a-şi privi ceasul şi fu şocată să constate că era ora cinci după-amiază. Stomacul ei scoase un sunet care-i aminti că nu mîncase nimic de dimineaţă.

Dar nu voia să părăsească paradisul braţelor lui Michael. Nu voia să-l trezească din somnul atît de liniştit, pentru că atunci va începe să se gîndească la ceea ce se întîmplase între ei. Spusese că va amîna orice gînd, va închide toată această întîmplare într-unul din sertarele minţii lui, dar ea ştia că nu putea rămîne acolo la nesfîrşit.

Dacă va fi furios pe sine că n-a rezistat în faţa dorinţei fizice? Dacă îi va părea rău că au făcut dragoste? Nu, hotărî Mallory, nu se va întrista şi nu va suferi acum, pentru lucruri care nu se petrecuseră încă. Dar dacă...

O mînă caldă se aşeză peste abdomenul ei

și ea tresări surprinsă.

– Cineva cîntă aici la o chitară bass, spuse Michael cu voce somnoroasă. Ți-e foame?

– Mor de foame, răspunse ea, întorcîndu-se cu fața spre el și zîmbind.

– Hai să facem un duș, apoi vom mînca. Facem duș separat, altfel nu vom mai ajunge să mîncăm niciodată. Voi fi un gentleman și te voi lăsa pe tine mai întîi.

– Vrei de fapt să găsești baia încălzită și plină de aburi.

– Mă voi încălzi și voi scoate aburi, dacă nu-ți iei fundul ăsta drăguț de lîngă mine, spus el, căutîndu-i sînii cu mîna.

– Am plecat.

Îl sărută repede, apoi traversă camera. Își luă geanta de voiaj și peste cîteva minute se afla deja sub apa fierbinte a dușului. Sînii îi erau sensibilizați de mîngîierile lui Michael, iar corpul o durea din cauza dormitului pe podea. Dar se simțea minunat. În dormitorul lui Michael se îmbrăcă în pantaloni de catifea reiată de culoare neagră și un tricou mov de angora. Apoi, fluierînd veselă intră în living.

Zîmbetul îi dispăru cînd îl văzu pe Michael.

El înteţise focul din cămin şi stătea gol în faţa lui, frumos ca o statuie. Se sprijinea cu mîinile de marginea poliţei cu atîta putere, încît încheieturile degetelor i se albiseră. Ea îl văzu respirînd adînc, cutremurîndu-se, iar apoi umerii îi căzură, zdrobiţi parcă de greutatea gîndurilor care-l frămîntau.

Un fior rece o străbătu pe Mallory. În interiorul lui Michael se dădea o bătălie. Cine oare va cîştiga?

Capitolul Opt

– Dușul îți aparține, zise Mallory, forțîndu-se să imprime o notă de veselie vocii ei.

– Ce? Michael se întoarse și o privi. Oh, da, mă duc imediat. O sărută în grabă pe buze cînd trecu pe lîngă ea, apoi își luă valiza și dispăru în baie.

Mallory îl urmări cu privirea, simțind o durere puternică în inimă. Era clar, își zise ea, că făcuse acel lucru pe care-l amînase mai devreme. Nodul pe care-l simți în gît îi arăta că nu era deloc optimistă în privința rezultatului.

Oftînd, își luă hainele ude și le agăță la spălătorie. Apoi pregăti masa și scoase din frigider ingredientele pentru o salată.

– Mîncăm fripturi la cină, spuse Michael, intrînd în bucătărie. Era îmbrăcat în blugi și un tricou vișiniu. Fripturi mari, groase, în sînge. Faci o salată. Foarte bine. Ce altceva? Știu. Vom încălzi pîinea franțuzească. Mamă, ce foame îmi e!

Ea îl privi, căutînd pe fața lui un semn care să-i arate că acea veselie era forțată, dar nu găsi nimic. El scoase două fripturi din frigider, exclamă ceva legat de subțirimea lor, le spălă și le puse apoi pe grătarul din cuptor.

Avea nevoie să mănînce, își spuse Mallory. Poate că după ce va mînca, va pricepe mai ușor acțiunile lui Michael. Știa că îl găsise adîncit în gînduri în fața focului. Simțise practic emanînd tensiunea care-l consuma pe dinăuntru. Acum era vesel și binedispus. Chiar fluiera!

În timp ce rupea salata, Mallory privi afară pe geam. Ninsoarea se oprise și se înserase. Norii cenușii mai acopereau încă cerul, acoperind stelele. Mallory avea senzația că ea și cu Michael ajunseseră pe un tărîm necunoscut, precum Dorothy în ținutul Oz. Dar acea călătorie fusese

un vis, pe cînd ceea ce trăiau ei era realitate. Doamne, nu voia ca Michael să o părăsească. Îl iubea, voia să-şi petreacă tot restul vieţii alături de el. Şi mai spunea, că nu visa cu ochii deschişi!

– Hei, îţi aduci aminte de mine? zise el, cuprinzînd-o cu braţele după mijloc.

Smulsă din visare, ea îl privi peste umăr.

– Nu. Cine eşti?

– Sînt tipul care a făcut dragoste cu tine în faţa focului.

– Ce a făcut? Unde?

El o răsuci şi o lipi de el.

– Hai să vedem dacă îţi pot reîmprospăta memoria, spuse el.

Gura lui se lipi de a ei şi ea oftă de plăcere. Îşi plimbă mîinile peste spatele lui, savurînd căldura pe care o degaja. Inima îi bătea repede cînd el îşi ridică privirea.

– Ei bine? o întrebă el.

– Îmi amintesc cine eşti, spuse ea, zîmbindu-i. Mikey, nu-i aşa?

El chicoti şi o lovi peste fund. În timp ce Michael întoarse fripturile pe cealaltă parte, ea băgă pîinea în cuptor să se încălzească. Curînd mirosul de pîine caldă şi friptură în sînge umplu încăperea

și stomacul ei făcu din nou zgomot.

– Am auzit, spuse Michael. Ar fi mai bine să te hrănesc înainte de a muri de foame. Stai jos, doamnă: masa este gata.

Mîncarea fu delicioasă și nici unul nu vorbi cîteva minute, pînă ce își potoliră foamea. Mallory tocmai ducea furculița la gură cînd văzu o încruntătură pe fața lui Michael.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea.

– Nu, doar... hai să ne bucurăm de acest weekend, bine? Fără discuții aprinse, fără să ne căutăm în suflete. Vreau să fiu cu tine. Să rîdem și să vorbim. Să facem dragoste. Orice altceva mai poate aștepta. Nu îți ordon, ci te rog. Ai avut dreptate cînd ai spus că pînă acum eu am condus totul. Ce părere ai? Vrei să uităm de restul lumii cît sîntem aici?

– Da, spuse ea zîmbind. Sună minunat. Timp împrumutat, gîndi ea. Momente furate. Nebunesc sau nu, avea de gînd să facă așa cum o rugase el.

– Dacă nu îți poți termina friptura, spuse el, aplecîndu-se și privind în farfuria ei, te ajut eu.

– Atinge-te numai și te înțep cu furculița asta. Am de gînd să mănînc pînă la ultima bucățică.

– Uhu, zise el, dîndu-se înapoi în scaunul lui. Eşti periculoasă în acţiune.

– Şi tu eşti la fel, Patterson, spuse ea, mişcîndu-şi sprîncenele.

– Îmi place cînd vorbeşti urît.

Ea rîse. Pe toată durata mesei vorbiră despre filmele pe care le văzuseră, despre campionatul de baschet de la Universitatea din Arizona şi diverse alte subiecte neutre. Încă nu terminaseră de vorbit cînd terminară de mîncat şi se apucară să strîngă împreună în bucătărie.

– Mary Louise te-a învăţat să găteşti? întrebă Mallory în timp ce ştergea masa.

– Da. Mă punea să stau pe un scăunel şi să fac prăjituri încă de pe vremea cînd mergeam la grădiniţă. Mai tîrziu m-a învăţat să pregătesc o masă completă. Spunea că soţia mea trebuie să-mi fie partener, nu servitoare. Tata era răspunzător cu spălatul rufelor. Părinţii mei aveau destui bani ca să ia o menajeră care să facă toate astea, dar au considerat că e important să învăţ să-mi port singur de grijă.

– E foarte bine, spuse Mallory. Pari să fi avut o copilărie fericită.

– Am avut. Aproape perfectă. Cîteva bătăi

în timpul şcolii, dar nimic semnificativ.

– Bătăi cu pumnii? De ce?

– Odată, cînd eram în clasa a şasea, am avut concurs de făcut prăjituri şi i-am spus unei fetiţe că a ars prea tare prăjiturile, iar alteia că trebuia să cearnă făina de două ori, dacă voia ca prăjitura să nu fie tare ca piatra. Una din fete mi-a spart nasul.

– Bine ţi-a făcut, spuse Mallory, rîzînd.

– Nici unul dintre băieţi nu îndrăznea să se lege de mine, pentru că eram mai mare decît ei. Am făcut sport pe toată durata liceului şi şi-au dat seama curînd că nu trebuie să se pună cu mine. Îmi place să gătesc. Începi de la nimic şi poţi să faci tot ce vrei.

– Eşti stăpîn pe situaţie, zise ea repede, aşezînd scaunele în jurul mesei.

– Da, cred că da. Nu m-am gîndit niciodată pînă acum. Bine, acum dacă am terminat, hai să ne bem cafeaua în faţa focului. Se aşezară pe pătură şi se sprijiniră de canapea, întinzîndu-şi picioarele spre foc. Pentru un timp, nici unul nu vorbi.

– Focul ăsta este de-a dreptul hipnotic, spuse Michael în cele din urmă.

– Da, m-a topit de tot.

– Mallory... Privi în ceaşca de cafea. Sînt foarte bucuros că eşti aici. E foarte plăcut să stau cu tine în faţa focului. Îţi mulţumesc pentru... pentru tot.

Mulţumesc şi la revedere? se întrebă ea. A fost minunat, poate ne mai întîlnim?

– Vrei să guşti o baclava? o întrebă el.

– Ce? Oh, nu, sînt încă plină de la cină. Mănîncă dacă vrei.

– Mai pot să aştept. Îi dădu la o parte părul de pe faţă. Aş vrea să dorm în patul meu la noapte, Mallory, spuse el. Vreau să fac dragoste cu tine şi apoi să mă trezesc lîngă tine mîine dimineaţă. Din nou repet, nu-ţi ordon, ci te rog. Se opri şi o privi direct în faţă. Vrei?

– Da. Da, vreau. Ce părere ai de asta? N-am petrecut niciodată o noapte întreagă cu un bărbat, nu m-am trezit niciodată lîngă cineva pe care... Pe care să îl iubesc, continuă ea în gînd. Ce vreau să spun este că eu...

El o întrerupse.

– Sînt încîntat şi onorat să aud asta. Eşti o femeie rară şi deosebită, Mallory Carson.

Ea îi zîmbi, un zîmbet plin de căldură, apoi

se priviră unul pe altul o clipă lungă. O emoție, pe care Mallory n-o putu descifra, îi străbătu fața lui Michael și ea își aplecă fața spre el pentru a-l studia.

– Am ceva pe nas?

– Nu, dar uneori treci foarte repede de la o stare la alta, asta-i tot. E dificil să țin pasul cu tine. Dar, de fapt, am știut de la început că ești iute ca o rachetă.

– Da, spuse el, întorcînd capul și privind în foc. O rachetă. Și un tip controlat, stăpîn pe situație. Așa-i?

– Da, aș spune că a fost o descriere ce ți se potrivește perfect.

El rîse. Un rîs care-i provoca fiori lui Mallory. Îl privi, în timp ce-și termina cafeaua, apoi puseră cești goale lîngă cămin. După ce mai adăugă un buștean pe foc, se așeză, oftînd lîngă ea.

– Ce s-a întîmplat, Michael? întrebă ea. Puse mîna pe umărul lui și-i simți mușchii tensionați. Știu că ai spus că nu vrei ca ceva să-ți tulbure acest weekend, dar e evident că te frămîntă ceva. Ești ca o coardă întinsă.

El își lăsă capul pe spate și o privi derutat.

– Mă cunoști atît de bine? o întrebă el. Întot-

deauna am crezut că mă pricep să-mi ascund sentimentele și problemele destul de bine. Nimeni, în afara mamei mele n-a reușit să vadă dincolo de masca pe care mi-o pun.

– Te cunosc atît de bine, spuse ea. Dar și tu simți cînd sînt supărată.

– Tu dai măcar niște indicii. Arunci o tonă de zăpadă peste cine te-a supărat.

Ea izbucni în rîs.

– Nu eu am făcut-o, ci copacul.

– Voi bate copacul. Ah, Mallory. Vino aici. Își petrecu brațul după umerii ei. Fără discuții și gîndit în profunzime, îți amintești?

Ea se ghemui mai aproape, așezîndu-și capul pe umărul lui. El începu să-i mîngîie încet brațul, într-un fel care-i produse fiori.

– Ți-e frig? o întrebă el.

– Deloc.

Flăcările dansau și trosneau, în timp ce ei stăteau și le priveau. Mallory zîmbi simțindu-l pe Michael că se relaxează, simțind tensiunea dispărînd din corpul lui puternic.

Da, îl cunoștea, gîndi ea. Îl cunoștea și îl iubea. La suprafață părea că știe exact cine este și ce vrea. Era cu siguranță invidiat pentru stăpî-

nirea de sine de care dădea dovadă, de cei care nu încetau să-şi pună întrebări şi să se îndoiască.

Dar ea îl cunoştea foarte bine. În clipa de faţă era foarte nesigur, derutat de emoţiile pe care ea i le producea. Lupta împotriva lor, furios că aşa ceva i se întîmplă tocmai lui.

El chicoti deodată şi ea îşi înclină capul într-o parte pentru a-l privi.

– Mă gîndeam, spuse el, la mamele noastre. Dacă nu a fost cu adevărat un concurs de bridge, s-ar putea să se fi plictisit şi să-şi fi încercat norocul la schi.

– Oh, te rog, nu spune aşa ceva. N-aş putea suporta aşa ceva.

– Sînt într-adevăr o figură, nu-i aşa?

– Michael, cum a murit tatăl tău?

– Un accident de avion. O furtună nenorocită s-a produs pe neaşteptate în munţi, cînd el zbura spre casa de la Denver. Avionul s-a prăbuşit. Vocea lui era lipsită de orice emoţie, ascunzînd durerea pe care el o simţea de pe urma acestei pierderi.

– Îmi pare rău, Michael, zise ea, atingîndu-i braţul.

El oftă.

– Da. Dar tatăl tău?

– Cu mulţi ani în urmă, înaintea zilei de naştere a mamei mele, a trebuit să meargă cu nişte afaceri la Phoenix. Era hotărît să-şi petreacă cu ea acea zi, aşa că a pornit înapoi în timpul nopţii. Nici nu ieşise din oraş, cînd a fost lovit de un şofer beat. Poliţia a sunat-o pe mama şi ea a zburat imediat la spitalul din Phoenix. Aveam doar zece ani, aşa că m-a lăsat la o vecină.

– Şi?

– A mai trăit doar cîteva ore după ce ea a ajuns la spital.

– La naiba, spuse Michael, clătinînd din cap. Amîndoi au murit pe drumul spre casă, în timp ce se întorceau la familiile lor. Şi soţiile lor au rămas singure. Se ridică în picioare şi rămase în faţa focului, îndesîndu-şi mîinile în buzunarele de la spate ale blugilor. Privi fix focul ce ardea în cămin.

– Există diferite riscuri în dragoste, Michael, atît fizice, cît şi emoţionale. Dar sînt convinsă că nici părinţii tăi, nici ai mei, n-ar proceda altfel, dacă ar lua-o de la început.

El nu răspunse, ci continuă să privească focul.

– Oh, nu înţelegea? se gîndi ea. Îşi riscase

o dată sentimentele, atunci cînd făcuse dragoste cu ea. Şi acum, toate spaimele lui erau mai aproape de suprafaţă, reflectîndu-se în durerea care îi era întipărită pe faţă şi în ochi.

Cît de mult ar fi dorit să-l ia în braţe, să-l liniştească şi să-l asigure de dragostea ei. I-ar fi spus că-l iubeşte, o dată şi încă o dată, i-ar fi spus că bucuriile pe care le-ar putea trăi împreună ar fi cu mult deasupra riscurilor.

Dar acestea erau numai cuvinte. Cuvinte ce puteau fi strivite de îndoielile şi spaimele lui. Sentimentele lui faţă de ea erau situate undeva în adînc şi trebuiau protejate cu grijă şi răbdare. Ţinea la ea, ştia acest lucru. Dragostea pentru ea era în inima lui, aşteptînd ocazia să se dezvolte. Dar lăsată singură şi neglijată, ar fi murit.

– Mallory, spuse el cu o voce încordată, întorcîndu-se cu faţa spre ea.

– Da?

– Vrei o baclava?

– Vreau mai multe chiar, spuse ea, zîmbindu-i.

– Mă duc să le aduc, zise el, pornind spre bucătărie. Aduc şi nişte furculiţe ca să le putem mînca.

Ea îl privi, mergînd prin cameră, înțelegînd că el împingea dn nou totul undeva, în adîncul minții lui. Așa să fie! Va aștepta și nu va renunța la el fără să lupte. Își va avea propria panglică roz de satin. Încrederea în ea însăși. Avea clasă. Avea o inimă plină de dragoste pentru Michael Patterson.

El se întoarse cu baclavalele și două furculițe lungi, declarînd că era campionul baclavalelor din statul Arizona. Ea îi scoase limba și-i spuse că îl întrecea cu ochii închiși.

– Arma dumneavoastră, doamnă, spuse el, întinzîndu-i furculița. Vreau numai să te avertizez că eu am vorbit serios. Crocante la exterior, zemoase în interior, baclavalele mele vor fi catalogate o adevărată artă culinară.

– Îmi pare rău prietene, spuse Mallory. Ți-ai găsit nașul. Am fost campioană la baclavale cînd aveam paisprezece ani, în echipa de cercetași. Te întreci cu o profesionistă, Patterson.

– N-ai nici o șansă, Carson.

În următoarea oră se distrară de minune. Se acuzară unul pe altul că a trișat, rîseră încîntați cînd unul din ei nu nimerea baclavaua direct în gură și se îndopară, pînă nu mai putură, cu prăji-

turile însiropate.

– Declar scorul egal, spuse Michael în cele din urmă. Simt că mor. De ce am mîncat atît de multe? Mă doare stomacul de mor!

– Da? spuse Mallory. Eu nu am nimic.

– Ah, da? Întotdeauna ai tenta asta verzuie, ha?

Ea rîse şi se trînti pe pătură, ţinîndu-se cu mîinile de burtă.

– Ceea ce ne trebuie acum, spuse el, lăsîndu-şi uşor corpul peste al ei, este ceva care să ne abată gîndurile de la starea precară a burţilor noastre. Zîmbi spre ea. Ai vreo propunere?

– Păi, să vedem. Am putea vorbi despre vreme sau despre situaţia economiei.

– Două propuneri, zise el, aplecîndu-şi încet capul spre al ei. Încă una şi e rîndul meu.

– Am găsit. Legea aceea tîmpită în legătură cu menţinerea cailor înăuntrul limitelor oraşului.

– Ai terminat.

– Oh, bine, admise ea, încercuindu-i gîtul cu braţele. Nu sînt trimisă la duş acum?

– Mai tîrziu, după un lung, lung popas în patul meu.

– Nu vrei să faci şi tu nişte propuneri?

– N-aș pierde asta pentru nimic în lume, șopti el, apoi îi acoperi gura cu a lui.

Pasiunea izbucni în interiorul lor ca un chibrit aruncat peste o căpiță de fîn uscat. Inima lui Mallory bătea cu putere cînd îți împleti limba cu a lui Michael. Îi simți excitarea, presîndu-se de corpul ei, tare și completă. Un geamăt îi răsună în urechi și nu știu dacă scăpase din gîtul lui sau al ei, dar nu-i păsa. Nu-i păsa decît să-l aibă pe Michael.

El se rostogoli de pe ea și se ridică, apoi îi întinse mîna. Ea i-o dădu și se lăsă ridicată în picioare. Buzele li se întîlniră din nou.

– Te doresc, spuse el răgușit.

– Da, fu tot ce reuși ea să spună.

El o conduse în dormitor și aprinse o veioză mică de pe noptieră. Apoi o trase pe Mallory în brațele lui și o ținu, doar o ținu, pentru o clipă infinit de lungă. Ea își puse capul pe pieptul lui și-i auzi bătăile inimii. Își strecură apoi mîinile sub tricoul lui și-și băgă degetele sub cordonul blugilor, simțindu-i mușchii, încordîndu-i-se sub atingerea ei.

Îi trase tricoul în sus, ridicîndu-se pe vîrfuri

pentru a putea să-l scoată peste cap. Cînd el își duse mîna la catarama curelei îl opri, cerîndu-i să facă ea acest lucru. Apoi, la fel cum făcuse el în fața focului, îi coborî încet blugii peste șolduri și coapse. El rămase gol în fața ei și Mallory îngenunche. El întinse mîna după ea, dar ea își scuturâ capul.

– Lasă-mă să te iubesc, șopti ea, plimbîndu-și degetele pe picioarele lui goale.

Sărutările ei fierbinți și mîngîierile dulci îl făcură să-și încleștеze pumnii. Respirația i se accelera, pe măsură ce atingerile ei deveneau mai intime și începu să tremure din tot corpul.

– Nu pot... să mai... rezist mult timp, spuse el, gîfîind.

– Nu-ți place? întrebă ea cu o voce neliniștită.

– E fantastic. Tu ești fantastică. Dar...

Ea se ridică și-și scoase repede hainele, apoi își lipi corpul gol de al lui. Amîndoi oftară simțindu-se unul pe altul și mîinile lui Mallory începură să alunece seducător pe pieptul lui, mai jos și mai jos și...

– Destul! spuse Michael, apucîndu-i brațele.

O ridică și o duse la pat, așezîndu-se lîngă ea. Fără să mai aștepte, ea se deschise pentru a-l primi. O pătrunse cu o forță care îi luă pentru o clipă respirația. El înaintă adînc, tot mai adînc, pînă ce ea începu să tremure. Făcură dragoste sălbatic, dar nu cu mai puțină dăruire. Căutară împreună eliberarea și cînd sosi momentul, ceva explodă în interiorul lor ca o furtună dezlănțuită.

În liniștea care urmă, se agățară unul de celălalt, revenind treptat la realitate.

– Oh, Michael, șopti Mallory.

– Știu.

– Minunat.

– De necrezut. Trebuie să mă dau la o parte de pe tine.

– Nu pleca. Stai exact unde ești.

– Tu ai vrut-o. Mă simt atît de bine unde mă aflu.

– Și eu la fel.

– Am fost prea sălbatic cu tine, Mallory.

– Nu. Nu, a fost fantastic.

– Mă scoți din minți. Unde ai învățat să... Las-o baltă, nu vreau să știu.

– Tu m-ai învățat ieri, în fața focului. N-am

mai făcut niciodată pînă acum așa ceva. Am vrut să-ți dărui exact ce mi-ai dăruit tu mie.

– Înveți repede.

– Ți-a plăcut?

– Aproape am murit, dar cred că m-ar fi găsit zîmbind cu gura pînă la urechi. Acum înțeleg expresia „Paradis și iad". Și eu înțeleg ce înseamnă să faci dragoste. Am făcut-o! Am făcut dragoste.

– Ți-am spus că vom face, îți amintești?

– Îmi amintesc.

– Chiar că trebuie să ies din tine. Eu... Mallory, încetează să te mai miști așa sau mă vei face să încep ceva ce voi fi foarte fericit să termin.

– Mă mișc? Așa? Sau așa? Care dintre aceste mișcări vrei să încetez?

– Prea tîrziu.

– Oh, slavă Domnului.

Mult, mult mai tîrziu adormiră, cu capetele pe aceeași pernă, Mallory dedesubtul bărbiei lui Michael. Cînd ea se mișca el își întărea automat strînsoarea în jurul ei, deși nici unul nu se trezea. Deodată, o rafală de vînt se izbi de fereastră de parcă ar fi căutat un loc pe unde să intre la căldura din interior. Dar imediat plecă mai departe, de

parcă nu voia să deranjeze perechea ce se odihnea fericită în liniștea camerei.

Primul lucru pe care Mallory îl percepu cînd se trezi fu mirosul. Cafea. Aroma puternică o făcu să deschidă un ochi, suficient pentru a vedea o mînă bronzată ce ținea o cană direct sub nasul ei.

– Cafea, mormăi ea, deschizînd și celălalt ochi.

– Adusă la pat, spuse Michael. Nu vreau să fiu lovit a doua oară de o cărămidă ca să pricep ce se întîmplă. Doamna mea, nu ea însăși pînă nu-și bea cafeaua. Doamnă, cafeaua dumneavoastră.

Ea își plimbă încet privirea, hotărînd în mintea încețoșată încă de somn să amîne plăcutul moment, cînd dădu cu ochii de Michael. Privirea îi căzu pe pieptul lui gol, acoperit de cîrlionți întunecați, pe umerii largi, gîtul puternic și apoi pe fața frumoasă care îi zîmbea.

Amintirile nopții de dragoste îi reveniră în minte și ea îi zîmbi la rîndul ei, simțind crescînd în adîncul ei senzația deja familiară a dorinței. Întîlni privirea lui Michael.

El respiră adînc.

– Aceasta este o privire foarte aprinsă, foarte sexy, pe care mi-o arunci, iubito.

– Îmi amintesc doar... spuse ea, căscînd... niște lucruri foarte aprinse și sexy, pe care le-am făcut.

– Ce rușine! Ce face o fetiță cuminte ca tine cu amintiri atît de îndrăznețe?

– Savurează fiecare detaliu, spuse ea, ridicîndu-și perna la spate și sprijinindu-se de ea.

El luă așternutul și-i acoperi sînii goi. Cînd luă mîna, așternutul alunecă din nou pînă la talie.

El gemu.

– Dă-mi o pauză, Mallory.

– Hmmm? spuse ea, numai inocență.

– Uite. Bea asta. Ești foarte ciudată pînă îți iei porția de cofeină, încît ar fi păcat.

Ea rîse ușor. El o sărută repede și apăsat, apoi începu să meargă prin cameră. Ea admiră priveliștea, pentru că el era îmbrăcat numai cu niște blugi strîmți, coborîți jos pe șolduri. Oftînd mulțumită, sorbi o inghițitură din cafea.

– Doamna mea, repetă ea încet. Așa o numise Michael. Doamna lui. Probabil că pentru el nu

însemna ceva deosebit, dar ei îi sunase minunat. Doamna lui Michael, dragostea lui, femeia lui, soția lui, mama... Oprește-te! Se lăsa purtată mult prea departe de imaginație. Nu trebuia să se gîndească la nimic înainte de a-și bea cafeaua.

Privi spre ceas și se încruntă cînd văzu că era trecut de zece. Timpul zbura foarte repede și curînd vor trebui să plece de pe munte și să se întoarcă la realitate. Și mîine, Michael pleca în California pentru trei zile. Și nopți.

– Uh, suspină ea. Și ce va fi cînd se va întoarce din California? se întrebă ea. Va folosi timpul cît se va afla departe de ea, pentru a-și pune ordine în gînduri, pentru a analiza ceea ce se întîmplase între ei și pentru a hotărî ce va face în viitor? Iar începea să se gîndească ca o cobe. Trebuia să se concentreze și să fie înfierbîntată, sexy. Să fie doamna lui Michael. Fără tristețe astăzi. Nu astăzi.

– Micul dejun e gata în zece minute, strigă Michael.

– Vin, răspunse ea. Își luă cana, apoi dădu la o parte așternuturile și se îndreptă spre duș. Cîteva minute mai tîrziu, cînd intră în bucătărie,

Michael aşeza pe farfurii ouă, şuncă şi pîine prăjită.

– Exact la timp, spuse el, întorcîndu-se spre ea. O luă în braţe. Ai băut toată cana? Te simţi mai omenește acum? Miroşi bine şi arăţi fantastic. Voi verifica ce gust ai.

Îi dădu un sărut lung şi nespus de dulce şi ei îi tremurară picioarele cînd îi dădu drumul.

– Toate sistemele îţi funcţionează, zise el. Bună dimineaţa, Mallory Carson.

– Bună, Michael Patterson.

– Hai să mîncăm cît mîncarea e caldă. Apoi vom face un om de zăpadă. Unul mic, ţinînd cont că cea mai mare parte a zăpezii s-a topit. Aşază-te.

În timp ce mîncau, Mallory îl întrebă despre conferinţa la care urma să ia parte. El îi spuse că se va ţine la Hilton Hotel, în Los Angeles şi că vor lua parte avocaţi din toată ţara. Da, adevărat, el era vorbitorul principal şi dacă se purta frumos cu el îi promise să-i dea un autograf. Ea îi trînti o grămăjoară de gem de căpşuni pe vîrful oului lui. El îi mulţumi politicos şi mîncă pînă la ultima bucăţică.

Afară, era senin şi rece. Mallory îşi începu alergatul pe loc, în timp ce Michael îşi rotea ochii în jur pentru a descoperi peticele de zăpadă rămase la baza copacilor. Omul de zăpadă fu mic de înălţime şi se topi repede cînd soarele începu să încălzească mai puternic. Cînd capul ajunse la picioarele lui Mallory aceasta strigă, deznădăjduită. Începură o bătaie cu bulgări de zăpadă, declarîndu-se amîndoi cîştigători şi, în cele din urmă, se întoarseră amîndoi în casă, uzi pînă la piele.

– Un duş fierbinte, spuse Michael, clănţănind din dinţi.

– Şi eu. Eu mai întîi, zise Mallory, dîndu-şi jos jacheta udă. Ohhh, ce frig îmi e. Mi-a îngheţat sîngele. Sînt sigură de asta. Pa.

Fugi în baie şi nici nu intră în duş, cînd un Michael în pielea goală i se alătură. Ea fu surprinsă, dar apoi îi zîmbi.

– Să te spăl pe spate, doamnă? întrebă el.

– Bine. Şi apoi eu te spăl în faţă.

– U-hu, zise el chicotind. Cred că am dat de bucluc.

– Paradis şi iad, Michael. Paradis şi iad.

– Sînt dur. Mă pot descurca. Eu... Mallory!

Ultimul lucru pe care reuşiră să-l facă fu să se şteargă unul pe altul cu prosopul. Se rostogoliră apoi în pat şi se căutară cu o dorinţă nestăpînită.

În timp ce zăceau unul în braţele celuilalt, Mallory îi trasa mici cerculeţe pe piept, în timp ce Michael o mîngîia pe spate.

– Cred că ar fi timpul să ne pregătim de plecare, spuse el. Trebuie să închidem casa şi să împachetăm mîncarea care a rămas.

– Şi să ne luăm mamele.

– Mda. Nu vreau, pur şi simplu nu vreau să mă gîndesc în ce s-ar fi putut băga de data asta.

– Poate chiar au jucat bridge.

– Nu pun pariu.

– Ne vor examina ca nişte ulii, căutînd un indiciu despre cum ne-am înţeles împreună.

– Calmează-te, iubita mea, spuse el.

Ea rîse.

– Oh, bunule Dumnezeu!

Le luă mai mult de o oră să împacheteze şi să închidă casa. După ce încărcară ultimul bagaj în maşină, Michael încuie uşa din faţă.

– Îmi pare rău că plec, spuse Mallory. A fost minunat... totul, fiecare clipă.

– Într-adevăr, a fost, zise Michael, sărutînd-o repede. Gata?

– Da, spuse ea. Nu, gîndi ea. Voia să-l audă spunînd că vor mai veni din nou. Ce însemnase acest weekend pentru Michael? O vedea oare ca pe o parte componentă a viitorului lui, ca pe doamna lui? Sau își dusese la bun sfîrșit tratamentul acela blestemat și acum îi va spune la revedere? Îl iubea atît de mult, și lucrul cel mai potrivit, pe care el îl putea face, era s-o iubească la fel. Doamne, simțea că devine isterică.

Cînd se opriră pentru a-și lua mamele, Michael puse în spate bagajele Clarissei și ale lui Mary Louise, iar ele se urcară pe locurile din spate.

– Bună, draga mea, îi ură Clarissa lui Mallory.

– Bună, spuse Mallory, în timp ce Michael se urcă din nou în mașină. Cum a fost concursul de bridge?

– Epuizant, zise Mary Louise. Voi dormi o săptămînă. Începînd de acum. Își lăsă capul pe

spate și închise ochii.

– Trezește-mă cînd ajungem acasă, spuse Clarissa, închizînd și ea ochii.

Mallory și Michael se priviră și ridicară din umeri, apoi continuară drumul care cobora în serpentine.

Cu fiecare milă care trecea, nodul din gîtul lui Mallory se accentua. Privi deseori spre Michael, dar nu reuși să-și dea seama la ce se gîndea. Drumul decurse într-o liniște deplină, apăsătoare.

Capitolul Nouă

Luni, Mallory se simțea de parcă în capul ei se derula un film. Nimeni de la Honey Bee n-o întrebă dacă își pierduse mințile, așa că presupusese că, aparent, se comporta normal. Totuși, evenimentele sfîrșitului de săptămînă se derulau neîncetat în mintea ei, făcînd-o deseori să roșească, simțindu-se cuprinsă de dorință. Apoi, mai era și acea ultimă scenă care avusese loc la ea în apartament.

Clarissa și Mary Louise fuseseră lăsate la casele lor și Michael o condusese pe Mallory la

apartamentul ei. În living-room îi refuzase oferta de a mînca sau de a bea ceva. Refuzase chiar să-şi scoată jacheta de pe el. Motivase că trebuie să meargă acasă şi să-şi împacheteze bagajele pentru călătoria de a doua zi. Părea un motiv întemeiat, dar Mallory îl simţise din nou încordat la maximum. Tensiunea din interiorul lui, sărutul rapid de rămas-bun nu-i calmaseră în nici un fel nervii şi aşa greu încercaţi.

Ziua de luni se scurse îngrozitor de lent. Singura bucurie fu atunci cînd mama lui Amy îi spuse că Amy petrecuse un weekend fericit împreună cu tatăl ei. Dar atunci Patty comentă ce minunat fusese acel Mikey Patterson şi filmul începu din nou să se deruleze în mintea lui Mallory.

Faptul că ploua, atunci cînd plecă de la Honey Bee, i se păru potrivit pentru starea ei de spirit. La fel i se păru şi faptul că nu avea nici o umbrelă. Înfrigurată şi udă, intră în apartamentul ei şi se îndreptă spre baie pentru a face un duş fierbinte. Înfofolită apoi într-un halat, care cunoscuse cu siguranţă şi zile mai bune, şi încălţată în papucii ei preferaţi, îşi pregăti cina, care consta din spaghetti şi o portocală.

După ce îşi aminti, pentru a suta oară, cum

făcuse dragoste cu Michael în fața focului din cămin, hotărî că trebuia să înceteze. A-ți aminti de clipele fericite era foarte plăcut, dar nu rezolva în nici un fel problema. Se întreba dacă îl va mai vedea vreodată pe Michael Patterson. Doamne, ce gînd cumplit și deprimant!

Cînd telefonul sună, se grăbi să răspundă, sperînd să fie Michael.

– Alo?

– Bună, draga mea, spuse mama ei.

La naiba, gîndi Mallory.

– Bună, mamă. Te-ai refăcut după weekend?

– Da, m-am odihnit. Mallory, vreau să vorbesc cu tine despre Michael.

– Ce-i cu el? întrebă ea, așezîndu-se pe canapea și simțind inima, bătîndu-i puternic.

– Sînt îngrijorată din cauza relației tale cu el.

– Îngrijorată? Credeam că ești entuziasmată.

– Păi, am fost, pînă am avut o discuție cu Mary Louise. Michael se opune total căsătoriei, în general. Nu are nici cea mai mică intenție de a se lega de o femeie, Mallory.

– Știu, spuse ea încet. Are un punct de vedere de nezdruncinat asupra acestui capitol.

– Care e total opus punctului tău de vedere, dragă, în afară de faptul că te-ai răzgîndit în privința căsătoriei.

– Nu, nu m-am răzgîndit.

– Mă îngrijorează că tu și Michael sînteți atît de diferiți în ceea ce doriți fiecare. Vei suferi îngrozitor, dacă te îndrăgostești de el. Îmi dau seama că mă bag în viața ta, dar trebuie să-ți spun ce gîndesc. Ai grijă, draga mea, te rog. Nu vreau să te văd cu inima frîntă.

– Îți mulțumesc pentru grija ta, mamă. Te iubesc, știi doar. Nu-ți face griji despre asta. Știu perfect care e punctul lui de vedere. Și de vreme ce știu, nu am cum să sufăr, așa-i? Așa-i!

– Oh, asta mă liniștește. Ei, acum trebuie să plec. Mary Louise și cu mine mergem la un club să vedem bărbații dezbrăcîndu-se.

– Ce? E absurd! De ce?

– De ce mergem? Pentru că n-am fost niciodată la așa ceva. Viața este o aventură fără sfîrșit. Și nu e nimic absurd. Va fi, sper, deosebit de sexy!

– Mamă!

– Pa, pa, draga mea.

– Pa, pa, spuse Mallory, clătinînd din cap, în timp ce punea la loc receptorul. Mama ei mer-

gea să vadă bărbați dezbrăcîndu-se? Care va fi lucrul următor pe care îl va face femeia asta? Cel puțin reușise s-o convingă că totul era în ordine. Mallory știa că Michael era un burlac convins, așa că nu era nici o problemă. Nici o problemă? Ha!

Telefonul mai sună de două ori în acea seară. De fiecare dată era cîte un bărbat cu care Mallory se întîlnise de cîteva ori în trecut, întrebînd-o dacă va fi liberă în acest sfîrșit de săptămînă. Ea spuse că nu, că avea alt program, deși Michael nu pomenise nimic despre cînd se va întoarce din California. Oare deja începuse să pună distanță între ei? se întrebă ea. Îi era chiar atît de teamă de intimitate?

Sau... Se îndreptă brusc spre canapea, uimită de gîndul care-i trecuse prin cap. Michael se gîndea poate că ea evită orice angajament mai serios, că își plănuise deja viața, așa cum dorea. De ce ar încerca el să scape de cineva despre care știa că gîndește la fel ca el? Pentru că o iubea.

O iubea, era sigură de asta și era probabil speriat de moarte. Trebuia să-i arate că îl iubește, că acceptă orice fel de relație dorește el, că nu va cere mai mult decît era el dispus să dea.

Devenind dintr-o dată încrezătoare că totul se va rezolva cu bine, merse la culcare şi adormi cu zîmbetul pe buze.

Mallory fu încîntată de buna dispoziţie cu care se trezi în dimineaţa următoare. Gîndul la Michael îi aduse un zîmbet pe buze şi un val de căldură în adîncul inimii. Era pregătită să facă concesii majore în ceea ce priveşte viaţa ei, dar panglica roz de satin, încrederea în ea însăşi era la locul ei. Era dispusă să renunţe la o parte din visurile ei pentru dragostea lui Michael Patterson.

La ora zece, în acea seară, el sună.

– Bună! exclamă ea cînd îi auzi vocea. Cum e Los Angeles-ul?

– Fumuriu. Uite, vorbesc repede, pentru că trebuie să mă întîlnesc cu nişte persoane la o cină tîrzie. Plec mîine cu un avion, devreme. Poţi să mă aştepţi la mine acasă la... să spunem, ora şapte, mîine seară? Găseşti o cheie sub preşul de la uşa din faţă.

– Păi, da, bine, dar de ce?

– Trebuie să stăm de vorbă. Plec de aici cît pot de repede. Ai o hîrtie şi un creion? Îţi explic cum să ajungi la locuinţa mea.

– Da, spune. În timp ce nota indicaţiile lui,

văzu că mîna îi tremura. Am notat, zise în final.

– Atunci, la şapte. Dacă întîrzii, aşteaptă-mă. Bine?

– Da, sigur. Dar...

– Bun. Ne vedem acasă. Mallory...

– Da?

– Nimic. Pa.

– Noapte bună, Michael, spuse ea încet, apoi puse jos receptorul.

Mallory se lăsă pe marginea canapelei şi-şi lipi degetele ce-i tremurau de buze. Nu voia să vorbească cu Michael! gîndi ea disperată. Voia să-l vadă, să-l sărute, să facă dragoste cu el, dar nu voia să audă ceea ce el avea să-i spună. Păruse atît de tensionat la telefon. De ce insistase să se întîlnească la el acasă, mai degrabă decît la ea în apartament? Şi, oh, Doamne, ce avea de gînd să-i spună? Era oare acesta, sfîrşitul?

– Oh, Michael, şopti ea în camera goală, nu vom avea parte de şansa de a înfrunta riscurile împreună şi de a ne iubi unul pe altul?

Noaptea fu lungă. Mallory se foi şi se răsuci în pat, încercînd cu disperare să adoarmă. Nu putea scăpa de gîndul ridicol că dacă nu se va duce acasă la Michael, el nu-i va putea spune ce avea

de spus și astfel, ea nu va auzi ce nu dorea să audă. În cele din urmă ațipi, pentru a fi năpădită de vise legate de Michael Patterson.

A doua zi la prînz Mallory nu mai putu suporta zgomotul și agitația de la Honey Bee. Pretextă o durere de cap, ceea ce nu era departe de adevăr și o lăsă pe Patty să aibă grijă de copii. Merse fără țintă prin magazine, mîncă un prînz lipsit de orice gust și-și cumpără două bluze de mătase și o fustă, pe care, de fapt, nu le dorea. Dar orice era mai bine decît să stea singură în apartamentul ei!

La ora șase și jumătate plecă spre locuința lui Michael.

Casa lui era situată în aglomerata zonă de la poalele dealurilor și ea se pierdu de două ori, pînă s-o găsească. Luă cheia de sub preș, așa cum îi spusese Michael și se gîndi că nu era locul tocmai potrivit unde să lași dublura cheii.

Odată intrată înăuntru, se îndreptă spre living-room. Găsi comutatorul și aprinse lumina. Imediat patru lămpi prinseră viață.

– Oh, spuse ea cu ochii mari.

Camera era mare și frumos aranjată, în culori plăcute și mobilă confortabilă. Mocheta, de culoa-

rea ciocolatei, era pufoasă sub picioarele ei. Pe un perete se aflau rafturi cu cărți ce se înălțau pînă la tavan. Ea însă se trînti fără vlagă într-un fotoliu, cu inima bătîndu-i dureros, așteptîndu-l pe Michael. Cînd telefonul sună, tresări speriată.

— Acum ce fac? bombăni ea. Să răspundă? Nu, sigur că nu. Nu era casa ei, nu era telefonul ei. Dar dacă Michael voia să se asigure că ea ajunsese cu bine? Poate că mai întîrzia. Oh, la naiba! Smuci receptorul.

— Alo?

— Mda. Mike e acolo? întrebă o voce groasă și aspră.

— Mike? Vreți să spuneți Michael? Michael Patterson?

— Da. E acolo?

Ceva în vocea bărbatului o tulbură pe Mallory, dar răspunse simplu:

— Nu, dar îl aștept dintr-o clipă în alta. Vreți să lăsați un mesaj?

Urmă o tăcere lungă și ea putu să audă respirația grea a bărbatului. Ceva nu era în ordine, gîndi ea. Cine era acest bărbat?

— Dacă îmi spuneți cum vă numiți... începu ea.

– Unde dracu' e? explodă dintr-o dată bărbatul. Trebuie să vorbesc cu el.

– Oh, Doamne, zise Mallory, respirînd agitat, dorind ca inima să-i bată mai încet. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, spuse ea cît putu de calm, întrebîndu-se dacă n-ar fi mai bine să închidă. Dar bărbatul ăsta îl cunoştea pe Michael. Poate era unul dintre clienţii lui. Da, de aceea era probabil atît de disperat. Era supărat şi voia să vorbească cu avocatul lui.

– Domnule, începu ea, dar el o întrerupse.

– Trebuie să stau de vorbă cu el, spuse bărbatul şi nerăbdarea din vocea lui deveni şi mai înspăimîntătoare. Unde e? Am sunat şi la birou.

– A fost plecat... Oh, aşteptaţi, cred că îl aud. Lăsă receptorul pe masă şi alergă la fereastră, unde îl văzu pe Michael dîndu-se jos din maşină. Alergă la uşa din faţă şi îl întîmpină.

– Bună Mallory, spuse el încet, lăsîndu-şi jos bagajul,

– Michael, e un bărbat la telefon care vrea să vorbească cu tine. Pare... pare foarte supărat.

Michael se încruntă şi trecu repede pe lîngă ea, îndreptîndu-se spre living.

– Aici e Michael Patterson, zise el în recep-

tor.

Mallory îl studie în timp ce asculta ceea ce-i spunea bărbatul. Era atît de frumos, dar părea epuizat. Deodată, sprîncenele i se unîră de consternare și întreg corpul i se încordă.

– Nu! strigă el în receptor. Nu face nimic. Nu-i face nici un rău. Vin imediat! Se opri pentru a asculta ce-i spunea bărbatul, apoi zise: Am reținut adresa. Ajung acolo în douăzeci de minute. Nu face nimic!

Închise telefonul și se întoarse spre ea.

– Mallory...

– Michael, ce s-a întîmplat? Cine era bărbatul?

– Un client de-al meu, Tom Brewster. El... nu a suportat bine divorțul. Oh, Doamne. Își trecu mîinile peste față. Trebuie să ajung acolo, repetă el. Și-a reținut fosta soție în casa ei și e înarmat.

Mallory se încruntă îngrozită. Înarmat? Și Michael se ducea acolo?

– Michael! Nu te poți duce. Ar... ar putea să te omoare.

– Mallory, trebuie să mă duc. E clientul meu... dar e mai mult decît atît. Făcu o pauză, apoi spuse încet: Trebuie să mă duc.

Timpul păru să se oprească în loc pentru Mallory. Riscuri, se gîndi Mallory. Nici unul nu era prea mare cînd era vorba de dragoste. Un bărbat trebuia să fie devotat convingerilor lui şi femeia care îl iubea trebuia să înţeleagă.

– Da, Michael, spuse ea încet, realizînd că era vorba de ceva ce el trebuia să facă. El era un astfel de bărbat. Trebuie să te duci. Înţeleg.

El o privi uimit.

– Eu merg acasă, continuă ea, şi te aştept acolo.

– Mallory...Făcu un pas spre ea. Mallory, îţi mulţumesc. Vin la tine cît pot de repede. Apoi se întoarse şi ieşi grăbit pe uşă.

– Te iubesc, spuse ea camerei goale. Te iubesc, Michael.

Telefonul sună şi Mallory aproape căzu de pe canapea. Privi în jur, încercînd să-şi dea seama unde se afla. În timp ce se întindea după telefon, îşi dădu seama că probabil adormise, aşteptîndu-l pe Michael. Cît era ceasul? se întrebă ea.

– Alo? spuse ameţită în telefon.

– Mallory? Aici e Patty.

– Patty? Cît e ceasul?

– În jur de şase.

– Dimineața? Da, bineînțeles, dimineața, zise Mallory, chinuindu-se să se ridice. S-a întîmplat ceva?

– Andy are puțină febră și îl doare gîtul. Trebuie să stau azi acasă cu el. Te simți bine? Ieri ai plecat devreme, pentru că te durea capul.

– Mă simt bine. Mă duc eu la Honey Bee. Tu ai grijă de Andy.

– Îmi pare rău, Mallory.

– N-ai de ce. Sărută-l pe Andy din partea mea.

– Așa voi face. Și mulțumesc. Sper că pînă mîine se va simți bine. Vorbim mai tîrziu.

– Bine. Pa.

– Pa, șefa. Ești o scumpă.

Mallory privi lung telefonul, după ce-l închise. Unde era Michael? De ce nu sunase sau nu venise? Ce se întîmplase cu acel bărbat, Brewster? Nu voia să meargă la Honey Bee. Îi spusese lui Michael că va sta acasă și-l va aștepta. Dar trebuia să meargă, dacă Patty nu se ducea. Tot ce putea face era să-i lase lui Michael un bilet în ușă și să-i spună unde plecase. La naiba, unde era? Brewster fusese înarmat și...Nu, fără gînduri sinistre.

Telefonul sună din nou.

– Oh, Doamne, spuse ea, apoi ridică receptorul. Da?

– Eu sînt, Michael.

– Slavă Cerului, spuse ea, închizîndu-şi ochii. Eşti teafăr?

– Da, stau pe picioarele mele.

– Ce... Ce s-a întîmplat? L-ai convins pe Brewster să nu facă rău nimănui, Michael?

El oftă obosit.

– Nimeni n-a pățit nimic. Am vorbit cu Brewster ore în şir şi pînă la urmă s-a liniştit. Acum e în grija poliției. Mallory, sînt atît de obosit, încît nu ştiu cum mă cheamă. N-ar avea nici un rost, dacă aş încerca să-ți vorbesc în dimineața asta. Te duci la Honey Bee?

– Trebuie. Patty stă acasă pentru că fiul ei este bolnav.

– Bine. Uite cum facem. Acum mă culc şi vin diseară la tine.

– Da, bine, spuse ea, simțind din nou nodul din gît.

– Trebuie să stăm de vorbă. E important.

– Ştiu, spuse ea încet. Ne vedem diseară. Odihneşte-te, Michael. Pari epuizat.

– Sînt. Pe diseară.

– La revedere, spuse ea tonului din receptor.

Fusese, gîndi Mallory în timp ce mergea pe holul ce ducea spre apartament, cea mai lungă zi din viaţa ei. Acele ceasornicului păruseră să refuze să se mişte mai repede şi s-o aducă mai aproape de momentul în care urma să-l vadă pe Michael. Dar cînd se gîndea că îl va vedea, începea din nou să se teamă de ceea ce el îi va spune, şi dorea să amîne întîlnirea. Era sfîşiată de dorinţe contradictorii şi de o cumplită durere de cap. Se simţea de parcă avea nouăzeci de ani.

Oftînd slab, băgă cheia în broască şi intră în apartamentul ei. Închise uşa, apoi se întoarse şi rămase înlemnită.

Fiecare centimetru pătrat al living-room-ului era acoperit de... lucruri.

Văzu un flamingo de plastic, de un roz strălucitor, care stătea într-un picior, înalt cam de un metru şi jumătate, o colivie fără uşiţă, o mulţime de figurine, bomboniere şi vase de ceramică. Un Budha din bronz, cu un ceas în dreptul burţii îi rînjea, iar o familie de răţuşte din ceramică erau înşiruite pe mochetă.

Privirea ei îngrozită se mută la o pernă în

formă de inimă, din satin roşu pe care era scris numele „Zelda", apoi la trei caschete de baseball şi la şase vaze, care erau cele mai urîte pe care le văzuse ea vreodată. Un Venus din Milo fără cap şi braţe şi o rochie indiană din pene colorate se sprijineau de rafturile cu cărţi.

Fusese jefuită, se gîndi ea. Un tîlhar... Nu, nu. Tîlharii iau lucruri, nu le aduc. Nimerise greşit apartamentul. Oh, Doamne, te rog, să-i spună cineva că greşise apartamentul. Nu, cheia se potrivise perfect în broască. Acolo locuia ea. Deci, aşa era cînd îţi ceda nervii. Cînd o luai razna, o luai razna de tot.

– Bună, Mallory, zise o voce groasă.

– Bună, Michael, spuse ea, făcîndu-i un semn scurt cu mîna, cînd el ieşi din bucătărie. Un chicotit isteric îi scăpă din fundul gîtului. Asta chiar că-i bună, continuă ea cu glas tare. Acum mi se pare că şi Michael este aici. Fascinant. Colapsul total este absolut fascinant.

– Mallory, sînt cu adevărat aici şi la fel este tot ceea ce vezi în cameră.

Ea pufni pe nas indignată.

– Nu fi absurd.

– Am împrumutat cheia de la Clarissa, spuse

Michael. Înainta spre ea, păşind peste familia de răţuşte, un vas care îşi pierduse luciul şi o grămadă de volume cu colţurile îndoite din National Geographics.

Ea îl împinse în piept cu vîrful degetului.

– Eşti adevărat, spuse ea. Fir-aş a naibii!

– Deci am stabilit că nu ţi-ai pierdut minţile?

– Ce Dumnezeu ai făcut din apartamentul meu? ţipă ea.

– Bun. Te-ai întors la normal. Realizez că e un pic şocant, dar...

– Şocant! E un dezastru. N-am văzut niciodată atîtea vechituri adunate într-un singur loc. Credeam că vrei să stăm de vorbă, nu să deschidem un magazin de vechituri!

– Stai jos.

– Unde?

– Voi lua bocancii şi undiţele de pe canapea. Vino aici.

– De ce nu? zise Mallory, aruncîndu-şi braţele în sus.

Michael eliberă canapeaua şi se aşează, bătînd cu mîna pe locul de lîngă el. Ea se trînti lîngă el şi se uitară unul la altul. O studie o clipă lungă, apoi îşi trecu degetele prin păr.

– Vreau atît de mult să te sărut, spuse el, dar trebuie să vorbim mai întîi.

– Despre vînzarea de vechituri?

– Despre noi! Mallory, am adus toate lucrurile astea aici, sperînd să demonstrez ceva. M-am gîndit la tot, de o mie de ori, sperînd să găsesc o soluție. M-ai dat gata din prima clipă cînd te-am văzut, știi asta.

– Și nu ți-a plăcut acest lucru.

– Nu, nu mi-a plăcut. Viața mea se desfășura pe un anume făgaș, exact așa cum doream, la fel ca și a ta.

– Dar ai înțeles greșit cum... Nu contează. Continuă.

– Am crezut într-adevăr că dacă voi petrece foarte mult timp cu tine, într-o pseudolegătură, îmi voi reveni, îmi voi reconfirma că nu doresc o legătură permanentă, de lungă durată cu o femeie. Ai fost de acord cu planul meu și l-am pus în aplicare. Problema e, Mallory, că n-a mers.

– Ce vrei să spui?

– După ce am făcut dragoste prima dată și te-ai dus să faci duș, am avut un sentiment ciudat. Tocmai ieșiseși din cameră, erai doar la cîțiva metri distanță de mine, dar mi-am imaginat dintr-o

dată cum ar fi dacă nu te-ai mai întoarce. Nu m-am simțit niciodată atît de gol, atît de singur. În acel moment, Mallory, am realizat, am știut că eu... că te iubesc.

– Oh, Michael, zise ea cu ochii plini de lacrimi.

– N-am știut ce să fac. Știam că îți ai viața aranjată, așa cum ți-o dorești, ceea ce era departe de a include un soț și copii. Într-un timp atît de scurt, mintea mea a mers atît de departe. Voiam totul, cu tine. Cît am fost la Los Angeles m-am tot gîndit, iarăși și iarăși. Mallory, cred că și tu ții la mine.

– Da. Da, sigur că țin.

– N-ai fi făcut dragoste cu mine, dacă nu țineai. M-am agățat de gîndul ăsta, ca de un fir ce mă ținea în viață. Apoi, noaptea trecută, la mine acasă, am văzut chiar ceva mai mult. Ți-am cerut să mă aștepți acolo, ca să-mi poți vedea casa, ca să poți descoperi și cealaltă parte a mea, dar totul s-a dat peste cap din cauza lui Brewster. Știam că vei fi înspăimîntată la gîndul că voi trece printr-o situație periculoasă. Dar deodată, tu ai părut atît de calmă, atît de înțelegătoare. Erai dispusă să accepți riscul. Mă rog să nu te fi înțeles greșit.

Sper, mă rog, să fii îndrăgostită de mine.

– Oh, Michael, murmură ea, în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– Eşti? o întrebă el. Vocea i se frînse. Mă iubeşti?

Ea se lipi de el, petrecîndu-şi braţele în jurul lui şi îngropîndu-şi faţa în căldura gîtului lui. Braţele lui o înconjurară şi o strînseră cu putere.

– Da, te iubesc, spuse ea. Te iubesc atît de mult, Michael.

– Slavă Domnului. O strînse mai tare. Ne vom descurca într-un fel. Ştiu că nu pot avea totul. Vreau să ne căsătorim, dar dacă tu nu vrei, putem doar să trăim împreună. Numai să fiu cu tine, Mallory, spuse el cu voce răguşită. Am nevoie de tine, te iubesc. Vreau să-mi petrec viaţa alături de tine.

Ea îşi înălţă capul şi îl privi.

– Ascultă-mă, zise ea. Imediat după ce te-am cunoscut am devenit derutată în legătură cu cine eram şi ce voiam.

– Ai spus că erai ameţită şi zăpăcită.

– Da, eram, dar asta n-a durat mult. Cumva, în toată ceaţa în care mă aflam, tu ai crezut despre mine lucruri care nu erau adevărate. Michael, doresc foarte mult să mă căsătoresc şi să am

copii. Dar m-am îndrăgostit de tine, care spuneai că nu vrei nimic din toate astea. Am tot sperat că vei ajunge să mă iubeşti şi că atunci poate te vei răzgîndi.

– Vrei să spui că te căsătoreşti cu mine? întrebă el, apucînd-o de umeri.

– Da, da, da, spuse ea, zîmbindu-i printre lacrimi.

– Te iubesc, Mallory, strigă el. Apoi o sărută.

Sărutul vorbea despre dragoste, despre marea capacitate de înţelegere, despre sfîrşitul îndoielilor şi despre promisiunea începuturilor. Mallory simţi că se topeşte în braţele lui, în timp ce pasiunea din interior creştea.

În cele din urmă el se depărtă.

– Vreau să fac dragoste cu tine, şopti el.

– Da, şi eu vreau. Am... aşteaptă o clipă! Îl împinse cu degetul în piept. Ce-i cu toate vechiturile astea? Ai spus că ai vrut să demonstrezi un lucru. E clar că mi-a scăpat acel lucru.

– Oh, am pornit de la ideea de a crea puţină dezordine în living-ul tău atît de ordonat. Apoi voiam să-mi pledez cauza şi să-ţi spun că iubindu-mă nu însemna să-ţi tulburi mai mult viaţa decît ar face-o cîteva vechituri aduse în living-ul tău

atît de ordonat. Deştept, nu-i aşa?

– Asta, domnule Patterson, spuse ea, făcînd un gest cu braţul, nu înseamnă cîteva vechituri.

– Dar, Mallory, nu m-am putut abţine. Arată nemaipomenit! Am adus lucruri pentru fiecare încăpere din casă, pentru fiecare fel de activitate. Îţi spun, toate sînt nişte chilipiruri. Undeva, printre lucrurile astea se găseşte o învelitoare pentru nasul tău pentru cînd vom merge la Lemon. Oh, şi mai este un...

– Michael, îl întrerupse ea, punîndu-i mîinile pe faţă şi zîmbindu-i cald. Îţi iubesc vechiturile şi te iubesc pe tine. Fă dragoste cu mine, Michael. Te rog.

Cu un geamăt înfundat el o ridică în braţe şi începu să păşească cu atenţie prin cameră, călcînd peste sau ocolind acele comori strînse la un loc.

Făcură dragoste încet, dulce, senzual. Mîinile lor rătăceau, buzele şi limbile trasau linii de foc peste corpurile lor pline de pasiune. Era culoarea focului şi a pămîntului. Era culoarea abanosului şi a cerului în asfinţit. Erau unul singur, un caleidoscop de culori vibrante ce se amestecau una cu alta.

Mai tîrziu, rămaseră liniştiţi, ţinîndu-se unul pe altul în braţe.

– Te iubesc, Mallory, spuse Michael.

– Şi eu te iubesc. Cu toate astea, cred că mi-am pierdut minţile. Tocmai am fost de acord să devin o parte din „cei doi M".

El chicoti şi îşi băgă degetele prin cascada ei de păr.

– Mamele noastre vor fi al naibii de încîntate de ele. Sînt sigur că vor pretinde că datorită lor, noi am ajuns să fim împreună.

– Nu face nimic, spuse Malory.

– Mîine cumpărăm verighetele.

Ea îşi înăbuşi un căscat.

– Bine.

– Şi, continuă el, cred că ar trebui să-mi plăteşti ceea ce îmi datorezi.

– Ce? spuse ea, trezindu-se dintr-o dată.

– Oamenii trebuie să-şi înceapă căsnicia cu tabla de materii curată. Fără secrete şi, mai ales, fără datorii. Da, trebuie să-mi plăteşti ce-mi datorezi, Mallory Carson.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, Michael Patterson.

El rînji.

– Îmi datorezi o bucată de plăcintă cu nuci!

Ea rîse şi îl sărută zgomotos pe gură.

– Îţi voi face o sută de bucăţi, spuse ea. Oh, Michael, avem atît de multe lucruri în comun, atît de multe! Pentru restul vieţii mele, colorează-mă în culorile fericirii!

SFÎRŞIT

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului

Loveswept

Mama lui Mallory Carson știa exact ce-i trebuie fiicei sale... un bărbat sexi, viril, un bărbat trăznet în pat! Dar Mallory nu-și găsește nicăieri unul, așa că ea hotărăște să ia problema în propriile-i mîini... chiar dacă asta presupune amestecul poliției din Tucson! Cînd Mallory îl întîlnește pe candidatul mamei sale, blondul și frumosul Michael Patterson, ea rămîne șocată, dar frumosul avocat specializat în divorțuri nu vrea o soție, nici chiar una frumoasă și seducătoare ca Mallory. Convinși că se înșeală unul în privința celuilalt, ei riscă un sărut de moment și o dragoste în culorile curcubeului explodează în interiorul lor.

Va îndrăzni această pereche, care se crede atît de nepotrivită, să riște totul pentru ca visurile să i se împlinească?

2059 lei
41 lei T.L.
2100 lei Total